„Amir Tsarfati a compus cu măiestrie un mesaj relevant şi foarte necesar pentru Biserica globală. Invitaţia lui de a ne fixa din nou atenţia asupra profeţiilor din Biblie este convingătoare, biblică şi de-a dreptul fascinantă. Tsarfati ne conduce într-un tur care ne determină în cele din urmă să vedem frumuseţea planului lui Dumnezeu. Nu veţi fi dezamăgiţi!”

Jason Elam, fost fotbalist în NFL, ambasador special al *Seed-Company,* care se ocupă cu traducerea Bibliei.

„Amir Tsarfati este un prieten de-al meu care m-a ajutat să înţeleg diferit împlinirea profeţiilor în zilele noastre. Iubeşte Cuvântul lui Dumnezeu, pe Fiul Lui, poporul lui Dumnezeu – şi ţara care nu încetează să atragă atenţia întregii lumi. Această carte relevantă pentru vremurile noastre, este o carte necesară tuturor celor care tânjesc după nădejde şi pace în acea ultimă oră, este bine scrisă, senzaţională, provocatoare, te încurajează şi te determină să gândeşti. Duhul din mine se ridică şi stă ca martor al faptului că Amir a scris adevărul. Citiţi-o”.

Anne Graham Lotz, autoare a cărţii *The Daniel Prayer*

„*Ceasul de pe urmă* de Amir Tsarfati este o chemare din trâmbiţă genială, plină de pasiune pentru înţelegerea şi îmbrăţişarea acurateţii Scripturilor. Amir este un savant înzestrat, care şi-a devotat cea mai mare parte din viaţă unei călătorii în vechime, în prezent şi în viitor prin lentilele Cuvântului infailibil al lui Dumnezeu”.

Kathy Ireland, student al Bibliei, soţie, mamă, director general la Kathy Ireland Worldwide

„Am lucrat mult cu Amir Tsarfati la radio şi la conferinţe. El este un glas tânăr care strigă în pustie, trezindu-i pe mulţi – inclusiv milenialii – la importanţa acelei treimi din Biblie exclusă de la multe amvöane şi seminare. Îi sunt profund recunoscător lui Amir pentru pasiunea pe care o are de a înţelege vremurile din urmă, pasiune pe care nu am mai văzut-o din anii ’70. Fiţi atenţi la cuvintele acestei cărţi. Ele sunt transpuse într-un stil uşor de înţeles şi cu siguranţă îi vor determina pe mulţi să

privească în sus şi să asculte un strigăt şi o trâmbiţă”.

Jack Markell, director şi fondator al Olive Tree Ministries

„Consider că Amir Tsarfati este un profesor cu înţelegere superioară şi un prieten bun. El este înzestrat cu o înţelegere profundă a Bibliei şi perspectiva lui asupra Ţării Sfinte (din inima acesteia) este unică. Recomand cu încredere învăţăturile lui Amir şi cartea lui, *Ceasul de pe urmă,* tuturor acelora care îşi doresc o înţelegere mai mare asupra planurilor lui Dumnezeu pentru vremurile din urmă”.

Senator Emmanuel „Manny” Pacquiao, campion mondial la box, senator în Filipine.

„Avem aici un studiu a escatologici biblice bine fondat pe Biblie şi scris cu mare pasiune. Cititorul poate să fie încredinţat că ceea ce citeşte este sănătos. Un alt lucru pe care Amir îl face în cartea lui este să ofere informaţii oficiale dintr-o perspectivă israeliană. În plus, veţi citi şi mărturia personală a cât de mult înseamnă Cuvântul lui Dumnezeu pentru el şi cât de puternic s-a dovedit a fi aceasta în viaţa lui. Recomand această carte şi îi dau 5 stele – o carte scrisă de un prieten de-o viaţă, un frate credincios şi un om care-L iubeşte pe Ieşua cum nu am mai văzut pe nimeni să o facă. Citirea ei vă va întări”.

Jack Hibbs, pastor la Calvary Chapel Chino Hills

CEASUL

DE PE

URMĂ

CEASUL

DE PE

URMĂ

PERSPECTIVA UNUI NATIV ISRAELIAN ASUPRA. VREMURILOR DIN URMĂ

AMIR TSARFATI

Traducere: Aurora Răzbici

Alfa Omega Publishing

2019, Timişoara

Dedicată soţiei mele, Miriam

„O femeie cinstită este cununa bărbatului ei”. Proverbe 12: 4

Publicată în original în limba engleză sub titlul:

The Last Hour

Chosen Books, 11400 Hampshire Avenue South, Bloomington, Minnesota 55438.

Chosen Books, parte a editurii Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan

Copyright © 22018

Amir Tsarfati

Tradusă în limba română şi publicată cu autorizare. Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din traducerea Dumitru Cornilescu a Bibliei.

Traducere: Aurora Răzbici

Corectură: Vali Strubert şi Daniela Groza

Prelucrare grafică: Bianca Ghemeş

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

Tsarfati, Amir

Ceasul de pe urmă: perspectiva unui nativ israelian asupra vremurilor din urmă / Amir Tsarfati; trad.: Aurora Răzbici.

— Timişoara: Alfa Omega Publishing, 2019

ISBN 978 – 606 – 8720 – 98 – 2

I. Răzbici, Aurora (trad.)

2

Versiunea în limba română: ***Ceasul de pe urmă: perspectiva unui nativ israelian asupra vremurilor din urmă*** Copyright © 22019 Alfa Omega Publishing

Editura: Alfa Omega Publishing

C.P. 1141, O.P.8

300890 – Timişoara, România

Tel/Fax: + (40) 256 – 284.912

E-mail: infoalfaomega.tv

Comenzi online: www.alfaomega.tv/librarie

ISBN 978 – 606 – 8720 – 98 – 2

978 – 606 – 045 – 170 – 9 (pdf) 978 – 606 – 045 – 171 – 6 (epub)

Cuprins

Cuvânt înainte 11
Mulţumiri 15
înainte să ne uităm în viitor, să privim în trecut 17
Dumnezeu vrea să îi cunoaşteţi planurile 31
1. Să înţelegem profeţiile: două câte două 45
2. Drumul lung şi şerpuit al profeţiilor 57
3. Israel continuă să fie poporul ales de Dumnezeu 77
4. Amăgirea naţiunilor 101
5. Răpirea: Marea taină 123
6. Răpirea: Marea adunare 141
7. Anticrist: Omul fărădelegii 153
Anticrist: Derularea covorului roşu 173
8. Zilele din Ezechiel 36 – 37: Ce a fost şi ce este 187
9. Zilele din Ezechiel 38 – 39: Ce este şi ce va fi 201
10. Ce urmează? 213
229
231
Despre autor Notiţe

Cuvânt înainte

Îl cunosc pe Amir Tsarfati de 20 de ani. Am avut oportunitatea de a călători cu el prin tot Israelul când am organizat un tur, iar el eră liderul ghizilor turistici. Amir a vorbit cândva şi în biserica din San Diego, California, pe care o păstoresc. El este un suporter pasionat şi convins al poporului Israel, în care s-a şi născut.

Astăzi, casa lui Amir este îndreptată cu faţa înspre Valea Meghiddo – Armagheddon – ceea ce îi aminteşte constant de chemarea pe care Dumnezeu i-a făcut-o de a aduce învăţătură pe marginea planului lui Dumnezeu din Biblie, referitor la vremurile din urmă. Cartea aceasta face parte din acea chemare.

De-a lungul slujirii mele, am citit sute de cărţi profetice, însă niciodată una ca *„Ceasul de pe urmă”.* Aceasta este o carte profetică scrisă de un credincios evreu. Poţi simţi pasiunea autorului emanată din cuvinte. Ceea ce scrie nu este literatură, este viaţa lui. Sunt mai mult decât sigur că dacă începi o conversaţie cu Amir, în

primele 30 de minute veţi vorbi döar despre viitorul poporului Israel.

Am citit *„Ceasul de pe urmă”* fără să mă opresc; Am fost atins din start de mărturia personală a autorului, şi intrigat de felul în care povestea planului lui Dumnezeu cu poporul evreu a fost atât de asemănătoare cu felul în care Dumnezeu a lucrat în viaţa lui. Apărarea pe care Amir o aduce unicităţii poporului Israel în planul lui Dumnezeu de mântuire, şi argumentele lui împotriva faptului că poporul Israel a fost înlocuit de Biserică, nu mai lasă loc pentru argumentele celor care cred că Dumnezeu şi-a părăsit poporul ales.

Această carte este despre profeţii. În centrul adevărurilor vremurilor din urmă stă istoria – antică şi actuală – a poporului evreu. Pornind din Geneza capitolul 12, de la legământul avraamic, suntem purtaţi într-o călătorie a bucuriei dar şi a întristării. Perioadele de ascultare ale poporului Israel par să fie umbrite de răzvrătirea lui faţă de Dumnezeu şi profeţii Lui. Dumnezeu L-a trimis pe mult-aşteptatul Mesia, iar ei L-au pironit pe o cruce şi şi-au continuat viaţa.

Pogromurile şi persecuţiile i-au împrăştiat pe evrei pretutindeni prin lume. Amir ne aminteşte de suferinţele lor groaznice şi ne sugerează câteva motive pentru care chiar şi astăzi ei continuă să sufere aceleaşi lucruri. Însă nu ne lasă să uităm promisiunea lui Dumnezeu de a restaura, şi din moment ce citeşti această carte, înseamnă că eşti martor la împlinirea acestei promisiuni. Naţiunea s-a întors în ţara ei.

Într-un discurs plin de putere prezentat la Adunarea Generală a Naţiunilor Unite în data de 1 octombrie 2015, prim-ministrul Israelului, Benjamin Netanyahu, a descris felul miraculos în care poporul evreu a fost păstrat de-a lungul anilor:

„În fiecare generaţie au existat oameni care s-au ridicat cu scopul de a ne distruge poporul. În vechime, am întâmpinat devastări din partea imperiilor babilonian şi

roman. În Evul Mediu am întâmpinat inchiziţia şi expulzarea, iar în vremurile moderne, am întâmpinat pogromuri şi holocaustul. Şi totuşi, poporul a fost păstrat bine.

Acum s-a ridicat un alt regim care jură să distrugă Israelul. Acel regim ar fi înţelept dacă ar avea în vedere următoarele lucruri: Eu stau înaintea voastră astăzi, reprezentând Israelul, o ţară tânără de 67 de ani, dar şi statul-naţiune al unui popor vechi de aproximativ 4.000 de ani. Şi totuşi, printre naţiunile adunate aici nu se regăsesc nici Imperiul Babilonian, nici Imperiul Roman, şi nici Reichul de 1.000 de ani. Acele imperii aparent invincibile au dispărut deja de multă vreme. Însă Israel există. Poporul Israel trăieşte.”[12]

Israelul a fost descris ca fiind „ceasul lui Dumnezeu”, „barometrul lui Dumnezeu”, „ceasul profetic al lui Dumnezeu” „fitilul de la butoiul cu pulbere al conflictului final”, „piatra de încercare a politicilor lumii” şi „dovada că Dumnezeu este Dumnezeul istoriei”. În 1948, odată cu înfiinţarea poporului Israel ca naţiune, ceasul profetic a început să ticăie.

În ultimele capitole ale cărţii „Ceasul de pe urmă”, autorul ne atrage atenţia înspre capitolele 36 – 39 din profeţia lui Ezechiel. Când citesc aceste cuvinte din vechime, pe fundalul lucrurilor care au loc astăzi în Israel, mă trec fiorii. Ceea ce a promis Dumnezeu poporului Său, El împlineşte, iar ţie şi mie ni s-a făcut parte de acest privilegiu de a trăi să fim martori ai acestui lucru.

Când am terminat cartea, deja mă gândeam la diferiţi oameni la care voiam să o trimit. Unii dintre ei sunt credincioşi care sunt foarte confuzi referitor la viitor şi par să-şi fi pierdut orice formă de interes să mai citească, să vorbească, sau să cunoască despre profeţii. Această carte este scrisă cu chibzuinţă, luând aspecte care ar putea să fie aducătoare de confuzie şi făcându-le de înţeles.

---

1 „Full Transcript of Netanyahu’s Address to UN General Assembly” Haaretz,

2 octombrie 2015, http://www.haaretz.eom/israel-news/l.678524

Totodată, este şi o carte cu scop evanghelic şi cred că Dumnezeu o va folosi ca să deschidă multe inimi spre Evanghelie. În cele din urmă, pentru credincioşii care-L urmează pe Hristos, cartea este o chemare la acţiune. După cum ştim, lumea nu mai are mult timp. Numărătoarea inversă a ceasului profetic aproape a ajuns la zero.

Şi aceasta cu atât mai mult, cu cât ştiţi în ce împrejurări ne aflam: este ceasul să vă treziţi în sfârşit din somn; căci acum mântuirea este mai aproape de noi decât atunci când am crezut. Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua. Să ne dezbrăcăm, dar, de faptele întunericului şi să ne îmbrăcăm cu armele luminii. Să trăim frumos, ca în timpul zilei, nu în chefuri şi în beţii; nu în curvii şi în fapte de ruşine; nu în certuri şi în pizmă; ci îmbrăcaţi-vă în Domnul Iisus Hristos şi nu purtaţi grijă de firea pământească, pentru ca să-i treziţi poftele.

Romani 13: 11 – 14

Dr. David Jerèmiah, fondator şi preşedinte al Turning Point; pastor senior la biserica Shadow Mountain Community din El Cajon, California.

Mulţumiri

J

În primul rând şi mai presus de orice, vreau să-l mulţumesc Domnului pentru felul în care a avut grijă de mine, încă de când eram un copil fără familie şi trăiam departe de El, şi până în ziua de azi. Mi-a arătat dragostea Lui desăvârşită când L-a trimis pe Singurul Lui Fiu să moară în locul meu şi să plătească pentru păcatele pe care le-am săvârşit. Aceasta este o dragoste uimitoare!

Vreau să-i mulţumesc soţiei mele Miriam şi celor patru copii ai mei, care zilnic plătesc preţul de a nu mă avea pentru multă vreme prin preajmă. Ei au sacrificat mult, şi totuşi, nu s-au plâns niciodată, ci mereu mi-au arătat susţinere şi admiraţie.

Vreau să mulţumesc echipei mele de la Behold Israel pentru dragostea, susţinerea şi dedicarea lor. H.T. Şi Tara, Gale şi Florence, Donalee şi Jeff, Andy şi Gail, Trisha şi

Marc, Wayne şi Cyndie, Joanne, Hillary, Nachshon – voi (şi mulţi alţii) aţi lucrat fără să cădeţi de oboseală în culise şi în spatele camerei de filmat, ca să faceţi posibil pentru mine să răspândesc adevărul lui Dumnezeu în cele patru colţuri ale lumii.

Mulţumesc lui Kim Bangs şi lui Esmé Bieberly şi echipei de la Chosen Books.

Nu în ultimul rând, mulţumesc lui Steve Yohn pentru prietenia lui din timpul procesului de scriere a cărţii.

1. Înainte să ne uităm în viitor, să privim în trecut

Poate credeţi că povestea poporului Israel se găseşte în istoria lui. Eu cred că adevărata poveste este în viitor. Fără îndoială, este posibil să fiu puţin părtinitor. Când stau pe terasa casei mele, înaintea ochilor mei se întinde Valea Meghido. Biblia o numeşte Armaghedon – acea bucată de pământ binecunoscută, pe care se vor aduna armate vaste înainte să mărşăluiască spre Ierusalim, pentru o ultimă bătălie. Este greu să-ţi scoţi din minte vremurile din urmă când valea cu pricina se holbează la tine în fiecare dimineaţă când îţi bei cafeluţa.

Totuşi, vă pot spune că pe măsură ce mă uit înspre frumuseţea luxuriantă şi spre agricultura acelei văi, nu am niciun fel de teamă în inimă. Desigur, armatele care se adună pentru bătălia finală dintre bine şi rău se vor grupa în spatele casei mele, dar eu ştiu că nu voi mai fi aici să le văd. Voi celebra în prezenţa Domnului şi Mântuitorului meu, Iisus, bucurându-mă de gloria prezenţei Sale şi de împrejurimile cerului. Pentru că am studiat Biblia, am dobândit o anumită înţelegere referitoare la planurile lui Dumnezeu. Iar această înţelegere mi-a adus pace.

Pacea este unul dintre scopurile finale ale înţelegerii profeţiilor şi este şi scopul pe care eu îl am cu această carte. Este uşor să cazi în capcana fricii atunci când tratezi profeţiile cu superficialitate, însă faptul că aprofundez promisiunile lui Dumnezeu, îmi aduce pace. Când Iisus urma să-şi părăsească ucenicii ca să meargă la Cruce, i-a încurajat cu aceste cuvinte: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure

inima, nici să nu se înspăimânte”. (Ioan 14: 27) Să fi fost această pace un dar mistic turnat peste ei? A suflat El pur şi simplu pace în încăperea în care ei se aflau? Nu, sursa acestei păci din afara lumii noastre este menţionată în vérsetul anterior: „Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl în Numele Meu, vă va învăţa toate lucrurile şi vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu”. (Ioan 14: 26) Această pace perfectă provine din adevărul şi înţelepciunea pe care Iisus deja le-a transferat-o ucenicilor Săi şi din noile dimensiuni ale înţelegerii în care Duhul Sfânt îi purta.

Dacă tu crezi în Hristos, nu ai de ce să te temi de planurile pe care Dumnezeu le are pentru lumea aceasta. Este adevărat că vor veni lucruri teribile, însă El nu şi-a destinat copiii pentru mânie. Pe măsură ce vei citi această carte, vei înţelege tot mai clar că Dumnezeu are un plan pentru tine şi pentru întreaga Biserică – unul de celebrare şi nu de judecată, unul de bucurie şi nu de întristare, unul de pace şi nu de teamă.

De unde vin eu

Am auzit cândva un om spunând că este important să le faci cunoscut oamenilor contextul din care vii înainte să le spui care este poziţia ta. Astfel, cred că este necesar să ştiţi cine sunt înainte să citiţi ce cred. Dumnezeu m-a condus într-o călătorie unică, prin care am devenit omul care sunt astăzi şi care a contribuit la felul în care mă raportez la Cuvântul Său.

Exact aşa cum şi-a început Pavel epistola către Filipeni făcându-şi o prezentare – „tăiat împrejur a opta zi, din neamul lui Israel, din seminţia lui Beniamin, evreu din evrei” (Filipeni 3: 5) – şi eu vreau să vă spun că sunt evreu, din seminţia lui Iuda, israelian din israeliţi. Şi la fel cum l-a salvat pe Pavel, Dumnezeu m-a salvat şi pe mine de la dependenţa de lege pentru mântuire şi mi-a arătat harul Său minunat.

Cu multe generaţii în urmă, familia tatălui meu provenea din regiunea Champagne, Franţa. De fapt, numele nostru de familie, „Tsarfati” înseamnă „francez” în

limba ebraică. Strămoşii mei s-au mutat la un moment dat în Portugalia. Apoi, în 1492, în timp ce regele Ferdinand şi regina Izabela din Spania îl trimiteau pe Cristofor Columb să cerceteze oceanul în lung şi-n lat, au emis şi Decretul Alhambra, în urma căruia s-a început expulzarea sistematică a evreilor din Peninsula Iberică. La scurtă vreme, regele Manuel I al Portugaliei a preluat frâiele ţării şi, în anul 1497, toţi evreii din Portugalia au trebuit să părăsească forţat ţara. Astfel, familia tatălui meu s-a trezit într-o zi în Tunisia. După mulţi ani în zona de nord a Africii s-au întors acasă în Israel.

Bunicii din partea mamei erau evrei din Polonia. După cum bine ştim, Polonia nu era cel mai plăcut loc în care să trăieşti în anii ’40 dacă erai evreu. Grupaţi şi trimişi la Auschwitz, au reuşit cumva să supravieţuiască ororilor din lagărul de concentrare. După război, imediat cum s-a ivit o ocazie, s-au alăturat altor mii de evrei şi, îmbarcându-se pe o corabie, au pornit spre Israel. Cu toate acestea, guvernul Marii Britanii i-a refuzat, astfel corabia a fost forţată să se oprească în Cipru. Acolo s-a născut mama mea – un bebelaş refugiat la câteva sute de km depărtare de Ţara Promisă.

Datorită unor împrejurări despre care voi relata mai târziu, am ajuns în plasament la o vârstă foarte fragedă. Am ajuns apoi în casa unui ofiţer de grad înalt din cadrul poliţiei israeliene. Fiul său deţinea un magazin alimentar, unde mi-am şi găsit primul loc de muncă. Eram mulţumitor că am un acoperiş deasupra capului şi mâncare pe masă, însă acestea erau singurele lucruri pe care ei mi le ofereau. Nu mă iubeau.

Când am împlinit 17 ani, am început să mă simt tot mai neajutorat. Nu aveam o familie reală, un viitor real şi, colac peste pupăză, fata pe care o plăceam nici nu ştia că exist. Cea mai bună opţiune pe care creierul meu adolescentin o gândea era să-mi pun capăt zilelor, aşa că m-am apucat să fac planuri. Aveam stabilită data şi aveam flaconul cu pastile. Însă în noaptea cu pricina, Dumnezeu m-a oprit. Pur şi simplu nu am putut să o fac. Nu din teamă

sau pentru că nu mă lăsa conştiinţa sau pentru că am citit un mesaj pe cer. El avea planuri pentru mine şi nu avea de gând să lase depresia de adolescent să le împiedice.

În ziua în care aproape am făcut cunoştinţă cu moartea, eram distrus. În cel mai de jos punct în care m-am aflat, Dumnezeu a ales să mi se descopere şi a făcut-o prin cel mai bun prieten al meu de la şcoală. În timp ce povesteam cu el, mi-am dat seama că era un evreu credincios (nu folosesc sintagma „evreu creştin”, deoarece majoritatea evreilor ar considera că cei doi termeni sunt în contradicţie. Ori eşti evreu, ori eşti creştin; în niciun caz nu poţi fi ambele). Cum de nu mi-am dat seama de credinţa lui până atunci? Ideea de evreu credincios îmi era străină, dar mă şi intriga. Când m-a invitat să iau prânzul la el acasă, am acceptat fără ezitare.

I-am cunoscut familia şi toţi erau foarte primitori şi iubitori. M-am gândit că acesta este portretul unei familii adevărate. Eram aşezaţi în jurul mesei, însă, înainte să pot începe să mănânc, ne-am luat cu toţii de mâini. Apoi s-a întâmplat cel mai ciudat lucru pe care l-am văzut vreodată: au început toţi să se roage. Chiar acolo, în jurul mesei, ei vorbeau cu Dumnezeu ca şi cum Acesta era cel mai bun prieten de-al lor. Asta m-a năucit. Unde era cartea de rugăciuni? Unde erau ritualurile? Unde era tradiţia – partea ceremonioasă?

Uitând, complet de mâncare, am început să îi întreb: „De ce vă ţineţi de mâini?”, „Cum vă puteţi ruga cu capul descoperit, fără kipa?”, „De ce se încheie toate rugăciunile voastre cu «în Numele lui Iisus»?” O doamnă foarte de treabă m-a tras deoparte şi m-a întrebat: „De ce nu îi ceri lui Dumnezeu răspunsuri la întrebările tale?”

Am fost dat pe spate. *„Dar cine sunt eu?”,* mă întrebam. *„De ce m-ar asculta Dumnezeu? Creatorul tuturor lucrurilor şi stăpânitorul peste toate nu are nimic mai bun de făcut decât să asculte plângerile încărcate de mânie ale unui adolescent cu gânduri de sinucidere?”* în acea noapte nu am putut dormi. Atât de multe lucruri clocoteau în creierul meu – trecutul meu, viitorul meu,

familia mea, credinţa mea. În cele din urmă, am cedat şi am decis să urmez sfatul femeii de a mă ruga. Problema era că nu ştiam cum să o fac. Trebuia să mă ridic? Sau să îngenunchez? Să stau cu ochii deschişi sau închişi? Să vorbesc tare sau în şoaptă? Neştiind ce altceva să fac, am luat o foaie de hârtie şi un creion şi am scris următoarea propoziţie: „Doamne, dacă exişti, atunci arată-mi cine este Iisus”. Am lipit foaia pe perete, am îngenuncheat înaintea ei şi mi-am dat toate silinţele să mă rog. M-am rugat şi am aşteptat. Am aşteptat şi m-am rugat. Nicio minune. Niciun Iisus. Nimic. După o vreme, rupt de oboseală, m-am băgat în pat.

A doua zi dimineaţă, m-am trezit să merg la lucru. Lucram de la vârsta de 12 ani – înainte şi după şcoală – făcând tot ce puteam în magazinul alimentar al familiei care m-a luat în plasament. Unul dintre lucrurile pe care trebuia să le fac dimineaţa era să pun paginile ziarului împreună ca să îl putem vinde. În timp ce făceam asta, am observat pe una dintre pagini scris mare şi cu litere groase *„Ieşua”,* Numele lui Iisus în ebraică. Cu mişcări rapide am închis ziarul. Credeam că am halucinaţii. Acea femeie mi-a spus că Dumnezeu îmi va răspunde la rugăciuni, însă…

Am deschis încet ziarul şi Numele se afla încă acolo: Ieşua. Nu ştiam ce să fac, să plâng sau să râd. După ce am citit articolul, am descoperit că un grup numit Campus Crusade for Christ avea să difuzeze pe o perioadă de două săptămâni un film despre viaţa lui Iisus. M-am gândit: *„Mulţumesc, Doamne, Nu-mi vine să cred că ai creat un film numai pentru mine”.*

Nu voi uita niciodată noaptea aceea. Filmul *„Iisus”* a fost filmat în Israel, aşa că vedeam în el locuri pe care le cunoşteam, auzeam referinţe la Vechiul Testament pe care le recunoşteam şi îl ascultam pe Iisus vorbind o limbă pe care o ştiam. Acest Iisus care părea atât de departe de mine mi-a părut acum incredibil de aproape. Am fost copleşit. La sfârşitul filmului, mi-am predat viaţa lui Iisus.

Apoi, cu toată îndrăzneala specifică unui credincios proaspăt care nu vrea nimic altceva decât ca toţi cei din

jur să experimènteze aceeaşi schimbare minunată, m-am dus acasă şi le-am spus tuturor: „Toţi sunteţi păcătoşi!” în acea noapte, familia care m-a luat în plasament m-a aruncat în stradă. După 10 ani de trăit împreună cu ei, noùa mea credinţă a fost prea mult de dus pentru ei. Şi iată-mă, fără casă, fără familie, fără slujbă, dar pentru prima dată în viaţa mea, cu nădejde.

Am stat la diferiţi prieteni de-ai mei pentru o perioadă scurtă de timp, până când a venit vremea să-mi împlinesc serviciul militar obligatoriu. Unii merg cu cuţitul între dinţi, gata să lupte. Abia aşteaptă să iasă în câmp şi să tragă cu arma. Cât despre mine, eu doar am vrut să se termine cât mai curând. Singurul gând care mă făcea entuziasmat era că aveam oportunităţi noi de a-mi împărtăşi credinţa cu alţii.

Am fost trimis în divizia de blindate. Ideea de a ne deplasa într-un tanc înghesuit nu era chiar atractivă, aşa că am întrebat dacă nu pot face altceva. Ei au acceptat trimiţându-mă la un curs de telecomunicaţii. Am ajuns curând responsabil de telecomunicaţii la un pluton de tancuri, care cuprindea 12 tancuri. Chiar dacă existau 72 de alte lucruri cu care mi-aş fi ocupat viaţa, acesta nu a fost cel mai rău mod de a-mi împlini termenul obligatoriu.

Exact pe când m-am obişnuit cu această slujbă, una dintre mâini mi-a paralizat – un lucru ciudat şi înfricoşător pentru un tânăr de 18 ani. Doctorii m-au diagnosticat cu o tumoare benignă în braţ şi curând mi-au îndepărtat-o. În timp ce mă recuperam în spital, am primit înştiinţare că am fost selectat să particip la antrenamentele ofiţerilor. Am fost şocat. Foarte puţini sunt selectaţi să treacă prin acest proces de antrenare. Şi totuşi, iată-mă pe mine ales pentru această oportunitate prestigioasă, când eu nici măcar nu-mi doream să fiu în armată. Trebuie să fi fost o greşeală.

Cu toate acestea, în mediul militar, când ţi se spune să te duci, te duci. Curând m-am trezit într-o facilitate de antrenament din deşert, gândindu-mă că, la un moment dat, cineva îşi va da seama că locul meu nu este aici şi mă

va trimite înapoi. Între timp, mi-am propus să mă bucur de timpul de-acolo, să-mi păstrez mărturia creştină şi să învăţ cât de mult pot. Ne-au învăţat să folosim armele, să navigăm, să ne luptăm corp-la-corp, cum să ne dezvoltăm abilităţile de conducere şi culegere de informaţii – toate informaţiile de care ai nevoie ca să fii un ofiţer bun.

În timp ce mă aflam acolo, am împărtăşit Evanghelia cu fiecare ocazie pe care o prindeam. Ştiam că acest lucru mă putea pune în poziţii nefavorabile şi că m-ar putea costa oportunitatea de a-mi termina antrenamentul. Însă schimbarea din mine fusese atât de dramatică şi mi-a adus atât de multă nădejde pentru viitor, încât nu puteam să o ţin în mine. În una din zile am fost chemat în biroul comandantului meu. Ştiam că avea să fie unul dintre momentele *9*

acelea. Te chemau în biroul comandantului doar dacă ai fi dat de necaz sau dacă ceva rău urma să se întâmple. Am mers emoţionat, dar uşurat în acelaşi timp. În sfârşit aveam să fiu trimis înapoi la divizia de blindate să-mi închei termenul de serviciu militar; apoi puteam să mă ocup de orice avea Dumnezeu pentru mine, în schimb, comandantul mi-a spus: „Tsarfati, vedem un mare potenţial în tine. Credem că ai putea să ajungi departe. Dar opreşte-te din a mai face prozelitism”. Am fost atât de dezamăgit! Credeam că aveam să fiu dat afară; în schimb, el m-a lăudat.

Am absolvit şi am primit codul de comandănt. Cu alte cuvinte, am fost antrenat, dar nu aveam încă un rang. Acesta aveam să-l obţin după ce aş fi trecut printr-un proces de antrenament profesional într-un domeniu de specialitate. Am aflat care avea să fie specialitatea mea după ce am fost invitat la Ministerul Apărării. Mi-au spus, că am fost selectat să fac parte dintr-o branşă militară care avea să se formeze sub denumirea de Israeli Military Government din Cisiordania. Am fost trimis la Agenţia Guvernamentală din Israel, unde am învăţat despre islam, limba arabă, cultura Cisiordaniei, istoria şi mentalitatea Palestinei şi cum să conduci cu eficacitate populaţia. După

ce am terminat această perioadă de antrenament, am devenit ofiţer.

Prezentându-mă să dau raportul la sediul central din Ramallah, am fost întrebat unde aş vrea să lucrez. Majoritatea ofiţerilor care trec de etapa antrenamentului sunt foarte entuziasmaţi, şi vor să meargă în locurile unde se petrece acţiunea. Eu am mers în direcţia opusă. Eram complet fericit să nu văd niciun fel de acţiune. Pentru mine, să-mi termin perioada de armată într-un loc liniştit, unde puteam să studiez Biblia şi să-mi împărtăşesc credinţa, suna ca o opţiune bună. Am întrebat: „Care este locul în care nimeni nu vrea să meargă – şi unde nu prea este nimic de făcut?” Mi-au răspuns imediat: „Ierihon”. Iar eu le-am spus: „Trimiteţi-mă acolo”.

Eram destul de entuziasmat când am pornit spre Ierihon. Îmi plăcea istoria; îmi plăcea Biblia; nu îmi plăcea slujba militărească, astfel că, Ierihon părea locul perfect. Nu aveam însă nicio idee ce avea să se întâmple pe scena politică.

La şase luni după ce am acceptat această responsabilitate, un nou guvernator şi-a făcut apariţia în Ierihon. Era un personaj ciudat. Aparţinuse unei branşe militare secrete de inteligenţă din Israel, numită 504. Aceştia operau ca agenţi în Siria, Liban, Iordania şi în orice loc din care aveam nevoie să dobândim informaţii. Acest om fusese un spion şi un lider al spionilor, însă acum era promovat, ajungând guvernator. Este o zicală veche: „Poţi să-l scoţi pe om din KGB, dar nu poţi să scoţi KGB-ul din el”. Exact la fel este şi cu membrii 504.

O dată ce guvernatorul s-a instalat, a început să caute printre cei 50 de ofiţeri incompetenţi care îl înconjurau, unul în care să aibă încredere. Şi m-a ales pe mine. După ce m-a trecut printr-un număr de teste – cărora nici măcar nu ştiam că sunt supus – m-a chemat la el în birou, a aşezat un dosar pe birou şi mi-a spus; „Tsarfati, ai două opţiuni: poţi să continui să nu faci nimic şi să devii un nimic, sau poţi decide să faci ceva şi să devii astfel cineva. Dacă vrei să fii cineva, uită-te în dosar. Totuşi, te avertizez:

dacă citeşti, vei fi singurul din întreaga branşă militară care ştie aceste informaţii. De fapt, foarte puţini oameni din întreaga ţară ştiu. Dacă dai mai departe informaţia, vei ajunge la închisoare, unde vei fi închis multă vreme. Deci, ce alegi?”

L-am întrebat dacă mă pot ruga referitor la hotărâre. El era conştient de credinţa mea şi mi-a spus că îmi dă câteva minute. Eu speram la câteva zile, însă am profitat de acel timp scurt şi l-am cerut Domnului înţelepciune. Foarte rapid, mi-a devenit clar că trebuie să spun da. Dumnezeu m-a pus în această situaţie unică dintr-un motiv pe care El îl înţelegea, chiar dacă eu nu. Chiar dacă viaţa mea nu urma direcţia pe care eu mi-o plănuisem, mi-am dat seama că sunt dăţi în care trebuie pur şi simplu să te încrezi în Dumnezeu şi să păşeşti prin uşa pe care El o deschide.

Am deschis acel dosar secret şi înăuntru am găsit o copie a capitolului „Jericho and Gaza First” din înţelegerea care mai târziu avea să fie numită „Acordurile Oslo”. Nimeni altcineva nu a mai văzut această hârtie şi nimeni nu mai ştia de ea. De fapt, abia după luni de zile publicul din Israel avea să afle că, pentru prima dată în istorie, arabii locali aveau să se auto-guverneze sub forma unui „stat în devenire”, numit Palestina. Acordul final a fost semnat în cele din urmă la Casa Albă pe data de 13 septembrie 1993, de către ministrul de externe al Israelului, Shimon Peres, şi de către negociatorul Organizaţiei pentru Eliberarea Palestinei (CEL), Mahmoud Abbas Prim-ministrul Israelului Yitzhak Rabin, liderul CEL Yasser Arafat şi preşedintele Bill Clinton supraveghind evenimentul. Israel a decis să permită stabilirea Autorităţii Palestiniene, cedându-le gradual guvernarea peste Cisiordania şi a Fâşiei Gaza. Asta poate să nu însemne mare lucru pentru oamenii care trăiesc altundeva decât în Israel, dar de fapt, a fost de o importanţă majoră. Ierihon a fost ales să devină primul oraş din istoria planetei noastre care să fie guvernat de palestinieni.

Acum – dacă te gândeşti: „Ce tot spui, Amir?

Palestinienii au stăpânit teritoriul Palestinei cu secole înainte ca Israel să-l fi furat de la ei”, atunci ai puţină răbdare. Vom ajunge curând la un capitol în care vom vorbi despre istoria poporului palestinian şi a numelui ţării „Palestina”.

Aşadar, iată-mă – un evreu credincios în vârstă de 21 de ani şi un prim-ajutor în armata israeliană, care nu voia să facă nimic – fiind dintr-odată plasat într-o poziţie din care puteam face ceva de proporţii istorice în ochii întregii lumi. Noi avem planurile noastre, El are planurile Lui. Ghiciţi ale cui au câştigat?

Foarte curând, liderii palestinieni au început să ne viziteze sediul militar. Guvernatorul mi-a încredinţat responsabilitatea de a le arăta împrejurimile. Niciunul dintre cei din personalul militar nu au putut să-şi dea seama de ce erau obligaţi să cureţe şi să pregătească totul doar pentru vizita unor palestinieni îmbrăcaţi în civil. Eu eram singurul care ştia că făceam asta ca să pregătim locul pentru a li-l încredinţa lor.

În cele din urmă, planul a fost pe deplin implementat şi Israel şi-a retras oamenii din Ierihon. Mi s-a dat responsabilitatea de a construi o nouă tabără în sud. Predarea autorităţii peste Ierihon conform Acordului de la Cairo din 1994 a fost unul dintre cele mai bune exemple ale felului în care afacerile dintre Israel şi Palestina se desfăşurau uşor şi cu discreţie. Din păcate, a fost şi singurul exemplu.

În această perioadă de tranziţie, corpul m-a trădat. Am muncit prea mult; nu mâncam şi nu dormeam. Cine avea timp de pierdut pe mâncare şi somn? într-o zi a avut loc o întâlnire între ministerul palestinian de finanţe, ministerul israelian de finanţe şi patru generali. I-am primit, am dat mâna cu ei, m-am străduit să ajung în biroul meu şi am leşinat. Cineva a auzit zgomotul unei căzături şi, venind la mine în birou, m-a găsit inconştient. Oamenii au început să-mi dea primul-ajutor, ca să mă facă să-mi revin. Am fost luat cu elicopterul şi dus la spital. Datorită efortului depus de ofiţeri şi harului lui Dumnezeu sunt viu

astăzi. După o perioadă de recuperare de 2 săptămâni, mi-am reluat poziţia, însă, atunci a devenit mai clar decât oricând altcândva că locul meu nu era în mediul militar. Odată ce mi s-a terminat perioada de serviciu militar obligatoriu, am plecat. La începutul termenului obligatoriu habar nu aveam ce voia Dumnezeu să fac cu viaţa mea. Pe când am terminat, calea mea era trasată foarte clar.

În tot timpul cât am fost în Ierihon, eram ghidul oficial al taberei. Am avut oportunitatea să conduc cadre militare şi personalităţi politice prin baza noastră şi prin oraş, arătându-le împrejurimile. Foarte curând am devenit cunoscut între israelieni şi palestinieni ca omul care îţi doreai să îţi fie ghid turistic. Chiar şi astăzi mai am relaţii foarte bune cu unii palestinieni care au început atunci, în Ierihon. Istoria, oamenii, Biblia – toate acestea m-au făcut să mă îndrăgostesc de ideea de a călăuzi oameni în frumuseţea, minunea şi adevărul din ţara mea.

De cum am terminat serviciul militar, m-am înscris în programul de ghid turistic de la Universitatea Ebraică. După absolvire, în 1996, am plecat în Germania, ca să învăţ limba. Câţiva ani mai târziu, m-am mutat în America să studiez teologie. Este imposibil să înţelegi poporul Israel şi cultura lui fără să înţelegi Biblia. Cele 2 sunt inseparabile.

Clădindu-mi o carieră în domeniul turistic, am început să-mi creez multe conexiuni cu oameni din SUA şi alte naţiuni. Asta mi-a adus oportunitatea de a vorbi în biserici din multe ţări. În 2001, am fost invitat să vorbesc în SUA. În 9 septembrie am vorbit unei biserici despre ameninţarea viitoare a terorismului islamic. Bazat pe numărul de casete care s-au vândut după ce am prezentat mesajul, este clar că oamenilor nu le prea păsa.

A doua zi, în 10 septembrie, am vizitat New York-ul pentru prima dată. Stând la ultimul etaj al World Trade Center, am început să mă gândesc la bombardarea unei parcări închise din anul 1993, în care au fost ucişi 6 oameni şi au fost o mie de răniţi. L-am întrebat pe pastorul cu care eram: „Ce se va întâmpla dacă ceva loveşte aceste

clădiri? Pentru că dacă ele se prăbuşesc, vor doborî şi alte blocuri”. El mi-a răspuns că turnurile au fost proiectate să se prăbuşească precum un pachet de cărţi. După cum ştim, exact asta s-a întâmplat a doua zi.

11 septembrie a fost o zi îngrozitoare pentru America şi pentru întreaga lume. Datorită conexiunilor pe care le aveam cu armata israeliană, am avut acces la mai multe informaţii decât americanii obişnuiţi. Am aflat despre anumite planuri care au fost zădărnicite pe Coasta de Vest. Anumite avioane care erau pregătite să-şi ia zborul au fost oprite de oprirea totală a traficului aerian, ordonat de guvern. Aceşti teroriştі de pe Coasta de Vest care nu au avut în vedere diferenţele de fus orar, s-au trezit fără avioane. Am auzit de maşini care au fost oprite şi care transportau arme biologice, alături de planurile pentru doborârea unui avion Air Force One folosindu-se de avioane Learjet închiriate. Acea zi a fost groaznică şi putea fi mai rău de atât. În mod surprinzător, când am împărtăşit acelaşi mesaj în 12 septembrie, răspunsul oamenilor a fost total diferit. Oamenii s-au înghesuit în parcare.

Care este poziţia mea

Toată această istorie personală, toate aceste experienţe, toată această pasiune pentru transmiterea adevărului lui Dumnezeu, au fuzionat cu dorinţa de a trezi Biserica, de a-i avertiza pe credincioşi şi de a vorbi despre nădejdea binecuvântată de care aceştia au parte. Asta stă la baza lucrării mele „Behold Israel”. Aceasta este dragostea şi pasiunea mea.

În paginile acestei cărţi vei găsi adevărul biblic al lui Dumnezeu. Nu vei găsi adevărul lui Amir, al vreunei denominaţiuni sau al vreunei culturi. Chiar dacă sunt evreu şi etnia mea influenţează felul în care tratez Scriptura, o mare majoritate dintre cunoscuţii mei evrei nu ar fi de acord 100% cu ce scrie în carte. Moştenirea mea evreiască este ca un condiment: nu schimbă natura cărnii, doar îi dă gust.

Ceea ce găseşti în această carte vine în urma multor ani de studiu ai Bibliei, de trăit în poporul ales al lui

Dumnezeu şi de învăţături aduse pe marginea profeţiilor biblice înaintea a zeci de mii de oameni pe parcursul a două decenii. Dumnezeu vrea ca noi să cunoaştem planurile Lui. El le-a scris clar pentru noi. Dr. Ed Hindson de la Universitatea Liberty a scris: „Profeţiile biblice nu sunt scrise cu scopul de a ne speria. Sunt scrise ca să ne pregătească. Cuvântul lui Dumnezeu ne descoperă aceste evenimente viitoare ca să ne asigure că El este în control, chiar şi când pare că lumea este în haos complet”. 1 Pe măsură ce te vei pregăti prin studierea Cuvântului lui Dumnezeu, aşteptând întoarcerea lui Hristos ca să ne ia acasă, vei descoperi curând bucuria şi pacea minunată care vin din încrederea completă în Dumnezeu, care te iubeşte şi care vrea să-şi împlinească voia desăvârşită în viaţa ta şi în lume.

2.

Dumnezeu vrea să îi cunoaşteţi planurile

Biblia este atât de complicată, încât nimeni nu o poate înţelege cu adevărat”. „Sunt atâtea moduri diferite în care Biblia poate fi interpretată, cine poate spune cu adevărat că deţine adevărul?” De câte ori nu ai auzit vreuna dintre aceste afirmaţii? De parcă Biblia ar fi un fel de pădure adâncă, întunecată şi greu de pătruns, plină de alegorii confuze, de moralitate dificilă şi istorie complicată, iar dintre cei care se aventurează, puţini mai sunt văzuţi. Singurul mod în care oamenii s-ar aventura, ar fi să aibă un ghid turistic care pretinde că ştie calea. De obicei, fiecare dintre aceşti aşa-zişi ghizi par să o ia pe altă cărare din aceeaşi pădure. Nu se poate ca toţi să meargă în direcţia corectă, nu?

Dacă Biblia este într-adevăr Cuvântul lui Dumnezeu pentru omenire, mulţi spun că Dumnezeu ar fi putut să vorbească mai clar. În niciun alt loc nu este evidenţiată confuzia aceasta mai bine decât în cazul profeţiilor. Petreceţi o după-amiază citind despre statuile lui Daniel şi despre roţile lui Ezechiel şi despre peceţile lui Ioan: nu-i de mirare că unii îşi aruncă mâinile în aer a neputinţă şi apoi pleacă.

Se poate ca această confuzie aparentă a Bibliei în general – şi a profeţiilor în special – să fie rezolvată? Dumnezeu chiar transmite un mesaj clar şi acest mesaj clar poate fi înţeles cu adevărat de către noi?

Un Dumnezeu care vrea să fie cunoscut

Sunt câteva lucruri în viaţă care nu pot fi cunoscute: unde dispar şosetele din maşina de uscat, de ce merg femeile la baie în grupuri şi ce a fost în capul omului care a inventat Vegemite. Dumnezeul nostru măreţ, transcendent, totuşi, nu se află pe această listă.

Creatorul nostru vrea să fie cunoscut de cei pe care i-a creat. El ni se arată în creaţie:

Fiindcă ce se poate cunoaşte despre Dumnezeu le este descoperit în ei, căci le-a fost arătat de Dumnezeu. În adevăr, însuşirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veşnică şi dumnezeirea Lui se văd lămurit, de la facerea lumii, când te uiţi cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El. Aşa că nu se pot dezvinovăţi.

Romani 1: 19 – 20

De-asemenea, apus caracterul Său în noi:

Când Neamurile, măcar că n-au lege, fac din fire lucrurile Legii, prin aceasta ei, care n-au o lege, îşi sunt singuri lege; şi ei dovedesc că lucrarea Legii este scrisă în inimile lor; fiindcă despre lucrarea aceasta mărturiseşte cugetul lor şi gândurile lor, care s-au se învinovăţesc sau se dezvinovăţesc între ele.

Romani 2: 14 – 15

Totuşi, atât natura, cât şi conştiinţa pot fi subiective. Altfel, oricine ar fi văzut muntele Hermon în măreţia lui, localizat la graniţa dintre Siria şi Liban, ar fi spus: „Wow! Nu este minunat Dumnezeu?” De-asemenea, legiuitorii nu ar mai avea ce să dezbată, pentru că toţi ar vedea moralitatea, binele şi răul în acelaşi fel.

Ca să ne asigure că avem o imagine a Cine este El, Dumnezeu ne-a lăsat o carte – partea obiectivă (logică, fapte concrete) şi partea subiectivă (sentimente personale, experienţă) a naturii şi a conştiinţei. În această carte

găsim atât biografia Lui, cât şi planurile Lui de viitor. Dacă Dumnezeu ar fi fost de necunoscut, atunci de ce ar fi permis să fie atât de uşor să ajungem să-L cunoaştem?

Bineînţeles, nu am putea niciodată să cunoaştem totul despre Dumnezeul nostru măreţ. Dacă acest lucru ar fi fost posibil, atunci El ar fi fost un Dumnezeu mic, finit – nu măreţ. În schimb, ni s-a descoperit îndeajuns de mult cât să ne stârnească entuziasmul, mirarea, imaginaţia, curiozitatea. Ne-a dat şi îndeajuns de mult cât să ne asigure pacea. O măsură mare de cunoştinţă şi înţelepciune stă în acest „îndeajuns de mult”, gata să fie accesată. În Isaia, Dumnezeu ne spune: „Eu sunt Domnul, şi nu este altul! Eu n-am vorbit în ascuns, într-un colţ întunecos al pământului. Eu n-am zis seminţei lui Iacov: «Căutaţi-Mă în zadar!» Eu, Domnul, spun ce este adevărat, vestesc ce este drept”. (Isaia 45: 18 – 19) Dumnezeu vrea să fie găsit. Vrea să fie cunoscut. Şi modul principal prin care S-a descoperit este Biblia.

Citim o Biblie care poate fi înţeleasă

Una dintre cheile pentru înţelegerea Bibliei în ziua de astăzi este să o citeşti într-o limbă pe care o înţelegi. În mod normal, limba pe care o înţelegi este limba pe care o vorbeşti. Nu ar avea sens ca un vorbitor de limba engleză să încerce să descifreze Biblia în limba spaniolă sau norvegiană. De-asemenea, nu ar prea avea sens ca el să citească într-o engleză veche.

Ştiu că poate calc pe nişte tradiţii, dar vă rog să mă ascultaţi. Faptul că una dintre traducerile Bibliei a fost scrisă acum 500 de ani nu o face din start mai bună, ci doar mai veche. Am auzit odată povestea unui om care i-a spus păstorului său că preferă să citească Biblia în versiunea King James – exact aşa cum a scris-o Pavel! Nu e nimic mai sfânt decât să citeşti Biblia transpusă în cuvinte greu de înţeles! Pe Dumnezeu nu-L deranjează dacă în Biblie se folosesc termeni noi şi nu arhaici. Există multe versiuni excelente în limba engleză (NKJV, ESV, CSB, NASB) care apelează la rădăcinile evreieşti şi greceşti ca să transmită cât mai concret informaţiile. Nu există niciun

motiv pentru care să trebuiască să interpretezi cuvintele din Biblie înainte să-i interpretezi semnificaţia. Acestea fiind spuse, dacă îţi place traducerea King James şi eşti obişnuit cu ea, e minunat. Încurajarea mea este să găseşti o Biblie care se potriveşte stilului tău de învăţare şi este tradusă într-un fel care te ţine conectat şi entuziasmat să citeşti.

Cu toate acestea, să citeşti Biblia într-o limbă pe care toţi o înţeleg nu face automat ca aceasta să fie mai uşor de înţeles. Chiar dacă cuvintele sunt clare şi simple, tot mai există pasaje care ne fac să ne întrebăm: „Ce?” Nicăieri mai adevărat decât în cazul acelora care conţin profeţii. Unele dintre ele sunt atât de bizare, încât îl determină pe cititor să se întrebe dacă chiar există o cale corectă şi una greşită în care acestea să fie interpretate.

Adevărul despre adevărul absolut

Lumea din ziu. A de azi a declarat că Adevărul este mort. Desigur, oamenii preţuiesc adevărul. Ei sunt total de-acord că este mai bine să spui adevărul decât să minţi (decât dacă minciuna este în favoarea ascultătorului, sau vorbitorului, sau a unui prieten, sau a comunităţii, sau a apărării legale sau a alegerilor). Însă adevărul cu „A” mare a murit cam pe când oamenii au început să spună că Dumnezeu a murit.

Acum trăim într-o lume în care „ce este adevărat pentru tine se poate să nu fie adevărat şi pentru mine” şi „adevărul este orice te face fericit”. Ca toate celelalte neadevăruri ale lui Satana, această înşelăciune s-a strecurat în Biserică. Poţi să fii sigur că există o singură modalitate adevărată de interpretare a Bibliei? Chiar poţi să fii atât de arogant?

Într-un singur cuvânt, „Da!”

Dumnezeu a decis să transmită lumii mesajul Său. Acest mesaj este comunicarea Lui tangibilă, obiectivă cu creaţia, conţinând tot ceea ce El a vrut ca noi să ştim despre El, despre creaţie, despre mântuire, despre noi înşine şi despre viitor. Vă puteţi imagina ca Dumnezeu să aleagă 40 de autori diferiţi de pe trei continente diferite,

care să scrie în trei limbi diferite pe o perioadă de 1500 de ani, doar că să transmită un mesaj abstract şi general, pe care oamenii să-l citească în funcţie de ce consideră personal că este adevărul? La ce bun? Dumnezeu ar fi putut să ne trimită un papirus pe care să fie scris „Fii. Bun!”, deoarece acesta este singurul „Adevăr” acceptat general pe care Cuvântul Lui să-l conţină (deşi, sunt sigur că şi în cazul acesta s-ar fi ridicat o facţiune de *antibine>* care ar fi dezbinat Biserica Universală a Bunătăţii).

În rugăciunea de mare preot, Iisus l-a cerut Tatălui: „Sfinţeşte-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul”. (Ioan 17: 17) Mai devreme, El le-a spus despre Sine: „Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine”. (Ioan 14: 6) Iisus nu a spus că El este un adevăr. El este Adevărul. Datorită acestui lucru, ceea ce ne comunică este adevăr. Astfel, dacă eu interpretez mesajul Scripturii într-un fel, iar tu în alt fel, atunci, fie eu am dreptate şi tu greşeşti, fie eu greşesc şi tu ai dreptate – fie amândoi greşim. Totuşi, nu putem amândoi să avem dreptate, aceasta ar fi singura opţiune imposibilă.

Bineînţeles că există metodologii diferite de interpretare pentru diferite pasaje – literal, alegoric, poetic etc. Există şi diferite aplicaţii care pot fi extrase din aceste interpretări, bazate pe cultură, situaţii de viaţă, vremuri şi alţi factori. Autorul cărţii Evrei ne spune: „Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu şi lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăişuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul şi duhul, încheieturile şi măduva, judecă simţirile şi gândurile inimii”. (Evrei 4: 12) Vorbeşte direct despre situaţia vieţii cititorului de astăzi, exact aşa cum a vorbit direct situaţiei vieţii cititorului manuscrisului original de acum 2000 de ani. Singurul lucru care nu variază este Adevărul subliniat, fundamental, al mesajului pe care Dumnezeu a vrut să ni-l comunice.

Dumnezeul nostru este Adevăr. De aceea, tot Adevărul începe cu El şi este fundamentat în El. El ne-a lăsat Biblia, astfel încât să putem cunoaşte Adevărul – cel

puţin atât cât El a considerat că este potrivit să ne descopere. Putem cunoaşte Adevărul despre crearea tuturor lucrurilor. Putem cunoaşte Adevărul despre păcat şi despre modul sacrificial prin care El ne-a oferit mântuire. Putem cunoaşte Adevărul despre sensul vieţii şi despre scopul nostru pe această planetă. Şi, da, putem cunoaşte Adevărul profetic despre planurile lui Dumnezeu pentru viitorul acestei lumi.

Profeţiile sunt biblice

Biblia, până la ultima pagină, este Cuvântul scris al lui Dumnezeu pentru creaţia Lui. Tot ce scrie în ea este important. Pavel îi scrie lui Timotei: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu şi de folos ca să înveţe, să mustre, să îndrepte, să dea înţelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârşit şi cu totul destoinic pentru orice lucrare bună”. (2 Timotei 3: 16 – 17) Primul cuvânt, „toată” este foarte important. Dumnezeu nu s-a uitat la structura Cărţii spunând: „Trebuie să adaug mai multe cuvinte”, umplând-o apoi cu genealogii, profeţii şi Cântarea Cântărilor. Tot ce scrie în Scriptură are un scop şi apare în paginile ei pentru că aşa a intenţionat Dumnezeu.

Fără îndoială, partea din Scriptură pe care creştinii tind să o evite sunt profeţiile. Unii se sperie de ele; profeţiile par puţin ciudate, conţinând îndeajuns de multe informaţii despre rău, Satana şi Anticrist, puse împreună cât să devină un subiect care li s-ar potrivi mai bine fanilor Stephen King decât Cuvântului lui Dumnezeu. Alţii cred că sunt prea ciudate. Lăcuste şi balauri şi îngeri – vai de mine! Alţii cred că, intenţionat sau neintenţionat, profeţiile sunt prea vagi ca să poată fi înţelese. Cum ar putea cineva să interpreteze concret porţiunile mai „neobişnuite” din profeţiile biblice? Nu ar fi mai bine să ne focalizăm pe porţiunile din Biblie mai „aplicabile”?

Este adevărat că, vorbind despre vremurile din urmă, poate să scoată la lumină partea mai ciudată a creştinătăţii. După ce am vorbit odată pe tema aceasta, un domn care arăta foarte normal, s-a apropiat de mine şi mi-

a spus că ar vrea să vorbim. Ne-am aşezat şi am început să vorbim despre planurile lui Dumnezeu pentru viitor. Conversaţia noastră decurgea bine, când el s-a aplecat spre mine şi, cu o voce emoţionată mi-a descoperit că este unul dintre cei doi profeţi despre care scrie în Apocalipsa 11. M-am uitat la ceas, m-am scuzat politicos şi am fugit în camera mea.

Chiar dacă există multe motive să evităm studierea profeţiilor, un motiv copleşitor ar trebui să ne determine să le dăm importanţa cuvenită: Dumnezeu vrea ca noi să cunoaştem planurile Lui de viitor. În afara cazului în care suntem gata să excludem mai mult de un sfert din Biblie (pe motiv că acele cuvinte sunt de umplutură), avem obligaţia şi bucuria de a descoperi ce anume a pregătit Dumnezeu pentru vremurile din urmă. În Isaia 46: 9 – 10, Dumnezeu spune:

Aduceţi-vă aminte de cele petrecute în vremurile străbune; căci Eu sunt Dumnezeu, şi nu este altul, Eu sunt Dumnezeu, şi nu este niciunul ca Mine. Eu am vestit de la început ce are să se întâmple şi cu mult înainte ce nu este încă împlinit. Eu zic: „Hotărârile Mele vor rămâne în picioare şi îmi voi aduce la îndeplinire toată voia Mea”.

Dumnezeu a pregătit un plan perfect pentru această lume şi, în loc să-l ţină secret, El ni l-a descoperit. Numai El are înţelepciunea necesară să creeze un plan atât de perfect. Numai El are puterea de a-l împlini. Şi numai El are cunoştinţa necesară să ni-l transmită în moduri în care, mă credeţi sau nu, chiar putem să îl înţelegem.

Cunoaşterea aduce pace

De ce ar vrea Dumnezeu ca noi să ştim detaliile planurilor Sale de viitor? Răspunsul este simplu: *pace.* Poate unii întrebă: „Nu este de-ajuns să ştim doar că la final Dumnezeu iese învingător?” Păi, şi da şi nu. Da, înţelegerea faptului că Dumnezeu este cel care va rămânea în picioare în această luptă dintre bine şi rău ne dă pace referitor la faptul că veşnicia noastră este stabilită clar. Datorită păcii acesteia, ne dezvoltăm un sentiment de pregătire, astfel încât să fim gata din punct de vedere

spiritual pentru orice are să se întâmple în lume. Şi totuşi, doar această cunoaştere nu este îndeajuns. Dacă Dumnezeu ar fi ales să lase cu privire la această victorie doar nişte indicaţii vagi sau foarte puţine la număr, ne-ar fi fost greu să experimentăm acea pace pe care Iisus ne-a promis-o: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima; nici să nu se înspăimânte”. (Ioan 14: 27)

Pacea vine prin credinţă. Am credinţă că Dumnezeu mă iubeşte şi va avea grijă de mine. Cred din toată inima că, fiind Creatorul tuturor lucrurilor, El este suveran peste toată creaţia şi poate face ce vrea cu ea – chiar şi cu acele forţe şi acei oameni care acţionează împotriva Lui. Cred cu pasiune faptul că, prin moartea şi învierea lui Iisus, veşnicia mea este sigură în Dumnezeu. Aceste credinţe îmi liniştesc inima când mă gândesc la viitor.

Însă pacea vine şi prin cunoaştere. Imaginează-ţi că eşti diagnosticat cu cancer. Ştiu că mulţi dintre voi nu aveţi nevoie să vă imaginaţi. Acum, imaginaţi-vă oncologul spunându-vă: „Mă ocup eu de tot. Nu este nevoie să ştii detalii despre proces. Trebuie doar să ştii că vei fi bine”. Câţi oameni i-ar spune doar: „Mersi, doctore”, şi ar pleca liniştiţi din biroul acestuia? Foarte puţini. Majoritatea ar refuza să plece din biroul oncologului până când planul de bătaie nu le-ar fi explicat clar şi fiecare întrebare şi-ar fi primit răspuns. Doar când ar căpăta o imagine clară a procesului de tratament, aceştia ar începe să respire uşuraţi, ştiind că doctorul chiar are situaţia sub control.

Cu o seară înainte să fie crucificat, Iisus le-a explicat ucenicilor că avea să moară, însă le-a clarificat faptul că moartea Lui nu avea să constituie finalul poveştii. El avea să plece, dar se va întoarce. Şi câtă vreme El avea să fie plecat, ucenicii Lui nu aveau să fie singuri; Tatăl urma să-i vegheze de sus şi să se îngrijească de nevoile lor.

Iisus a ştiut că aceştia aveau nevoie de mai mult decât nişte cuvinte precum: „Credeţi-mă, prieteni, într-un final totul va fi bine”. În schimb, le-a spus: „V-am spus aceste lucruri ca să aveţi pace în Mine”. (Ioan 16: 33)

Dumnezeu ne-a lăsat profeţiile astfel încât noi să avem pace desăvârşită.

Confuzia aduce slăbiciune

Pavel ne spune că „Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduielii, ci al păcii”. (1 Corinteni 14: 33) Şi exact din acest motiv, Satana este atât de hotărât să ne convingă să rămânem ignoranţi faţă de lucrurile care urmează să vină. El îşi doreşte să fim confuzi, să ne îngrijorăm şi să ne temem. Cunoaşterea aduce pace, iar pacea ne dă putere să-l slujim lui Dumnezeu şi să-L urmăm cu orice preţ, ştiind că ne ţine în siguranţă în palma Lui, pe vecie.

În contrast, confuzia este pământul din care încolţeşte slăbiciunea. Această fragilitate spirituală se bazează pe teama de necunoscut: Ce se va întâmpla mâine, anul viitor sau când voi muri? Evrei 2: 15 compară „teama de moarte” cu „o robie pentru toată viaţa”. Nu trebuie decât să cercetezi un pic cultura din ziua de astăzi ca să observi cât de adevărat este acest lucru.

Trăim într-o lume obsedată să nu îmbătrânească. Cremele de piele, injecţiile cu Botox şi chirurgii esteticieni promit că pot să scadă ani din modul în care arătăm. Industria medicală şi cea paramedicală te vor bombarda cu regimuri de sănătate şi vitamine şi suplimenţi meniţi să te asigure că poţi fenta moartea pe cât de mult posibil. Bineînţeles, nu este un lucru greşit să faci tot ce-ţi stă în putinţă ca să ai grijă de sănătatea ta şi să-ţi prelungeşti cât poţi viaţa, doar „trupul nostru este Templul Duhului Sfânt care locuieşte în noi”. (1 Corinteni 6: 19) şi ar trebui să-l tratăm cu grijă şi respect. Dacă doar teama ne motivează să ne îngrijim, acest lucru se poate transforma într-o obsesie fizică şi emoţională.

Când ne temem, intrăm într-o stare de protecţie. Începem să ne uităm la noi înşine. Natura noastră „e totul despre, mine” intră în acţiune. Păzirea sinelui devine scopul nostru, un mod de viaţă diametral opus aceluia la care am fost chemaţi. Ne este atât de teamă să nu fim răniţi, încât devenim paranoici ca nu cumva să-i rănim pe cei din jur, să-i provocăm sau să ne asumăm riscuri.

Suntem ca broaştele ţestoase care s-au retras în carapacea lor, devenind aproape ca pietrele (dar mai fragili). Când lăsăm ca această protejare a sinelui să ne călăuzească acţiunile nu mai suntem de folos nimănui.

Dumnezeu ne-a chemat la mai mult; El ne-a promis mai mult.

Iisus ne spune: „Hoţul nu vine decât să fure, să înjunghie şi să prăpădească. Eu am venit ca oile să aibă viaţă, şi s-o aibă din belşug”. (Ioan 10: 10) Dorinţa diavolului este să ne inducă în eroare şi, astfel, să ne fure pacea, nădejdea, bucuria şi să ne facă inutili. Întoarcerea lui Iisus ne oferă antiteza pentru acea litanie a pierderii. Cuvântul „belşug” este unul de uluire. Înseamnă „super, mega, gigantic, enorm”. O viaţă din belşug este o viaţă plină de pasiune şi scop, de slujire şi sacrificiu, de nădejde şi fericire.

Această viaţă din belşug îşi are originea în lucrarea lui Iisus Hristos de la cruce, ea se adânceşte şi se îmbogăţeşte pe măsură ce învăţăm mai mült despre Cine este Dumnezeu, ce a făcut El pentru noi şi care sunt planurile Lui de viitor.

Chiar ne dorim să ştim

În fiecare din noi este clădită o dorinţă să cunoaştem ce ne va aduce viitorul. Odată, pe când umblam pe bulevardul Eith Avenue din Manhattan, am trecut pe lângă 14 mediumi, astrologi, cititori în palmă, cititori în cărţi şi pe lângă multe astfel de instituţii, doar pe distanţa câtorva blocuri, toate având scopul de a le spune oamenilor un singur lucru – ce îi aşteaptă în viitor. Probabil că au afaceri bune, pentru că zona aceea nu este una săracă.

Ceea ce este real când vine vorba de această dorinţă modernă de cunoaştere, era real şi în zilele lui Iisus. În Evanghelia după Matei, ucenicii şi-au arătat dorinţa de a arunca o privire în viitor: „El a şezut jos pe Muntele Măslinilor. Şi ucenicii Lui au venit la El la o parte şi l-au zis: «Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Şi care va fi semnul venirii Tale şi al sfârşitului veacului

acestuia?»” (Matei 24: 3)

Iisus abia le spusese despre distrugerea viitoare a Templului; bineînţeles, cei 12 erau îngrijoraţi. Ce răspuns le-a dat? Le-a spus o pildă complicată? A creat pentru ei o alegorie poetică? Nu, El le cunoştea inimile îngrijorate şi dorinţa de a înţelege, şi, pentru că „Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduielii, ci al păcii”, le-a spus:

Băgaţi de seamă să nu vă înşele cineva. Fiindcă vor veni mulţi în Numele Meu şi vor zice: „Eu sunt Hristosul!” Şi vor înşela pe mulţi. Veţi auzi de războaie şi veşti de războaie: vedeţi să nu vă înspăimântaţi, căci toate aceste lucruri trebuie să se întâmple. Dar sfârşitul tot nu va fi atunci. Un neam se va scula împotriva altui neam, şi o împărăţie împotriva altei împărăţii; şi, pe alocuri, vor fi cutremure de pământ, foamete şi ciume. Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul durerilor.

Matei 24: 4 – 8

Apoi, Iisus a continuat să le spună despre persecuţia şi martirajul care-i aştepta. Le-a vorbit despre ridicarea profeţilor mincinoşi, despre urâciunea pustiiri, despre care a vorbit şi Daniel, despre Necazul cel mare şi cea de-a doua Lui venire. 2000 de ani mai târziu, noi citim aceste pasaje dorindu-ne ca Iisus să ne fi dat informaţii mai specifice despre cine, ce şi când. Însă Hristos ştia exact ce aveau nevoie ucenicii să ştie şi asta le-a oferit. Le-a descoperit faptul că nu vor fi lăsaţi singuri. I-a asigurat de faptul că Tatăl încă este în control. Le-a promis un Mângâietor – Duhul Sfânt – care le va aminti de aceste încurajări atunci când ei încep să uite.

Două milenii mai târziu, când ţinem Biblia în mână, ţinem exact ceea ce Dumnezeu a decis că vom avea nevoie ca să ştim despre El, despre creaţie, despre trecut, prezent şi viitor. Totul este aranjat în acele pagini ca noi să citim, să învăţăm şi să înţelegem. Când vine vorba de profeţii, apele învăţăturii pot deveni puţin agitate, dar asta nu înseamnă că suntem destinaţi să ne înecăm, înseamnă doar că, înainte să începem să interpretăm profeţiile, trebuie să ne stabilim o fundaţie solidă referitor la natura profeţiei în

sine.

3.

Să înţelegem profeţiile: două câte două

Primul pas în înţelegerea profeţiilor este să definim termenul, dar chiar şi aici pot exista confuzii. Când un profet profeţeşte, unul din două lucruri se poate întâmpla: el (sau ea) *fie prezice (prezintă)* un mesaj de la Dumnezeu, fie *prevesteşte* planurile Lui de viitor. Ambele definiţii sunt corecte şi ambele împlinesc chemarea şi rolul unui profet. Ca să înţelegem mai clar diferenţa dintre aceste două roluri, haideţi să-l luăm drept exemplu pe profetul Isaia.

Când Isaia a profeţit în calitate de prezicător, el a rostit adevărul lui Dumnezeu cu putere. Deseori cuvintele lui erau de condamnare faţă de păcat:

Căci ai părăsit pe poporul Tău, pe casa lui Iacov, pentru că sunt plini de idolii răsăritului şi dedaţi la vrăjitorie ca filistenii, şi se unesc cu fiii străinilor. Ţara lor este plină de argint şi de aur, şi comorile lor n-au sfârşit; ţara este plină de cai, şi carele lor sunt fără număr. Dar ţara lor este plină şi de idoli, căci se închină înaintea lucrării mâinilor lor, înaintea lucrurilor făcute de degetele lor.

Isaia 2: 6 – 8

Alte ori poruncea, în Numele Domnului, schimbare în oameni: „Spălaţi-vă deci şi curăţaţi-vă! Luaţi dinaintea ochilor Mei faptele rele pe care le-aţi făcut! încetaţi să mai faceţi răul! învăţaţi-vă să faceţi binele, căutaţi dreptatea, ocrotiţi pe cel asuprit, faceţi dreptate orfanului, apăraţi pe văduvă!” (Isaia 1: 16 – 17) Scopul este întoarcerea la neprihănire şi restaurarea relaţiei cu Dumnezeu. Prezicerea abordează oamenii referitor la păcatele lor – din trecut şi prezent. Ea avertizează referitor la consecinţe posibile şi de multe ori aduce soluţii pentru situaţia în cauză.

Prezicerea seamănă cu situaţia în care mama îşi trimite pentru a treia oară fiul în cameră spunându-i că dacă mai iese o dată fără să-şi aranjeze până la ultima haină din dulap, va fi pedepsit pentru o săptămână. Ea mai

seamănă cu situaţia în care şeful îşi cheamă angajatul care întârzie constant în biroul său şi îi dă un ultimatum. Este o avertizare foarte serioasă de genul „vino la Iisus, îndreaptă –, ţi comportamentul şi umblă cum trebuie”, urmată de obicei de un „că altfel…”

Celălalt rol al unui profet este să prevestească. Aici, mesajul trece de la trecut şi prezent la viitor. Dumnezeu îi asigură prevestitorului ocazia de a arunca o privire dincolo de perdeaua grea care separă ziua de azi de ziua de mâine. Apoi, Se aşteaptă ca acest profet să spună auditoriului exact ceea ce a văzut, fie că el înţelege sau nu, ce a văzut. Referitor la venirea lui Mesia, Isaia a profeţit:

Apoi o Odraslă va ieşi din tulpina lui Isai, şi un Vlăstar va da din rădăcinile lui. Duhul Domnului. Se va odihni peste El, duh de înţelepciune şi de pricepere, duh de sfat şi de tărie, duh de cunoştinţă şi de frică de Domnul. Plăcerea Lui va fi frica de Domnul.

Isaia 11: 1 – 3

Chiar şi în ziua de azi, mulţi dintre prietenii mei evrei încă aşteaptă împlinirea acestei profeţii, fără să înţeleagă că acest lucru s-a întâmplat odată cu naşterea lui Iisus.

Prin prevestire, Dumnezeu îşi descoperă planurile pentru omenire şi pentru lume. Uneori, acestea pot aduce teamă şi îngrijorare:

Apoi am văzut un scaun de domnie mare şi alb, şi pe cel ce şedea pe el. Pământul şi cerul au fugit dinaintea Lui şi nu s-a mai găsit loc pentru ele. Şi am văzut pe morţi, mari şi mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Nişte cărţi au fost deschise. Şi a fost deschisă o altă carte, care este Cartea Vieţii. Şi morţii au fost judecaţi după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărţile acelea. Oricine n-a fost găsit scris în Cartea Vieţii a fost aruncat în iazul de foc.

Apocalipsa 20: 11 – 12, 15

În alte locuri, entuziasmul pentru împlinirea unei profeţii este copleşitor:

Şi am auzit un glas tare care ieşea din scaunul de domnie şi zicea: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El

va locui cu ei, şi ei vor fi poporul Lui, şi Dumnezeu însuşi va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor. El va şterge orice lacrimă din ochii lor. Şi moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici ţipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut”.

Apocalipsa 21: 3 – 4

Când de incredibilă va fi acea zi, când vom locui împreună cu Dumnezeu şi îl vom vedea faţă în faţă în toată gloria Lui! Ştim că orice ne-am putea imagina păleşte în comparaţie cu ce va fi!

Această anticipare este o parte din darul lui Dumnezeu pentru noi. El vrea să ştim ce are pregătit pentru lume şi ce ne aşteaptă; odată cu această cunoaştere, vom ajunge să-L cunoaştem mai bine şi pe El.

Împlinirea din viitorul apropiat şi cea din viitorul îndepărtat

Aşa cum există două tipuri de profeţii, există şi două tipuri. Deam plinire a profeţiilor – cea din viitorul apropiat şi cea din viitorul îndepărtat. Ca exemplu pentru această natură dublă, să aruncăm o privire la profeţia lui Isaia despre naşterea din fecioară: „De aceea, Domnul însuşi vă va da un semn: «Iată, fecioara va rămâne însărcinată, va naşte un Fiu şi-l va pune numele Emanuel.»” (Isaia 7: 14) Acest verset foarte cunoscut este citit deseori în preajma Crăciunului, însă, dacă ne focalizăm doar pe naşterea Mântuitorului, vedem doar jumătate din lucrarea minunată împlinită de Dumnezeu prin această promisiune.

Pentru împlinirea din viitorul apropiat, uitaţi-vă la contextul imediat al versetului:

S-a întâmplat, pe vremea lui Ahaz, fiul lui Iotam, fiul lui Ozia, împăratul lui Iuda, ca Reţin, împăratul Siriei, s-a suit cu Pecah, fiul lui Remalia, împăratul lui Israel, împotriva Ierusalimului, ca să-l bată; dar n-a putut să-l bată. Când au venit şi au spus casei lui David: „Sirienii au tăbărât în Efrairul”, a tremurat inima lui Ahaz şi inima poporului său, cum se clatină copacii din pădure când bate vântul.

Isaia 7: 1 – 2

După trei generaţii de împăraţi care i-au slujit lui Dumnezeu numai cu jumătate de inimă, în Iuda (împărăţia din sud) a fost încoronat un împărat foarte rău. În 2 împăraţi 16 citim despre împăratul Ahaz, care a stabilit standardul pentru ce înseamnă un rege rău, cel puţin până a venit la conducere strănepotul său, Manase. De cum a devenit împărat, Ahaz a început să se închine la idoli, ajungând chiar să-şi sacrifice propriul fiu zeului fals Moloh, aruncându-l în foc. Ca urmare, Domnul şi-a retras protecţia de peste Iuda, aceştia ajungând să fie loviţi când de o naţiune, când de alta – întâi de către sirieni, apoi de israeliţi (împărăţia din nord), edomiţi şi filisteni. Fiecare din ei l-au atacat pe rege şi împărăţia lui în proces de diminuare.

Chiar a existat un moment în care împăratul Siriei şi cel al Israelului au făcut echipă ca să lovească de moarte împărăţia sudică. Ahaz a ştiut că nu deţinea putere militară să se împotrivească acestei forţe. El şi poporul său tremurau de frică, siguri că acesta va fi sfârşitul. Însă atunci a intervenit Dumnezeu.

Dumnezeu nu şi-a terminat afacerile cu Iuda. El l-a trimis pe Isaia la Ahaz cu mesajul: „Nu te teme, Ahaz. Timpul Siriei şi al Israelului s-a terminat, iar acum este vremea judecăţii lor. Îl aduc pe împăratul Asiriei în această direcţie, iar aceste două împărăţii sunt pe punctul de a fi distruse. Şi, doar ca să te liniştesc, sunt gata să-ţi dau un semn. Orice lucru ai vrea să vezi – indiferent de cât de mic sau mare – cere-l doar”.

În loc să profite rapid de această ofertă a harului, Ahaz a obiectat: „Nu vreau să cer nimic, ca să nu ispitesc pe Domnul”. (Isaia 7: 12) Exasperat de neascultarea şi lipsa de respect pe care Ahaz le afişa încontinuu, Dumnezeu a decis să-i dea totuşi un semn:

De aceea, Domnul însuşi vă va da un semn: „Iată, fecioara va rămâne însărcinată, va naşte un Fiu şi-l va pune numele Emanuel. El va mânca smântână şi miere până va şti să lepede răul şi să aleagă binele. Dar înainte ca să ştie copilul să lepede răul şi să aleagă binele, ţara,

de ai cărei doi împăraţi te temi tu, va fi pustiită. Domnul va aduce peste tine, peste poporul tău şi peste casa tatălui tău zile cum n-au mai fost niciodată, din ziua când s-a despărţit Efraim de Iuda (adică pe împăratul Asiriei)".

Isaia 7: 14 – 17

Astfel, semnul pe care Dumnezeu i l-a dat a fost că o femeie tânără, care la acea vreme era încă necăsătorită, avea să se căsătorească în scurt timp, să rămână însărcinată şi să nască un fiu. Ea urma să-i pună numele Emanuel, care înseamnă „Dumnezeu este cu noi", ca să amintească poporului că, în ciuda păcatului şi răzvrătirii lor, Dumnezeu încă veghea asupra lor. Micuţul Emanuel avea să crească şi, înainte să ajungă la vârsta maturităţii, Dumnezeu se va folosi de Asiria ca să aducă judecata peste Siria şi Israel, transformând acele ţări în locuri de pustietate.

Această profeţie a avut o împlinire în viitorul apropiatvremurilor acelea, la câţiva ani după ce a fost rostită, când împăratul Asiriei, Ţiglat-Pileser al III-lea, urmat de Salmanasar al V-lea au distrus împărăţiile condamnate, exact cum a spus Isaia. Ce istorisire uluitoare! însă ea reprezintă doar jumătate din poveste!

700 de ani mai târziu, o tânără, Maria, necăsătorită şi încă fecioară, rămâne însărcinată. Însă, ceea ce pare să fie o urmare naturală a păcatului este, de fapt, rezultatul supranatural al planului perfect al lui Dumnezeu. Maria a fost aleasă în mod special de Dumnezeu să poarte un copil conceput de Duhul Sfânt. Acest copil va primi un nume special – Ieşua – termenul evreiesc pentru „mântuire".

De parcă aceste circumstanţe nu au fost îndeajuns de bizare, ni se mai oferă încă o informaţie care să amintească de ceva ce a fost scris cu multă vreme în urmă. Situaţia unei fecioare care va da naştere ca un semn al mântuirii iminente pe care Dumnezeu o oferă, a fost prevestită cu secole în urmă de către profetul Isaia şi împlinită la scurtă vreme, când o tânără a născut un copil care avea să fie un semn de amintire a faptului că Dumnezeu încă era cu Iuda. Acum avea loc o împlinire

târzie şi mult mai minunată a acelei profeţii: „Toate aceste lucruri s-au întâmplat ca să se împlinească ce vestise Domnul prin prorocul care zice: «Iată, fecioara va fi însărcinată, va naşte un Fiu, şi-l vor pune numele Emanuel» care, tălmăcit înseamnă: «Dumnezeu este cu noi.»” (Matei 1: 22 – 23). O singură profeţie – două împliniri specifice şi incredibile.

Nu toate profeţiile au această natură de împlinire apropiată sau îndepărtată. Interpretarea profetică a visului lui Daniel cu „chipul mare”, referitor la Nebucadneţar din capitolul 2 a fost specifică pentru un singur moment în imperiile care s-au ridicat după căderea Babilonului. Majoritatea viziunilor apocaliptice ale lui Ioan din cartea Apocalipsa nu vor avea decât o singură împlinire, la sfârşitul vremurilor. Totuşi, este bine să ţinem minte, că, pentru fiecare profeţie, poate exista o împlinire mai măreaţă, pe măsură ce Dumnezeu înaintează istoria.

Piste globale şi regionale

Ultimul duo referitor la profeţii are de-a face cu cele două piste ale împlinirilor profetice: globală şi regională. Aceste piste se referă la domeniul profeţiilor şi la direcţia generală în care se îndreaptă profeţiile biblice.

Unele profeţii sunt direcţionate înspre întreaga lume. Apocalipsa este plină de descrieri a ce are să se întâmple la nivel global, când Dumnezeu pune punct timpului nostru, pe măsură ce peceţile sunt rupte, se sună din trâmbiţe şi potirele sunt turnate. Aceasta este pista globală. În alte locuri, găsim profeţii specifice unei naţiuni sau regiuni. De exemplu, prezicerile şi plângerile din Ezechiel 25 – 32 sunt direcţionate înspre Ammon, Moab, Seir, Edom, filisteni, Tir, Sidon şi Egipt. Aceasta este pista regională.

Dacă ne uităm la pista globală, devine brusc foarte evident că acest curs nu este direcţionat de ţări sau lideri mondiali, ci de forţe spirituale. Conducerea a fost preluată de „căpetenii, domnii, stăpânitori ai întunericului acestui veac [şi] duhuri ale răutăţii care sunt în locurile cereşti”. (Efeseni 6: 12) Acest curs al zilei judecăţii a fost iniţiat la

începutul istoriei, când şarpele a ispitit-o pe Eva, cu întrebări nu doar despre adevărul lui Dumnezeu: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat...?” (Geneza 3: 1), dar şi despre caracterul lui Dumnezeu: „dar Dumnezeu ştie că, în ziua când veţi mânca din el, vi se vor deschide ochii şi veţi fi ca Dumnezeu, cunoscând binele şi răul”. (Geneza 3: 5) Eva a cedat, la fel şi Adam şi, odată cu acest lucru, păcatul şi răul au pătruns în lume.

Însă, răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu şi dorinţa de a fi „ca El” nu au pornit de la aceşti doi oameni care au deschis lumii calea spre păcat, ci de la Satana însuşi, care a spus: „Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu, voi şedea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei, mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca cel Preaînalt”. (Isaia 14: 13 – 14) Când diavolul, care era cândva un înger minunat, a fost aruncat din ceruri, a început un lanţ de evenimente care a dus la căderea omenirii şi la mântuirea ulterioară pe care am primit-o prin Iisus Hristos – un plan pe care Dumnezeu l-a pregătit înainte de primul act de răzvrătire. Acest curs duce acum la judecata finală a tuturor lucrurilor.

Această pistă globală este evidentă astăzi în lume pe măsură ce naţiunile se unesc într-un sistem anti-Dumnezeu. Vedem această uniune în cursa spre economia globală. Lumea a devenit interconectată economic şi dependentă de o mare aglomerare de tratate, acorduri, promisiuni şi sprijinuri. De aceea, când va veni o criză economică – şi sigur va veni – ea nu va afecta doar anumite naţiuni sau regiuni, va fi simţită la nivel global.

Această criză este asigurată în primul rând de faptul că atât de multe guverne tipăresc la nebunie bancnote, fără să se bazeze pe ceva tangibil. Curând această valută îşi va pierde valoarea în faţa costului hârtiei pe care este tipărită. Ratele dobânzilor actuale indică spre un colaps global. Deja sunt cât de joase pot fi; naţiuni precum Danemarca, Japonia, Elveţia şi Suedia au adoptat teoria fără logică a ratelor dobânzilor negative.2

Câteva ţări – Grecia, Belarus, Venezuela, Ucraina şi

Argentina deja se apropie de faliment.3 în timp ce economia globală poate astăzi să susţină aceste naţiuni în căderea lor, ce se va întâmpla atunci când Statele Unite, Franţa, Germania sau Anglia vor experimenta colaps financiar? Şocul va porni un tsunami economic la nivel global.

Pista globală este, de asemenea, vizibilă în cursa spre un guvern global. Această dorinţă după un guvern mondial, se discuta cândva doar în secret, cu uşile închise. Acum, nu doar că este acceptată ca o opţiune posibilă, ci este şi venerată de mulţi, în special în Statele Unite, şi considerată un scop utopic care va aduce dreptate economică, politică şi socială. Uniunea Europeană, Curtea Internaţională de Justiţie (sau Curtea Mondială) şi Protocolul Kyōto pe tema schimbărilor climaterice sunt doar trei exemple ale felului în care naţiuni individuale renunţă progresiv la aspecte ale suveranităţii lor naţionale de dragul „binelui mai mare”.

În cele din urmă, cursa spre o singură religie subliniază clar pista globală a profeţiei. Popularitatea mondială a Papei Francisc este de-a dreptul remarcabilă. Prin eforturile lui se vede evident scopul bisericii romano-catolice de a uni sub o singură biserică globală catolicii şi protestanţii. Chiar cuvântul „catolic” înseamnă „universal”; astfel, prin definiţie, toţi suntem parte din biserica „catolică”. Apelul personal al Papei Francisc şi evanghelia lui pentru dreptate socială determină oamenii din toate colţurile creştinismului să îndepărteze diferenţele teologice şi să se focalizeze în schimb pe munca în comun pentru binele tuturor. Chiar dacă se pot întâmpla lucruri minunate atunci când, pe plan social slujim împreună în mod mai ecumenic, este nevoie să nu uităm doctrinele teologice care fac creştinismul evanghelic unic.

Corectitudinea politică şi dorinţa Bisericii de a fi acceptată au dus la deteriorarea lucrurilor care fac creştinismul distinct. Acceptarea darwinismului şi dorinţa de a potrivi evoluţia cu Geneza 1 câştiga teren în academiile creştine şi în Biserică. Scriptura este

alegorizată în timp ce teoriile ştiinţifice nedemonstrate sunt idolatrizate. Este mai bine să mergi cu turma decât să fii batjocorit şi să ţi se spună că eşti nebun şi demodat.

Deteriorarea naturii distincte a Bisericii este observată şi în coborârea drastică a standardelor ei morale. Denominaţii după denominaţii s-au prăbuşit sub agenda LGBT. Permisivitatea heterosexuală şi promiscuitatea au devenit regulă mai degrabă decât excepţie.

Multe biserici nu mai sunt locul în care oameni să-L caute pe Iisus; ele oferă mai degrabă un loc confortabil plin de fericire pentru semicredincioşii care caută oameni buni ce fac lucruri bune. Oameni buni care fac lucruri bune? Ce ar putea fi greşit la acest lucru?

Pierderea naturii distinctive a bisericii evanghelice a deschis uşa spre o contopire generală într-un echivalent teologic al ecumenismului. Pe măsură ce este tot mai absorbită în cultura lumii, Biserica va înceta să fie lumină în întuneric. Iar scopul tendinţei globale de a crea o singură religie condusă de un singur lider religios va fi mult mai aproape de împlinire.

În contrast faţă de pista globală, pista regională este mai locală şi este condusă doar de ţări şi de liderii acestora. Pe această pistă identificăm invazia Rusiei în Orientul Mijlociu. În toamna anului 2015, preşedintele Vladimir Putin a început să testeze apele în Siria să vadă dacă ar exista reacţii la implicarea Rusiei. Întâi a introdus pe ascuns 4 avioane de luptă în ţară, care zburau sub un avion de mărfuri, foarte aproape de el, cât să nu fie observate pe radar *(au învăţat şmecheria asta de la noi, israelienii, de când ne-am furişat în Irak şi le-am bombardat reactorul nuclear... şşşşşl)*. Când au văzut că nu există nicio reacţie majoră internaţională, Rusia şi-a accelerat planurile şi, pe parcursul a două săptămâni, au mai fost introduse între graniţele Siriei 32 de avioane de luptă, precum şi 12 elicoptere de atac. După cum vedem astăzi, acesta à fost doar începutul.

În cadrul acestei piste regionale, descoperim de

asemenea lipsa totală de relevanţă a Americii sau Europei în Orientul Mijlociu. La finalul lui septembrie 2015, un general cu trei stele s-a dus la ambasada americană din Bagdad să-i informeze, în limba rusă, că ar fi mai bine să-şi retragă trupele din anumite zone din Siria, deoarece ruşii vor începe să le bombardeze. Când a plecat, toate cerinţele i-au fost împlinite. Ce umilire pentru America cea odinioară puternică! Orice influenţă pe care Vestul a avut-o în Orientul Mijlociu acum nu mai este; ştafeta a fost predată. Dacă nu vor avea loc schimbări majore, trebuie să acceptăm acest lucru. Chiar şi cu aceste schimbări, s-ar putea să fie prea târziu. America nu mai este o putere globală.

Tot în această pistă regională suntem martori ai izolării în creştere a poporului Israel – un subiect despre care vom vorbi ulterior mai în detaliu. Deocamdată, este bine să înţelegem că naţiunea Israel nu a fost niciodată mai puternică pe plan financiar sau militar. Şi, totuşi, niciodată nu am mai fost atât de izolaţi.

Această izolare este motivul pentru care prim-ministrul Netanyahu a vorbit cu atât de multă tărie în discursul său din 2015 la Naţiunile Unite. El a clarificat faptul că, indiferent de ce decizii vor fi luate în luna august a acelui an, Israel va face tot ce-i stă în putinţă să-şi apere ţara şi oamenii. Chiar dacă Israel ar prefera să aibă prieteni internaţionali, am înţeles cu mult timp în urmă că singurii de care putem depinde suntem noi înşine.

Istoria înaintează. Dumnezeu nu este niciodată surprins şi nimic nu poate să vină împotriva voii Lui. Dar care sunt planurile pe care Dumnezeu le are pentru Israel şi pentru întreaga lume?

4.

Drumul lung şi şerpuit al profeţiilor

Există oameni care au o perspectivă eronată asupra felului în care această lume a ajuns nelegiuită, decăzută. Ce-i drept, ei cred că Dumnezeu a creat un univers perfect, cu un pământ perfect, populat de fiinţe perfecte şi încununat de oameni perfecţi. Însă, (în minţile lor crezând

că lucrurile s-au întâmplat fără ca Dumnezeu să ştie), Satana s-a strecurat în grădina Eden şi a lovit. Şi astfel, păcatul a pătruns în creaţie. Diavolul L-a învins pe Dumnezeu. Creaţia perfectă nu mai era perfectă. Dumnezeu s-a trezit cu un haos pe care într-un final a trebuit să-L remedieze sacrificându-şi propriul Fiu, Iisus, pe cruce.

Chiar dacă acţiunea din poveste este corectă, felul în care este văzut Dumnezeu nu este corect. Satana nu a săvârşit cel mai mare act de a-l băga pe om în necaz. Dumnezeu ştia complet ce se întâmplă. Chiar dacă nu El a determinat faptele celui rău şi nici nu le-a susţinut, nu a fost luat nici prin surprindere. Dumnezeu a creat lumea şi oamenii, fiind pe deplin conştient că noi vom alege păcatul în locul Lui.

Înainte să spună „Să fie lumină!”, El deja avea un plan de mântuire pentru noi. Apostolul Petru ne spune că noi am fost răcumpăraţi „cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur şi fără prihană. El a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii şi a fost arătat la sfârşitul vremurilor pentru voi”. (1 Petru 1: 19 – 20) Mielul lui Dumnezeu a fost identificat şi jertfa Lui a fost planificată înainte ca Adam să fi existat, înainte ca grădina Eden sau pământul în sine să fi avut formă, înainte ca Satana să fi fost creat.

Pe măsură ce înaintăm în acest capitol, trebuie să ţinem minte acest lucru. Nimic din ce s-a întâmplat în istorie nu L-a făcut pe Dumnezeu să-şi dea cu palma peste frunte şi să exclame: „O, vai! Nu m-am aşteptat la asta!” Dumnezeu ştia că păcatul intrat în lume va cere răscumpărare. De asemenea, încă de la început, El a ştiut că, din pricina efectelor devastatoare ale păcatului, această creaţie desăvârşită, despre care El a spus că este „bună” în Geneza 1, va fi condamnată.

Sfârşitul văzut de la început

Când oamenii vor să înveţe despre profeţiile biblice, de obicei se gândesc la „vremurile din urmă”. Biserica de astăzi pare mai interesată de profeţia referitoare la viitorul

îndepărtat decât cea referitoare la cel apropiat. Asta pentru că vrem să ştim finalul. Ştim deja care este începutul, iar acum vrem să ştim sfârşitul. Şi nu doar noi avem această dorinţă să primim răspunsuri referitor la vremurile din urmă. Această dorinţă de a cunoaşte planurile lui Dumnezeu, era în oameni încă de la începutul Bibliei.

În Tora (primele cinci cărţi din Vechiul Testament), „vremurile din urmă” sunt menţionate de patru ori. Când patriarhul Iacov stătea să moară, şi-a adunat fiii împreună ca să-i binecuvânteze. A început astfel: „Strângeţi-vă şi vă voi vesti ce vi se va întâmpla în vremurile care vor veni”. (Geneza 49: 1). În ebraică, ultimele patru cuvinte sunt literalmente „sfârşitul zilelor” – prima dată când această formulă este folosită în Biblie. Prin aceste binecuvântări, Dumnezeu şi-a descoperit planurile de a salva lumea. Fiului său Iuda, Iacov i-a spus: „Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui, până va veni Şilo, şi de El vor asculta popoarele”. (Geneza 49: 10) în această dedicaţie profetică, vedem planul lui Dumnezeu de a binecuvânta specific seminţia lui Iuda. De asemenea, putem vedea şi un plan mai cuprinzător, vast, de a binecuvânta lumea prin faptul că va face ca Mesia să provină din seminţia acestui fiu al lui Iacov.

În cartea Numeri, regele moabiţilor, Balac, a angajat un profet (Balaam) să invoce blesteme peste israeliţi. De trei ori Balac l-a instruit pe Balaam să blesteme şi de trei ori Balaam a răspuns cu o binecuvântare. În cele din urma, regele Balac a renunţat şi a fost gata să-l trimită acasă pe Balaam. Însă Dumnezeu nu a vrut să-l lase pe Balaam să plece fără ca acesta să aibă ceva de spus regelui Balak şi poporului său. Fiind pregătit să aducă veşti rele despre viitorul moabiţilor, Balaam a spus: „Vino, şi-ţi voi vesti ce va face poporul acesta poporului tău în vremurile care vor urma”. (Numeri 24: 14) Din nou, cuvintele folosite aici sunt literalmente „sfârşitul zilelor”, iar venirea lui Mesia este promisă ulterior: „Îl văd, dar nu acum, îl privesc, dar nu de

aproape. O stea răsare din Iacov, un toiag de cârmuire se ridică din Israel”. (Numeri 24: 17) Prin gura unui profet păgân şi politeist, Dumnezeu a promis lumii un Mântuitor.

Dumnezeu îşi împlineşte promisiunile. În multe locuri din Vechiul Testament a promis un Mântuitor (vezi Ieremia 23: 5 – 6, 20; 30: 9, 24; Osea 3: 5; Daniel 9: 24 – 27; 10: 14). Toate aceste promisiuni au fost împlinite în Hristos. Chiar şi promisiunile rostite prin Balaam şi Iacov şi-au primit răspunsuri specifice. Promisiunea lui Balaam că „o stea răsare din Iacov” îşi are împlinirea în Evanghelia după Matei:

După ce S-a născut Iisus în Betleemul din Iudeea, în zilele împăratului Irod, iată că au venit nişte magi din răsărit la Ierusalim şi au întrebat: „Unde este împăratul de curând născut al iudeilor? Fiindcă l-am văzut steaua în răsărit şi am venit să ne închinăm Lui”.

Matei 2: 1 – 2

Promisiunea lui Iacov referitoare la un rege veşnic din Geneza 49: 10 se împlineşte prin cuvintele lui Ioan:

Apoi am văzut cerul deschis, şi iată că s-a arătat un cal alb! Cel ce stătea pe el se cheamă „Cel credincios” – şi cel adevărat”, şi El judecă şi se luptă cu dreptate. Ochii Lui erau ca para focului; capul îl avea încununat cu multe cununi împărăteşti şi purta un nume scris pe care nimeni nu-l ştie, decât numai El singur. Era îmbrăcat cu o haină înmuiată în sânge. Numele Lui este: „Cuvântul lui Dumnezeu”.

Apocalipsa 19: 11 – 13

Dumnezeu împlineşte profeţiile. Când face o promisiune – fie că este vorba despre venirea lui Mesia sau despre vremurile din urmă – El o şi duce la împlinire.

Dumnezeu ne avertizează nu ca să ne sperie, ci ca noi să ştim ce ne aşteaptă şi să fim gata de acele lucruri. După cum am citat şi mai devreme, scopul Lui nu este să sperie, ci să pregătească. El vrea să ştim că planul Său nu este doar pentru lume, ci pentru fiecare dintre noi în parte. Am urmărit odată un program de televiziune care demonstra puterea telescoapelor spaţiale. Un singur

telescop era capabil să arate imagini incredibile din univers – galaxii peste galaxii, în toată splendoarea lor multicoloră. Apoi, telescopul s-a întors înspre pământ şi, în schimbul măreţiei cosmosului apărea imaginea extrem de clară a unei persoane întinse pe o pătură pe iarbă. Detaliul vizibil din acest satelit era minunat, dar şi puţin înspăimântător. Imaginea s-a întors din nou în cosmos, apoi iarăşi pe pământ. De data aceasta, imaginea s-a apropiat mult mai mult – a coborât prin ochiul persoanei, la nivelul celular şi apoi la cel molecular.

Ce ilustraţie perfectă a planurilor lui Dumnezeu pentru vremurile din urmă! Planurile Lui vor zgudui cerurile şi pământul; toţi oamenii şi toate lucrurile vor fi afectate. Cu toate acestea, proiectul vast, atotcuprinzător vă are şi pe voi în vedere. Nu sunteţi doar un număr. Nu sunteţi o slugă fără chip, o daună colaterală sau o pierdere nesemnificativă în război. Planul lui Dumnezeu pentru lume este planul Lui pentru voi.

La început

Planul lui Dumnezeu nu a fost fără limitatoare de viteză sau gropi. La început, Dumnezeu a creat. În decursul a şase zile de strălucire artistică, El a făcut cerurile, pământul, lumina, apele, uscatul, plantele, peştii mării şi alte soiuri de animale. După fiecare operă nouă şi plină de creativitate, El îşi declara creaţia bună.

Apoi, a creat coroana glorioasă a lucrării mâinilor Sale: omenirea. Bărbat şi femeie i-a creat. Crearea lor a fost diferită faţă de orice crease Dumnezeu până atunci. În lăuntrul bărbatului şi al femeii a fost pus chipul lui Dumnezeu – abilitatea de a gândi şi de a raţiona, de a iubi şi de a avea sentimente. Dumnezeu este un Duh veşnic, iar în noi a fost pus un duh veşnic. Dumnezeu S-a uitat la noi şi, aşa cum a făcut în cazul tuturor celorlalte elemente ale creaţiei Sale, ne-a declarat buni.

O parte din „binele” creării noastre este abilitatea noastră de a „nu fi buni”. Dumnezeu ne-a dat ceva diferit faţă de celelalte lucrări ale mâinilor Sale. Ne-a dat o parte din El – imago Dei, chipul lui Dumnezeu. Să fim creaţi

după chipul lui Dumnezeu nu înseamnă să arătăm ca El. Înseamnă că suntem mai mult decât carne, creier, sinapse şi instinct, avem abilitatea de a gândi şi a raţiona, de a iubi şi a urî.

Pe lângă Duhul Său ne-a dat ceva şi din caracterul Lui. Esenţa caracterului lui Dumnezeu este dragostea, deoarece Dumnezeu este dragoste: „şi cine rămâne în dragoste rămâne în Dumnezeu, şi Dumnezeu rămâne în el”. (1 Ioan 4: 16) Esenţa dragostei este liberul arbitru. Nu poate exista dragoste fără alegere liberă. Dragostea forţată nu este dragoste. Dragostea nechibzuită nu este dragoste. Dacă îţi programezi telefonul să-ţi spună, Je iubesc!” de 10 ori pe zi, te pot asigura că, în ciuda cuvintelor lui, telefonul tău nu te iubeşte. El nu are capacitatea de a simţi dragoste sau de a alege dragostea.

Nu suntem maşinării. Am fost binecuvântaţi cu darul minunat al liberului arbitru – abilitatea de a alege. Din nefericire, am folosit acest dar greşit încă de la început. Adam şi Eva au fost liberi să-L iubească pe Dumnezeu sau să se iubească unul pe celălalt, să aleagă între a face lucrurile după voia lui Dumnezeu sau după voia lor. Au ales voia lor.

Dumnezeu a creat omenirea ca ea să aibă o relaţie cu El, iar omenirea a refuzat această ofertă. Necredinţa şi neascultarea noastră au dus la o separare între Dumnezeu şi om. Dumnezeu s-ar fi putut lipsi de multă întristare şi suferinţă dacă i-ar fi scos complet pe Adam şi Eva din lume, nu doar din grădina Eden. Însă dragostea lui Dumnezeu este prea mare ca El să fi făcut astfel, înainte ca oamenii să decidă să se răzvrătească – ceea ce El ştia că vor face – Dumnezeu a avut un plan de răscumpărare pentru noi.

Împăcarea noastră cu Dumnezeu avea să vină în persoana unui Rege care ne va răşcumpăra din păcatele noastre şi va domni într-o zi peste toate lucrurile, cu neprihănire. Dumnezeu a profeţit aceste lucruri prin patriarhul Iacov. Iacov, aflându-se în Egipt şi fiind în vârstă, a simţit că timpul lui este pe terminate, astfel şi-a

chemat toţi fiii şi, i-a binecuvântat pe fiecare în parte. Când a ajuns la Iuda, a vestit că seminţia lui Iuda va fi una regală. Din seminţia lui va veni un împărat a Cărui domnie veşnică se va întinde peste întreaga lume. Iisus Hristos, Leul din seminţia lui Iuda, este acel Rege (vezi Geneza 49: 8 – 12).

Acest Rege promis vine! însă cum va arăta venirea Lui? Din nou, răspunsurile le vom găsi la începuturi.

Planul lui Dumnezeu face un ocol

Dumnezeu i-a creat pe Adam şi Eva ca ei să aibă o relaţie de dragoste minunată, de bunăvoie, unul cu celălalt şi cu El. Ce loc mai bun în care să experimentezi această legătură plină de pasiune dacă nu în raiul de pe pământ – grădina Eden? Dragostea şi locaţia – ce binecuvântări minunate de la Dumnezeu!

Binecuvântările Lui nu s-au oprit aici. Pe lângă aceste daruri, Dumnezeu le-a spus: „Creşte-ţi, înmulţiţi-vă, umpleţi pământul şi supuneţi-l; şi stăpâniţi peste peştii mării, peste păsările cerului şi peste orice vieţuitoare care se mişcă pe pământ”. (Geneza 1: 28) în acest pasaj găsim trei elemente-cheie. Primul este binecuvântarea: Adam şi Eva au primit binecuvântarea specială de la Dumnezeu. Al doilea este sămânţa: Dumnezeu le spune să crească şi să se înmulţească. Al treilea este pământul: ei trebuie să umple pământul şi să-l supună.

Primii doi oameni au fost destinaţi perfecţiunii, dar nu a fost să fie. Acel mic şi enervant „liber arbitru” le-a stat în cale. Adam şi Eva au refuzat să asculte de Dumnezeu, astfel primii doi oameni au devenit şi primii exilaţi. Au fost exilaţi din grădină şi din prezenţa lui Dumnezeu. Dacă povestea s-ar fi încheiat aici, ar fi fost o tragedie demnă de Shakespeare. Niciun final fericit – doar tristeţe şi moarte. În schimb, chiar înainte ca să declare că vor fi daţi afară din grădină, Dumnezeu a lăsat un licăr de speranţă sub forma unei promisiuni.

Adam, Eva şi şarpele se aflau în „biroul oficial” al lui Dumnezeu şi ascultau consecinţele păcatului lor. Poate aşteptau doar să fie pedepsiţi, însă verdictul final a fost

expulzarea din grădină.

Totuşi, în timp ce Dumnezeu le prezenta sentinţa, a adăugat ceva neaşteptat în pedeapsa şarpelui: „Vrăjmăşie voi pune între tine şi femeie, între sămânţa ta şi sămânţa ei. Aceasta îţi va zdrobi capul, şi tu îi vei zdrobi călcâiul”. (Geneza 3: 15) Aici găsim nu doar prima profeţie din Biblie, dar şi motivul principal pentru care Satana urăşte atât de mult cuvintele profetice ale lui Dumnezeu.

Dumnezeu a promis că între sămânţa şarpelui şi a femeii va fi vrăjmăşie. Observaţi ceva neobişnuit când citiţi aceste cuvinte? Ar trebui! Ultima dată când am studiat biologie, nu femeia avea sămânţă; bărbatul o are. Femeia poartă oul.

În timp ce această profeţie este un blestem la adresa şarpelui, ea este şi promisiunea nădejdii pentru oamenire. Însă această nădejde nu va veni din sămânţa bărbatului. Trebuie ca ceva unic să se întâmple ca această promisiune să fie împlinită. Când a avut o femeie sămânţă fără să o fi primit de la un bărbat?

Mai devreme am vorbit despre pasajul în care profetul Isaia a prezis faptul că fecioara va naşte. În acea profeţie, el indică răspunsul la întrebarea aceasta: „De aceea, Domnul însuşi vă va da un semn: «Iată, fecioara va rămâne însărcinată, va naşte un Fiu şi-l va pune numele Emanuel.»” (Isaia 7: 14) o fecioară care naşte produce un copil conceput fără sămânţa unui bărbat.

După cum am văzut mai devreme, mulţi ani după această profeţie, o tânără necăsătorită a rămas însărcinată. Logodnicul ei, Iosif, a decis s-o părăsească pe ascuns. La urma urmei, chiar şi acum 2000 de ani exista o singură cale prin care o fată putea să rămână însărcinată. Înainte să poată face ceva, *i s-a arătat în vis un înger al Domnului şi i-a zis: „Iosife, fiul lui David, nu te teme să iei la tine pe Maria, nevasta ta, căci ce S-a zămislit în ea este de la Duhul Sfânt. Ea va naşte un Fiu, şi-l vei pune numele Iisus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale”. Toate aceste lucruri s-au întâmplat ca să se împlinească ce vestise Domnul prin prorocul care zice:*

„Iată, fecioara va fi însărcinată, va naşte un Fiu, şi-l vor pune numele Emanuel” care, tălmăcit, înseamnă: „Dumnezeu este cu noi”.

Matei 1: 20 – 23

Planul lui Dumnezeu încă de la început era să-şi trimită Fiul, pe Iisus, să moară pentru păcatele noastre, astfel încât să poată fi făcut din nou un pod peste prăpastia creată prin răzvrătirea omului, prin lucrarea Lui de la cruce.

Planul lui Dumnezeu: înapoi la cursul normal înainte să continuăm, este important să clarificăm faptul că acesta nu este un plan nou. Dumnezeu nu a trebuit să se chinuie să vină cu un plan B atunci când planul original avea să fie încurcat de anumite circumstanţe neprevăzute. Dumnezeu nu S-a uitat la cele întâmplate în grădina Eden, plesnindu-Se cu palma peste frunte şi zicând; „Grozav! Şi acum ce?” Acesta este un plan B numai în ideea că este planul secund. Dumnezeu a ştiut că planul A vă acoperi şi situaţia în care Adam şi Eva aveau să păcătuiască. Voinţa umană s-a afirmat prin libera alegere, iar libera alegere a pus şinele mai presus de Dumnezeu. Astfel, Dumnezeu a lăsat lumea să se învârtă puţin, a curăţat pământul cu o spălare de un an, apoi a lansat cea de-a doua fază a planului Său definitiv.

Această fază secundă a început cu Avram, care trăia în Ur, un oraş localizat în partea de sud-est a Irakului de azi. Alături de tatăl lui, Terah, şi alţi membri ai familiei, Avram ducea o viaţă obişnuită de păgân atunci când Dumnezeu a apăsat butonul de declanşare a planului revizuit (vezi Fapte 7: 2 – 3).

Domnul zisese lui Avram: „Ieşi din ţara ta, din rudenia, la şi din casa tatălui tău şi vino în ţara pe care ţi-o voi arătă. Voi face din tine un neam mare şi te voi binecuvânta; îţi voi face un nume mare şi vei fi o binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta şi voi blestema pe cei ce te vor blestema; şi toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine”.

Geneza 12: 1 – 3

Imaginaţi-vă că aţi fi fost în locul lui Avram. Nu există niciun indiciu că el ar fi auzit înainte despre Dumnezeu; nu ştim nici măcar dacă el ştia Cine era adevăratul Dumnezeu. Apoi, Avram are parte de o voce, sau o viziune, sau un vis şi acest Dumnezeu nou i-a spus să se dezrădăcineze din toate lucrurile cu care era familiar. Nici măcar nu i s-a spus unde să meargă: ca să ajungi la o locaţie trebuie să ştii încotro să mergi, dar Avram nu avea nevoie să ştie. Orice metodologie de comunicare a folosit Dumnezeu, aceasta a fost eficientă. Următorul lucru pe care-l citim este că toată familia lui Avram a pornit-o spre Haran, ale cărui ruine se pot găsi şi astăzi în sudul Turciei. După un repaus temporar îndeajuns de lung cât patriarhul familiei, Terah, să moară, Avram şi-a luat soţia, pe Sarai, şi nepotul Lot, şi au pornit-o din nou la drum.

La prima vedere, acest plan nou început cu Avram, poate părea foarte diferit de planul original al lui Dumnezeu cu Adam. Nu este. Chiar dacă beneficiarii sunt diferiţi, elementele cheie sunt aceleaşi.

Primul element este binecuvântarea. Dumnezeu a promis că îl va lua pe acest pribeag neînsemnat şi îi va face numele măreţ. Câte miliarde de oameni anonimi nu au trăit şi murit? Au trăit, au făcut lucruri bune, au adunat averi şi naţiunile au fost conduse de indivizi a căror existenţă s-a pierdut în vidul irelevanţei istorice. Totuşi, Dumnezeu i-a promis lui Avram că oamenii vor vorbi despre el în mileniile care vor urma.

Nu doar că Avram va fi binecuvântat, dar şi alţii vor fi binecuvântaţi prin el – un alt indiciu spre Mesia care avea să vină. Şi dacă aceasta nu ar fi fost o binecuvântare destul de mare, Dumnezeu i-a promis lui Avram că va fi un catalizator al binecuvântării. Dacă oamenii îl vor binecuvânta pe Avram, Dumnezeu îi va binecuvânta înapoi. Dacă oamenii îl vor blestema pe Avram, atunci ar fi bine să aibă grijă!

A doua asemănare dintre planul cu Adam şi cel cu Avram, a fost promisiunea seminţei. Lui Adam i s-a spus să crească şi să se înmulţească. Lui Avram i s-a promis că şi

el va fi tatăl unui popor – o declaraţie care l-a prins pe acest om bătrân şi fără copii cu garda jos. Observaţi diminuarea dimensiunii binecuvântării, dar şi creşterea impactului ei. Adam era tatăl tuturor oamenilor. Avram era tatăl unei naţiuni măreţe. Totuşi, prin Adam a fost blestemată lumea şi prin Avram toţi oamenii aveau să fie binecuvântaţi.

Ca să sublinieze importanţa acestei promisiuni măreţe faţă de Avram, Dumnezeu îi schimbă numele. El nu se va mai chema Avram

— „Înălţat fie tatăl”; în schimb, va fi cunoscut cu numele de Avraam

— „Tatăl mulţimilor”. Un om vârstnic şi fără copii, trecut cu mult de vârsta la care să poată avea copii, cu o soţie trecută cu mult de vârsta la care să poată avea copii, primeşte un nume care, fără intervenţia mâinii miraculoase a lui Dumnezeu, ar fi fost de-a dreptul ridicol. Ceea ce nouă ni se pare imposibil, este posibil la Dumnezeu.

Al treilea element al binecuvântării, pământul, face din nou o comparaţie între primul om şi primul patriarh. Lui Adam i-a fost dat întregul pământ şi i s-a spus să-l umple şi să-l supună. Lui Avraam i s-a dat o bucată de pământ mai mică pe coasta de est a Mediteranei. Dar, chiar dacă partea lui Adam era mai mare, partea lui Avraam era ţara promisă – zona unde este cetatea în care Dumnezeu însuşi va locui, locul în care Emanuel a călcat pe pământ, scena morţii, învierii şi înălţării la cer a Mântuitorului, locaţia în care marele Judecător. Se va întoarce la creaţia Lui şi zona din care va domni veşnic Regele regilor şi Domnul domnilor.

Planul lui Dumnezeu referitor la preoţie

La fel cum planul original al lui Dumnezeu pentru o relaţie cu omul a început cu Adam, dar a fost împlinit prin Avraam şi planul lui Dumnezeu referitor la preoţie a început cu Adam, însă a fost împlinit prin alte mijloace. În timp ce profetul este cel care comunică cu oamenii din partea lui Dumnezeu, preotul este cel care comunică cu

Dumnezeu din partea oamenilor. Datorită acestei relaţii foarte apropiate cu Creatorul lui, Adam poate fi considerat primul mare preot.

De fapt, există multe paralele care pot fi observate între grădină, casa lui Adam, şi cort, casa preoţilor. În grădină vedem că Dumnezeu „umbla prin grădină în răcoarea zilei” (Geneza 3: 8). Pe vremea cortului, Dumnezeu a promis: „Voi umbla în mijlocul vostru; Eu voi fi Dumnezeul vostru, şi voi veţi fi poporul Meu”. (Levitic 26: 12) în Geneza, intrarea în grădină era păzită de heruvimi. Când a fost construit cortul, pe perdeaua care despărţea locul sfânt de sfânta sfintelor, erau brodaţi heruvimi, care păzeau intrarea spre locul în care locuia Duhul lui Dumnezeu.

Referitor la intrări, atât în grădina Eden, cât şi în cort se intra din partea de est. Cât despre rolul pe care acestea îl aveau, Dumnezeu l-a luat pe Adam şi „l-a aşezat în grădina Edenului, ca s-o lucreze şi s-o păzească”. (Geneza 2: 15) Mai târziu, Domnul a folosit aceleaşi cuvinte în ebraică atunci când le-a poruncit leviţilor:

Ei să aibă grijă de tot ce este dat în paza lui şi de tot ce este poruncit întregii adunări, înaintea Cortului întâlnirii: să facă slujba Cortului. Să aibă grijă de toate uneltele Cortului întâlnirii şi de tot ce este poruncit copiilor lui Israel: ei să facă slujba Cortului.

Numeri 3: 7 – 8

Când vine vorba de îmbrăcămintea pe care Adam şi Eva au purtat-o după ce au păcătuit: „Domnul Dumnezeu a făcut lui Adam şi nevestei lui haine de piele şi i-a îmbrăcat cu ele”. (Geneza 3: 21) în ebraică, termenul pentru îmbrăcăminte (tradus uneori şi „tunică”) este acelaşi cu cel folosit de Dumnezeu când i-a spus lui Moise: „Să iei veşmintele; să îmbraci pe Aaron cu tunica, cu mantia efodului, cu efodul şi cu pieptarul, şi să-l încingi cu brâul efodului”. (Exod 29: 5) Dumnezeu a determinat îmbrăcămintea atât a primului om, cât şi a primului preot.

În Adam, Dumnezeu a început prima formă de preoţie. Însă Adam a eşuat şi preoţia a fost dată mai

departe. Cel de-al doilea destinatar al preoţiei a fost naţiunea Israel. De obicei ne gândim că seminţia lui Levi sunt preoţii naţiunii, însă nu aceasta a fost intenţia originală a lui Dumnezeu. El spune: „Acum, dacă veţi asculta glasul Meu şi dacă veţi păzi legământul Meu, veţi fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu; îmi veţi fi o împărăţie de preoţi şi un neam sfânt. Acestea sunt cuvintele pe care le vei spune copiilor lui Israel”. (Exod 19: 5 – 6) Nu a durat mult timp până când naţiunea Israel să se dovedească nevrednică de această preoţie. Nu a fost nevoie decât de nişte aur, puţin foc şi, în cuvintele lui Aaron: „din el a ieşit viţelul acesta” (Exod 32: 24). În consecinţă, Dumnezeu a luat preoţia din mâinile poporului Israel şi a dat-o singurei seminţii care nu s-a răzvrătit împotriva Lui – a lui Levi.

Planul lui Dumnezeu referitor la preoţie a fost întotdeauna intenţionat să acopere mai mult decât o singură seminţie dintr-un popor. Pentru vremea ei, preoţia aaronică a fost atât necesară, cât şi benefică, însă cel mai sigur, a fost doar pentru acea vreme. Când a venit Iisus, a adus cu El o nouă preoţie, care se va extinde peste toţi oamenii care cred în Dumnezeu. Fiind din seminţia lui Iuda, Iisus nu putea să slujească în preoţia levitică tradiţională a iudeilor, aşadar a instituit o nouă preoţie: „Fiindcă iată ce se mărturiseşte despre El: «Tu eşti Preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec»”. (Evrei 7: 17)

Această preoţie melhisedehică îşi are originea în Geneza. Când s-a întors Avraam dintr-o bătălie victorioasă, a fost întâmpinat de un personaj ciudat, Melhisedec, împăratul Salemului. Acest om puternic, căruia Avraam i-a dăruit a zecea parte din prada bătăliei, purta şi denumirea de „preot al Dumnezeului celui Preaînalt”. (Geneza 14: 18) Aceasta este preoţia – înaintea căreia tatăl evreilor aduce un omagiu – pe care Iisus Hristos a instaurat-o când S-a întrupat. În calitate de Mare Preot al acestei noi preoţii, El oferă tuturor credincioşilor dreptul de a fi preoţi sub autoritatea Lui.

Apostolul Petru ne descoperă acest rol nou şi

minunat pe care îl avem în împărăţia lui Dumnezeu:

Voi însă sunteţi o seminţie aleasă, o preoţie împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu şi l-a câştigat ca să fie al Lui, ca să vestiţi puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată; pe voi, care odinioară nu eraţi un popor, dar acum sunteţi poporul lui Dumnezeu; pe voi, care nu căpătaseraţi îndurare, dar acum aţi căpătat îndurare.

1 Petru 2: 9 – 10

Dumnezeu a format Biserica să fie un nou popor – o nouă naţiune – şi ne-a dat binecuvântarea abilităţii de a comunica direct cu El. Nu avem nevoie de un intermediar, nu avem nevoie nici de preoţie. Noi suntem preoţia.

Aud mult prea des oamenii zicând: „Ce mi-aş dori să fiu evreu!” Serios? Uitaţi-vă la istoria evreilor; nu este una care să stârnească multă invidie. Totuşi, sunt oameni care participă la congregaţii mesianice, ţin sărbătorile şi respectă legile referitoare la mâncare. De fapt, mulţi, nefiind evrei, sunt atât de dedicaţi naturii lor „evreieşti”, încât încep să-i respingă pe cei care nu adoptă felul lor de gândire. Ei sunt un nou soi de iudaizatori. Pavel a spus clar în Galateni 5: 12 ce crede despre oricine adaugă o singură regulă la puritatea şi simplitatea Evangheliei: „schilodească-se odată cei ce vă tulbură!”

Dacă membrii Bisericii caută să devină mai evrei, înseamnă că ei renunţă la chemarea lor. Mântuirea a venit la neamuri din pricina decăderii evreilor. Acum, rolul neamurilor este să ducă adevărata Evanghelie înapoi la evrei. Pavel a scris: „Întreb, dar: «S-au poticnit ei ca să cadă?» Nicidecum! Ci, prin alunecarea lor, s-a făcut cu putinţă mântuirea Neamurilor, ca să facă pe Israel gelos”. (Romani 11: 11) Biserica este chemată să facă poporul Israel gelos, nu să fie provocată de el la gelozie.

Oamenii îmi spun uneori: „Amir, tu nu eşti îndeajuns de evreu”. Pentru că nu respect legea Vechiului Testament? Sau pentru că înainte să mănânc bacon, îl stropesc cu apă şi spun: „Eşti pui! Eşti pui! Eşti pui!”? Dacă respectarea vechiului legământ te face să fii evreu,

atunci în rai nu va fi niciun evreu, pentru că nimeni – evreu sau nu – nu poate să respecte întru totul legea. Iisus a venit să instaureze un nou legământ, împlinindu-l pe primul. Nu trebuie să existe nicio criză de identitate în Biserică pentru că nu sunt toţi evrei. Evreii au doar un număr mic de preoţi, în timp ce, în Biserică toţi sunt preoţi. De ce ai vrea să retrogradezi?

Planul lui Dumnezeu referitor la un Mântuitor

Când Adam şi Eva s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu, pedeapsa a venit rapid. Însă, când Dumnezeu distribuia sentinţe drepte fiecărui membru al rebeliuniii nu a început cu cei doi oameni. A început cu instigatorul, şarpele:

Domnul Dumnezeu a zis şarpelui: „Fiindcă ai făcut lucrul acesta, blestemat eşti între toate vitele şi între toate fiarele de pe câmp; în toate zilele vieţii tale să te târăşti pe pântece şi să mănânci ţărână. Vrăjmăşie voi pune între tine şi femeie, între sămânţa ta şi sămânţa ei. Aceasta îţi va zdrobi capul, şi tu îi vei zdrobi călcâiul”.

Geneza 2: 14 – 15

Din momentul în care această profeţie a fost rostită, Satana a fost pus în defensivă. Diavolul este orice, numai prost nu. El a înţeles că promisiunea referitoare la sămânţa femeii însemna condamnare pentru el. Ca urmare, vrăjmaşul a încercat milenii întregi să împlinească o sarcină imposibilă: să îndepărteze sămânţa femeii.

Dacă ar fi să-l complimentăm pe Satana referitor la un lucru, aceasta ar fi persistenţa lui. A încercat să oprească venirea lui Mesia şi a eşuat. A încercat să oprească Biserica prin persecuţie şi a eşuat. Acum înearcă să se infiltreze în Biserică cu un plan care are ca premiză ideea că „dacă nu îi poţi învinge, alătură-te lor” şi, din păcate, începe să aibă succes.

Infiltrarea nu ar fi fost necesară dacă vrăjmaşul ar fi fost capabil să reuşească în planul lui în oricare alt moment. El şi-a început atacul împotriva seminţei femeii, atacând literalmente sămânţa lui Adam. Cain şi Abel – un om rău şi unul bun. Satana nu a făcut altceva decât să-l

provoace pe cel rău să-l ucidă pe cel bun. Misiune îndeplinită! Dar apoi s-a născut Set.

Când evreii se aflau în robie în Egipt, a fost o oportunitate perfectă pentru Satana să distrugă Sămânţa. El l-a împins pe faraon să omoare toţi copiii evrei de parte bărbătească. Bun plan, însă unul dintre copii a scăpat prin trestie şi papură şi a ajuns direct sub protecţia casei lui Faraon. Acest copil, Moise, i-a condus în cele din urmă pe evrei în libertate.

Mulţi ani mai târziu, evreii erau robi sub domnia lui Xerxes, regele Persiei. Satana a pus mâna pe un om mândru şi cu voinţă slabă, Hainan. Prin intrigile acestui pion uman, vrăjmaşul a făcut să fie răspândit un decret care presupunea că într-o anumită zi toţi evreii vor fi omorâţi. Era un plan bun, până când o tânără curajoasă a apărut în imagine. Estera, noua regină, şi ea însăşi o evreică, i-a întins lui Haman o capcană. El a căzut în ea fără ezitare. Evreii au fost salvaţi, Haman nu, iar Satana a fost împiedicat din nou.

Au trecut 500 de ani, iar acum era prea târziu. Sămânţa S-a născut. Toate planurile celui rău nu puteau să împiedice acest lucru să se întâmple. Dar a renunţat el? Din nou, vrăjmaşul a fost persistent. El a pierdut bătălia pentru împiedicarea naşterii Seminţei, dar, dacă putea împiedica Sămânţa să crească, ar mai fi avut o şansă să câştige războiul. Irod, un tiran meschin şi gelos, era exact omul de care avea nevoie. Datorită nesiguranţei lui referitoare la păstrarea tronului, Satana l-a putut determina pe monarh să dea ordin, bazându-se pe cuvintele magilor, ca toţi copiii de parte bărbătească în vârstă de 2 ani, sau mai mici, din Betleem să fie omorâţi. Nepăsându-le de daunele colaterale, Irod şi Satana voiau bebeluşul cu orice preţ. Chiar înainte ca ordinul să fie dat, un înger a venit la Iosif şi i-a spus:

„Scoală-te, ia Pruncul şi pe mama Lui, fugi în Egipt şi rămâi acolo până îţi voi spune eu; căci Irod are să caute Pruncul, ca să-L omoare”. Iosif s-a sculat, a luat Pruncul şi pe mama Lui, noaptea, şi a plecat în Egipt. Acolo a rămas

până la moartea lui Irod.

Matei 2: 13 – 15

Încă o lovitură a vrăjmaşului care a fost evitată în ultima secundă.

Apoi, Sămânţa – Mântuitorul – a crescut, iar diavolul a fost obligat să-şi schimbe tactica. Până în acel punct, scopul lui era să distrugă pe oricine şi orice ca să împiedice exact această situaţie. Era prea târziu să mai oprească Sămânţa să vină, aşa că a trebuit să se asigure că Mântuitorul era împiedicat să-şi împlinească rolul. Distrugătorul a fost împins în rolul de a păzi exact viaţa care trebuie sacrificată ca toţi ceilalţi să poată fi mântuiţi.

Când Iisus şi ucenicii se aflau în Cezareea lui Filip, i-a întrebat pe aceştia cine cred că este El. Petru, vorbind prin puterea lui Dumnezeu, a răspuns: „Tu eşti Hristosul, Fiul Dumnezeului celui Viu!” (Matei 16: 16) Când Iisus l-a susţinut pentru răspunsul dat, Petru a început să se umfle în pene. Mai târziu, când Domnul a început să le explice ucenicilor că avea să meargă la Ierusalim, unde avea să fie abuzat, omorât şi a treia zi înviat, Petru L-a mustrat: „Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu Ţi se întâmple aşa ceva!” (Matei 16: 22) Răspunsul lui Iisus a fost prompt şi dur: „Înapoia Mea, Satano: tu deti o piatră de poticnire pentru Mine! Căci gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci gânduri de ale oamenilor”. (Matei 16: 23) înspre cine a fost îndreptată această mustrare? Nu înspre Petru, ci înspre Satana. Iisus ştia cine anume vorbea. Vrăjmaşul nu voia ca Iisus să moară, pentru că ştia că învingerea lui finală avea să fie atunci când El va învinge moartea prin înviere. Un alt plan demonic eşuat.

Diavolul a intrat în panică. Planul perfect de împăcare a lui Dumnezeu a fost cumpărat, plătit cu un preţ; darul mântuirii a fost oferit. Tot ceea ce i-a rămas celui rău a fost să creeze pe cât de mult haos poate, înainte ca judecata lui finală să vină. Vom vedea mai târziu cât de multă distrugere au adus înşelăciunile lui peste naţiunile pământului. Însă ziua lui finală se aproapie. Fiind vânat mereu de data expirării lui, singura nădejde pe care

o mai are este să o amâne pe cât de mult poate.

Cum este posibil ca Satana să-şi întârzie judecata finală? Trebuia să găsească o modalitate de a se împotrivi sistemului, aşa că s-a hotărât să folosească Cuvântul lui Dumnezeu împotriva Lui. Satana ştie Scriptura şi înţelege profeţiile care trebuie să se împlinească. Chiar înainte de cea de-a doua venire a lui Hristos (catalizatorul care va iniţia perioada finală a libertăţii diavolului), în Romani 11 ni se promite că Israel va fi mântuit. Dar dacă nu va mai exista nici urmă de Israel care să fie mântuit? Dacă naţiunea este ştearsă de pe faţa pământului, profeţia nu poate fi împlinită, iar Hristos nu se va putea întoarce să-şi ia locul de drept ca stăpânitor al pământului. Un alt motiv pentru care vrăjmaşul a fost atât de determinat să distrugă poporul ales de Dumnezeu.

Prin ororile celui de-al doilea război mondial, un evreu din trei a fost omorât. Vrăjmaşul a folosit orice unealtă pe care a avut-o la îndemână, inclusiv un antisemitism vechi şi inveterat care a corupt mare parte din Europă” Centrală şi de Est. Totuşi, Dumnezeu nu a permis ca poporul Său să piară de tot.

Cu toate acestea, Satana nu a renunţat. Un alt holocaust, chiar mai mortal decât primul, se apropie.

Scoală-te, sabie, asupra păstorului Meu şi asupra omului care îmi este tovarăş! – zice Domnul oştirilor. Loveşte pe păstor, şi se vor risipi oile! Şi îmi voi întoarce mâna spre cei mici. În toată ţara, zice Domnul, două treimi vor fi nimicite, vor pieri, iar cealaltă treime va rămâne. Dar treimea aceasta din urmă o voi pune în foc şi o voi curăţa cum se curăţă argintul, o voi lămuri cum se lămureşte aurul. Ei vor chema Numele Meu, şi îi voi asculta; Eu voi zice: „Acesta este poporul Meu!” Şi ei vor zice: „Domnul este Dumnezeul meu!”

Zaharia 13: 7 – 9

Două treimi din poporul evreu vor fi şterşi de pe faţa pământului. Este greu să ne imaginăm o astfel de devastare. Dar chiar şi cu doi evrei din trei omorâţi, Satana tot nu va ieşi victorios. Dumnezeu va păzi o treime.

Ei vor fi cei care vor suferi în Necazul cel mare şi ei vor fi cei care vor recunoaşte în Persoana lui Iisus pe Mesia al lor la sfârşitul zilelor. Din nou, Domnul reuşeşte să-şi arate harul şi mila în mijlocul tragediei.

Planul lui Dumnezeu va ieşi victorios; Cuvântul Lui se va împlini. Chiar dacă profeţiile nu sunt întotdeauna plăcute şi poate uneori ne fac să ne crispăm, există o pace atât de mare în a şti că Dumnezeu este în control, indiferent de cum arată lucrurile în jurul nostru.

5.

Israel continuă să fie poporul ales de Dumnezeu

Respingerea este un lucru neplăcut – în special dacă eşti copil, în special dacă vine de la părinţii tăi. Căsnicia părinţilor mei a fost întotdeauna şubredă. Tatăl meu provenea dintr-un mediu de evrei ortodocşi. Regulile şi structura l-au întors împotriva religiei şi lupta aceasta s-a extins în mai multe domenii din viaţa lui.

Mama mea avea două probleme care o urmăreau. Prima era trauma holocaustului suferită de părinţii ei. Orori care nu se sfârşesc pentru cei care le-au experimentat. Trauma este transmisă mai departe prin atitudini, temeri şi cicatrici emoţionale. Cea de-a doua problemă a fost provocată de moartea fratelui ei. În timpul războiului de uzură împotriva Egiptului, el se afla pe vasul de război *Eilat* în zona oraşului Port Said. Egiptenii au lansat o torpilă care a lovit nava, scufundând-o şi omorându-i pe mulţi dintre cei aflaţi pe ea, inclusiv pe unchiul meu. Această tragedie a afectat-o foarte puternic. Având doi părinţi disfuncţionali, care încă se confruntau cu criza emoţională pe termen lung provocată de holocaust, mama mea simţea că fratele ei era singurul de care a fost cu adevărat apropiată.

Când aveam doi ani, căsnicia părinţilor mei s-a destrămat. Nu este de mirare faptul că acest lucru ne-a afectat puternic pe mine, fratele meu şi sora mea. Mama nu avea îndeajuns de multă stabilitate cât să ne poată îngriji pe toţi trei, aşa că tata ne-a luat pe mine şi fratele meu în custodie. După o vreme, ne-am mutat la o mătuşă,

însă am stat puţin timp la ea. La vârsta de opt ani, amândoi am fost daţi în plasament. Despărţirea de părinţii mei a avut ramificaţii profunde. Chiar dacă astăzi am o relaţie cu ei, aceasta este una distantă.

Prima familie la care am fost dat în plasament a fost o catastrofă. Erau abuzuri teribile în acea casă şi, într-un final, am fost mutat. Am fost luat de altă familie şi am trăit cu ei următorii 10 ani. Aceasta este familia pe care am menţionat-o în primul capitol. A fost o binecuvântare să am unde să locuiesc, dar nu era acelaşi lucru cu a avea un cămin şi o familie. Am experimentat o altă formă de respingere când această familie m-a dat afară după ce am îndrăznit să le spun despre noua mea credinţă în Hristos.

Ştiu cum este să te simţi respins – ca oamenii să-ţi întoarcă spatele şi să plece. Uitându-mă la copiii mei, nu-mi pot imagina să fac asta vreodată. Chiar şi dragostea imperfectă pe care o am pentru ei şi pentru familia mea, este o siguranţă a faptului că nu îi voi putea îndepărta sau abandona niciodată.

Acest abandon din partea părinţilor, spun unii, este exact ceea ce Dumnezeu i-a făcut poporului evreu. Uneori El vorbeşte despre ei aşa cum un soţ vorbeşte despre soţia lui. Alteori, vorbeşte aşa cum un tată vorbeşte despre copiii lui. Cum ar putea Dumnezeu, a cărui dragoste este perfectă şi mult mai mare decât a mea, să întoarcă spatele copiilor Lui?

De ce a ales Dumnezeu Israelul?

De ce, dintre toate naţiunile pământului, Dumnezeu a ales Israelul? De ce nu o naţiune mai mare – sau una mai supusă? De ce nu una care să ştie să se comporte mai bine cu celelalte naţiuni?

De ce Israel?

De secole întregi, oamenii încearcă să răspundă la această întrebare. Au presupus teorii, au conceput scenarii şi au construit turnuri înalte de logică şi raţionamente. Problema cu toată această gândire „genială” este că întrebarea adresată este greşită.

De ce Israel? Nu există un răspuns măreţ la

întrebarea aceasta, întrebarea pe care ar trebui să o punem este: „De ce a ales Dumnezeu?”

Motivul alegerii nu stă în cine a fost ales, ci în cel care a ales. Pe lângă asta, când începi să-L întrebi pe Dumnezeu „De ce?” s-ar putea să te trezeşti brusc în ape adânci. Următorul lucru de care vei şti este că Dumnezeu te va întreba: „Unde ai fost tu când…?”, iar tu te vei căi în praf şi cenuşă – întreabă-l pe Iov.

Actul de selecţie a lui Dumnezeu, numit şi „alegere”, este pur şi simplu un rezultat al suveranităţii Lui. El a văzut, a decis, a ales. Asta înseamnă că alegerea nu a fost bazată pe performanţă. Israel nu a făcut nimic ca să fie calificat drept naţiunea aleasă. Ei nu au fost mai sfinţi, mai înţelepţi, mai bogaţi, mai puternici sau mai distractivi. De fapt, când Dumnezeu a ales Israelul, „ei” erau doar „el” – un singur om, Avraam – un exilat fără popor sau pământ. El nu a avut mari împliniri; nu a cucerit despoţi ai vremii lui, nu a omorât vreun dragon, nu a făcut nimic remarcabil. Alegerea lui Avraam nu vorbeşte decât despre Dumnezeu şi planul Lui.

Deoarece Israel nu a făcut nimic ca să devină „cel ales”, nu putea nici să facă ceva ca să devină „nealesul”. Altfel, alegerea ar fi devenit un lucru raportat la performanţă. Dacă eşti bun, rămâi ales. Dacă eşti rău, devii neales. Această alegere centrată pe om nu este ceea ce găsim în Scripturi. Alegerea este un lucru care vorbeşte despre voia lui Dumnezeu – de la început până la sfârşit.

Aşadar, de ce Israel şi nu oricare altă naţiune? în Romani 9, Păvel ne duce înapoi la naşterea nepoţilor lui Avraam. Rebeca, nora lui Avraam, era înscărcinată cu gemeni. A fost o sarcină dificilă, iar feţii din pântecul ei păreau să se războiască mereu. Ea a fost atât de tulburată de acest lucru, încât i-a cerut lui Dumnezeu o explicaţie. Răspunsul Lui este fascinant: „Două neamuri sunt în pântecele tău, şi două noroade se vor despărţi la ieşirea din pântecele tău. Unul din noroadele acestea va fi mai tare decât celălalt. Şi cel mai mare va sluji celui mai mic”. (Geneza 25: 23)

Înainte ca aceşti copii să se nască, Dumnezeu a anunţat că era hotărât să rupă obiceiul şi să-l înalţe pe cel mai mic deasupra celui mai mare. De ce? Pentru că aşa a ales El. Pavel a folosit un limbaj mai dur când a vorbit despre cei doi fraţi: „după cum este scris: «Pe Iacov l-am iubit, iar pe Esau l-am urât.»”.

Apoi, apostolul continuă, adresându-se acuzaţiei că este nedrept sau injust faptul că Dumnezeu să-l fi ales pe unul în dauna celuilalt:

Deci ce vom zice? Nu cumva este nedreptate în Dumnezeu? Nicidecum! Căci El a zis lui Moise: „Voi avea milă de oricine-Mi, va plăcea să am milă; şi Mă voi îndura de oricine-Mi va plăcea să mă îndur” Aşadar, nu atârnă nici de cine vrea, nici de cine aleargă, ci de Dumnezeu care are milă.

Romani 9: 14 – 16

Dumnezeu a ales Israel să fie poporul Lui, pentru că El este Dumnezeu. În înţelepciunea, compasiunea, mila şi dragostea Lui profundă şi nesfârşită, El a decis ca acest om, Avraam, să fie tatăl unei naţiuni pe care într-o zi o va numi Mireasa Lui (vezi Ieremia 31: 31 – 32, Osea 2: 16, 19 – 20).

De ce a ales Dumnezeu?

Dumnezeu este creatorul tuturor lucrurilor şi El îşi iubeşte cu pasiune creaţia. În unul dintre cele mai cunoscute versete din Biblie, ni se spune: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică”. (Ioan 3: 16) Dacă Dumnezeu iubeşte întreaga lume, de ce a simţit că este necesar să desemneze o naţiune ca fiind specială sau unică?

Ca să răspundem la această întrebare este nevoie să ne întoarcem la motivul pentru care a creat Dumnezeu omenirea. Toţi cei care au studiat „Catehismul cel scurt de la Westminster”, din secolul al XVII-lea, vor sări cu acest răspuns: „Scopul cel mai mare al omului este să-L glorifice pe Dumnezeu şi să se bucure de El pe vecie”. 4 Dumnezeu ne-a creat ca noi, în schimb, să-L glorificăm.

Să glorifici pe cineva nu înseamnă doar să-l lauzi sau să vorbeşti de bine despre el. Îl glorificăm pe Dumnezeu prin felul în care trăim şi prin felul în care îl lăudăm; aceste două elemente formează împreună adevărata închinare. Deoarece, ambele aceste aspecte trebuie să fie prezente, Scriptura nu vorbeşte despre necreştini care să-L glorifice pe Dumnezeu. Bineînţeles, există un timp în viitor despre care Dumnezeu promite: „Pe viaţa Mea Mă jur, zice Domnul, că orice genunchi se va pleca înaintea Mea şi orice limbă va da slavă lui Dumnezeu”. (Romani 14: 11, citat din Isaia 45: 23) însă plecarea genunchiului şi mărturia limbii se referă la o vreme când toţi vor fi judecaţi. Mulţi îşi vor da seama prea târziu cât de greşit a fost să-L respingă pe Dumnezeu în timpul vieţii lor.

Ca Dumnezeu să fie glorificat, cei care cred cu adevărat în El trebuie să-L glorifice. Ca să existe credincioşi în Hristos, trebuie să existe şi oameni care să îndrume pe alţii înspre El. Aceasta era misiunea poporului evreu – şi motivul pentru care Dumnezeu a ales un popor.

Folosind cuvinte din Isaia 52, Pavel a scris:

Dar cum vor chema pe Acela în care n-au crezut? Şi cum vor crede în Acela despre care n-au auzit? Şi cum vor auzi despre El fără propovăduitor? Şi cum vor propovădui, dacă nu sunt trimişi? După cum este scris: „Cât de frumoase sunt picioarele celor ce vestesc pacea, ale celor ce vestesc Evanghelia!”

Romani 10: 14 – 15

Israel avea să fie lumina, farul de pe stâncă. Este important pentru noi să înţelegem asta. Israel nu a fost ales de dragul poporului, ci de dragul întregii lumi. Isaia a scris: „Eu, Domnul, Te-am chemat ca să dai mântuire şi Te voi lua de mână, Te voi păzi şi Te voi pune ca legământ al poporului, ca să fii Lumina neamurilor”. (Isaia 42: 6) Mai târziu, profetul a scris din nou: „Este prea puţin lucru să fii Robul Meu ca să ridici seminţiile lui Iacov şi să aduci înapoi rămăşiţele lui Israel. De aceea, Te pun să fii Lumina neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului”. (Isaia 49: 6)

Dumnezeu a avut pentru Israel scopul ca acesta să împlinească strategia Lui de a crea oameni care să-L glorifice. Odată acest scop atins, nu va mai fi nevoie de un Israel distinct. Naţiunea îşi va împlini chemarea. Asta nu s-a întâmplat încă. După cum scrie Pavel: „Fraţilor, pentru ca să nu vă socotiţi singuri înţelepţi, nu vreau să nu ştiţi taina aceasta: o parte din Israel a căzut într-o împietrire care va ţine până va intra numărul deplin al Neamurilor”. (Romani 11: 25) Chiar şi în ziua de azi, impactul poporului istoric al Israelului este folosit de Dumnezeu ca să aducă neamuri (restul lumii) la Hristos.

Unelte în mâinile Zidarului

Când organizez tururi în Israel, mă asigur întotdeauna că oprim la unul dintre numeroasele magazine de lemn de măslin.

Acolo, vizitatorii găsesc figurine sculptate frumos cu orice scenă de la Moise şi cele zece porunci, la cele 12 iscoade cărând pe o prăjină un ciorchine uriaş de struguri, la o replică detaliată a cinei cea de taină. Puţini ies din magazin fără să fi cumpărat măcar una dintre sutele de figurine de la scena naşterii lui Iisus, care vin în toate mărimile şi la orice preţ. Frumuseţea acestor suveniruri este cu atât mai remarcabilă, cu cât ştii materialul brut din care au fost sculptate.

Măslinul arată noduros şi încâlcit. Dacă este comparat cu simetria stejarului, cu aspectul sălciei sau cu măreţia unui sequoia, săracul măslin nu are nicio şansă. Însă asta doar pentru ochiul necunoscător.

Lasă un artizan să examineze un măslin, iar el va vedea nu ce este, ci ce poate deveni. El ştie că sub scoarţa groasă şi colţuroasă stă un lemn alb şi frumos. Meşteşugarul iscusit va lua ceea ce pentru omul care se uită doar la suprafaţă nu înseamnă nimic, se va apuca să lucreze la acel lemn cu uneltele lui şi va da naştere unei opere minunate.

Ca să nu existe neînţelegeri, trebuie să vă spun că în această ilustraţie Israel nu este „minunata operă de artă”. Chiar dacă este adevărat că analogia creării unui lucru

frumos din materiale pe care alţii le-ar arunca se poate potrivi şi poporului evreu, în acest context Dumnezeu este meşteşugarul, Israel este setul de instrumente, iar Biserica este opera minunată de artă. Dacă Dumnezeu nu S-ar fi folosit de evrei cu măiestrie să ajungă în lumea neamurilor, Biserica nu ar fi fost ceea ce este astăzi.

Care au fost uneltele pe care le-a folosit Dumnezeu?

În primul rând, legea a fost dată prin evrei. Chiar dacă unii consideră că legea şi harul se contrazic între ele, de fapt cele două merg mână în mână. Pavel ne spune că a fost nevoie să ni se dea legea ca să ne putem da seama că suntem păcătoşi: „Deci ce vom zice? Legea este ceva păcătos? Nicidecum! Dimpotrivă, păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege. De pildă, n-aş fi cunoscut pofta, dacă Legea nu mi-ar fi spus: «Să nu pofteşti!»” (Romani 7: 7) Legea a fost dată ca să-i direcţioneze pe oameni spre Hristos.

A fost nevoie de lege ca lumea să ştie că Dumnezeu are un standard pentru oamenii Lui. Când deviem de la acest standard, vor exista consecinţe în primul rând în relaţia noastră cu Dumnezeu: „Fiindcă plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viaţa veşnică în Iisus Hristos, Domnul nostru”. (Romani 6: 23) Legea ne arată că avem o problemă cu păcatul pentru care este nevoie de o soluţie. Soluţia este Iisus Hristos, Domnul nostru.

Dacă nu exista Israel, nu exista lege. Dacă nu exista lege, nu exista conştientizare a păcatului. Dacă nu exista conştientizarea păcatului, aparent nu exista nevoia de Hristos. Chiar dacă este adevărat că astăzi nu mai suntem sub lege, a fost nevoie de lege – şi de împlinirea ei în Hristos – ca să putem fi conduşi în libertate:

Căci, când trăiam sub firea noastră pământească, patimile păcatelor, aţâţate de Lege, lucrau în mădularele noastre şi ne făceau să aducem roade pentru moarte. Dar acum, am fost izbăviţi de Lege şi suntem morţi faţă de Legea aceasta care ne ţinea robi, pentru ca să slujim lui Dumnezeu într-un duh nou, iar nu după vechea slovă.

Romani 7: 5 – 6, cf Matei 5: 17

A doua unealtă evreiască pe care Maestrul Meşteşugar a folosit-o ca să creeze Biserica, a fost credinţa lor într-un singur Dumnezeu. Monoteismul (mono = unul; theos = dumnezeu) a fost perspectiva spirituală originală asupra lumii. În Eden, Adam şi Eva nu erau împreună cu Domnul Dumnezeu „care umbla prin grădină în răcoarea zilei” (Geneza 3: 8), petrecându-şi restul timpului cu alţi dumnezei care erau întâmplător pe acolo. Încă de la început se credea într-un singur Dumnezeu.

Totuşi, populaţia s-a înmulţit şi s-a împrăştiat pe pământ, iar Satana a început să-şi facă treaba. Curând s-a propagat ideea existenţei mai multor dumnezei şi, cu excepţia unei scurte perioade de timp care a urmat după potop, politeismul a rezistat. Chiar şi Avraam ducea o viaţă politeistă, până când singurul Dumnezeu adevărat l-a chemat să-L urmeze.

Moise a evidenţiat singularitatea Dumnezeirii când a scris *Shema,* începutul celei mai frumoase şi puternice rugăciuni din Scriptură: „Ascultă, Israele! Domnul Dumnezeul nostru este singurul Domn”. (Deuteronom 6: 4) Această convingere îndrăzneaţă declarată înaintea unei lumi politeiste a diferenţiat poporul evreu de toate celelalte naţiuni. Această credinţă monoteistă a pus bazele creştinismului şi conceptului incredibil al unui Dumnezeu manifestat prin trei Persoane – Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt.

Dumnezeu a mai folosit într-un fel poporul evreu ca să modeleze Biserica, deoarece prin această naţiune frustrant de răzvrătită, noi putem vedea adâncimea dragostei şi harului Său. De-a lungul istoriei Israelului a avut loc un ciclu continuu de păcat/pedeapsă/pocăinţă/iertare/restaurare. Această naţiune, care L-a văzut pe singurul Dumnezeu adevărat lucrând cu putere de atât de multe ori şi în atât de multe feluri, întotdeauna a părut că se chinuie să găsească un motiv să urmeze alţi dumnezei. Ca să sublinieze severitatea acestei răzvrătiri, profeţii foloseau de multe ori ilustraţia unei soţii necredincioase care s-a îndepărtat de bărbatul ei. Ezechiel

16 merge mai departe de atât şi nu ilustrează Israelul doar ca pe o soţie care şi-a părăsit bărbatul pentru altul, ci că pe una care s-a dedat prostituţiei. Când acea viaţă nu a satisfăcut-o, i-a plătit pe alţii să se culce cu ea. Povestea este brutală, urâtă, şi cu siguranţă interzisă minorilor. Însă, într-un final, îl vedem pe Dumnezeu primind-o înapoi – iertând-o, înnoindu-şi legământul cu ea şi iubind-o.

Această poveste a harului plin de putere a lui Dumnezeu se repetă de-a lungul Vechiului Testament, de la Osea, la Iona şi la Isaia. De fapt, foarte rar găsim pasaje profetice în care Dumnezeu promite pedeapsă fără să prelungească şi nădejdea restaurării. Una dintre cele mai frumoase ilustraţii ale harului minunat al lui Dumnezeu se găseşte în primele capitole din Plângerile lui Ieremia. Profetul Ieremia a fost umplut de întristare când a fost martor distrugerii Ierusalimului de către armatele babiloniene ale împăratului Nebucadneţar. Oroarea şi disperarea lui s-au canalizat în peniţa lui, iar el a scris o serie tragică şi frumoasă de poeme. În primele două cântece de întristare a reuşit să se abţină, însă în cel de-a treilea a fost copleşit. Totul era prea apăsător, prea dureros. Aşa că el a aruncat o funie de salvare în aer, Dumnezeu prinzând-o de celălalt capăt.

Iată ce mai gândesc în inima mea

Şi iată ce mă face să mai trag nădejde:

bunătăţile Domnului nu. S-au sfârşit, îndurările Lui nu sunt la capăt, ci se înnoiesc în fiecare dimineaţă.

Şi credincioşia Ta este atât de mare! – „Domnul este partea mea de moştenire”, zice sufletul meu;

de aceea nădăjduiesc în El.

Căci Domnul nu leapădă pentru totdeauna.

Ci, când mâhneşte pe cineva.

Se îndură iarăşi de el, după îndurarea Lui cea mare:

căci El nu necăjeşte cu plăcere, nici nu mâhneşte bucuros pe copiii oamenilor.

Plângerile lui Ieremia 3: 21 – 24, 31 – 33

După această reamintire a dragostei nesfârşite a lui Dumnezeu, Ieremia a fost capabil să se întoarcă şi să facă

faţă distrugerii cetăţii sfinte, fiind sigur de faptul că Dumnezeu nu-i părăseşte pe cei care sunt ai Lui. Istoria Israelului ne învaţă acest adevăr minunat.

Vă puteţi imagina nişte părinţi „dezadoptând” un copil? Exact asta cred unii că a făcut Dumnezeu cu poporul Israel. Cu siguranţă au fost atât de răi şi de răzvrătiţi, încât lui Dumnezeu i-a ajuns; au trecut de limitele harului şi iertării Sale. Scriptura ne spune contrariul. Atât în Vechiul, cât şi în Noul Testament, vedem un Dumnezeu care nu renunţă niciodată.

Eu ştiu cum este să fii abandonat de părinţi. Cunosc suferinţa şi teama de a simţi că eşti pe cont propriu. Cu Dumnezeul meu, nu voi fi niciodată pe cont propriu. El m-a adoptat şi m-a făcut copilul Său şi nu ne va da, nici pe mine, nici pe altcineva, afară din familia Lui.

Istoria spirituală a poporului evreu ar trebui să fie o mare încurajare pentru creştini. Când păcătuim şi ne răzvrătim, El va aduce disciplină – ceea ce ar putea să ne facă viaţa neplăcută pentru o vreme. Însă, când ne venim în sfârşit în fire şi ne întoarcem la Dumnezeu, El ne va aştepta cu braţele deschise, ca tatăl fiului risipitor, care-şi aştepta fiul să se întoarcă acasă (vezi Luca 15: 20).

Israel încă este ales de Dumnezeu?

Israel a fost ales de Dumnezeu pentru o relaţie specială. Din acea relaţie a reieşit un scop special: ca acesta să îndrume oamenii înspre Iisus Hristos. Tocmai am vorbit despre cum i-a folosit Dumnezeu cu eficienţă să împlinească acest scop. Dar cum rămâne cu Israel acum?

Una dintre credinţele populare, în special în tradiţia reformată a Bisericii, este că Dumnezeu a terminat-o cu Israel. Există două şcoli cu perspective diferite pe acest subiect. Sunt cei care cred că răzvrătirea constantă a lui Israel L-a împins pe Dumnezeu la limite şi că respingerea lui Mesia a fost ultima picătură pentru ei. Supersesionismul, cunoscut ca Teologia înlocuirii, de obicei înserează termenul Biserică ori de câte ori Israel este menţionat în Noul Testament după Ziua Cincizecimii şi atribuie Bisericii toate legămintele Vechiului Testament.

O a doua perspectivă, oarecum mai moderată, vine din Teologia Legământului. Aceasta susţine faptul că Dumnezeu nu a intenţionat niciodată ca Israel să fi fost o entitate distinctă, încă din vremea lui Avraâm, Dumnezeu considera naţiunea ca fiind Biserica. Când legământul cel vechi a fost înlocuit de noul legământ prin lucrarea lui Iisus de la cruce, Biserica a fost în sfârşit liberă să se îndepărteze de identitatea ei naţională şi să devină un singur popor al lui Dumnezeu, format din evrei şi neamuri, exact aşa cum s-a intenţionat să fie.

Fie că este vorba de teologia înlocuirii sau cea a Legământului, perspectiva rezultată asupra Israelului este aceeaşi: el este o naţiune ca oricare alta. Chiar dacă ar putea fi benefic dintr-un punct de vedere geopolitic să sprijinim Israelul, dintr-o perspectivă spirituală, Biserica nu ar trebui să simtă nicio conexiune sau loialitate. Adepţii indică rapid faptul că acestea sunt tradiţii vechi, care există încă de la începutul bisericii. Este oarecum adevărat. Mişcarea eliminării Israelului din planurile lui Dumnezeu a luat naştere în primul secol. Apostolul Pavel a observat asta şi i-a mustrat pe cei care o susţineau.

Pavel a înţeles foarte bine firea răzvrătită a poporului evreu. Ei au avut legea, au văzut direct lucrările lui Dumnezeu. Israel exista ca naţiune doar datorită numeroaselor Lui intervenţii, totuşi ei au continuat să-l întoarcă spatele. După ce a folosit cuvintele lui Isaia ca să laude neamurile pentru că au acceptat adevărul despre Mântuitor, Pavel a scris: „Pe când, despre Israel zice: «Toată ziua Mi-am întins mâinile spre un norod răzvrătit şi împotrivitor la vorbă.»” (Romani 10: 21)

Aceste cuvinte sună trist pentru această naţiune parvenită. Însă Pavel a ştiut de la început că vorbele lui pot fi înţelese şi interpretate complet greşit, în special de către cei care deja aveau opinii antievreieşti. De aceasta, dacă citiţi mai departe, Pavel clarifică faptul că oamenii nu ar trebui să fie prea săritori la a scoate Israelul din schemă:

Întreb, dar: „A *lepădat Dumnezeu pe poporul Său?” Nicidecum! Căci şi eu sunt israelit, din sămânţa lui*

Avraam, din seminţia lui Beniamin. Dumnezeu n-a lepădat pe poporul Său pe care l-a cunoscut mai dinainte.

Romani 11: 1 – 2

Dumnezeu nu şi-a lepădat poporul. Pavel nici că putea să facă lucrul acesta mai clar. Israel există ca un grup unic de oameni cu o relaţie specială cu Dumnezeu şi o parte distinctă în planul Lui.

Unii au sărit repede să argumenteze că nu are cum să existe un plan distinct pentru Israel, deoarece mântuirea nu vine prin lege, ci prin Iisus Hristos. La asta spun: „Exact!” Evreii au o relaţie specială cu Domnul şi un plan distinct, dar nu o cale diferită de mântuire. Toţi suntem mântuiţi printr-o acceptare individuală a ceea ce a făcut Iisus la cruce. Evreii nu sunt mântuiţi prin respectarea legii. Ei nu sunt mântuiţi pentru că sunt evrei. Cu toate acestea, ei sunt singurul popor care va experimenta o mântuire la nivel naţional. Această mântuire va veni doar când trezirea se va răspândi peste toţi evreii care vor supravieţui Necazului cel mare şi se vor dedica individual Domnului. Celor care se îndoiesc de acest lucru, Pavel le-a scris:

Fraţilor, pentru ca să nu vă socotiţi singuri înţelepţi, nu vreau să nu ştiţi taina aceasta: o parte din Israel a căzut într-o împietrire care va ţine până va intra numărul deplinul Neamurilor. Şi atunci tot Israelul va fi mântuit.

Romani 11: 25 – 26

Nici nu avea cum să existe un răspuns mai clar pentru cei care cred că Dumnezeu şi-a lepădat poporul.

De unde a pornit această înţelegere greşită a relaţiei lui Dumnezeu cu Israel? Putem doar să speculăm. Poate a fost doar o reacţie la iudaizatorii Bisericii primului Secol. Acel grup de evrei se agăţau de credinţa că, pentru credincioşii dintre neamuri, crucea nu era de-ajuns; ei trebuiau să urmeze şi legea mozaică, în special în ceea ce însemna circumcizia şi regulile de alimentaţie. Această erezie bazată pe fapte s-a răspândit cu repeziciune în Biserică, creând nevoia unei adunări speciale la Ierusalim în care să se discute pe marginea ei. În această întâlnire a

multor apostoli şi lideri ai bisericii nou ridicate, Petru s-a ridicat şi i-a confruntat pe cei care încercau să pună pe umerii neamurilor jugul legii:

Acum, dar, de ce ispitiţi pe Dumnezeu şi puneţi pe grumazul ucenicilor un jug pe care nici părinţii noştri, nici noi nu l-am putut purta? Ci credem că noi, ca şi ei, suntem mântuiţiprin harul Domnului Iisus.

Faptele apostolilor 15: 10 – 11

Cu alte cuvinte, dacă evreii nu puteau să ţină legea, de ce s-ar aştepta ca neamurile să fie capabile să o facă? Mântuirea vine numai prin harul lui Dumnezeu.

Felul în care evreii i-au tratat pe cei dintre neamuri la începutul Bisericii se poate să fi provocat un anumit resentiment. Probabil în spatele dorinţei de a elimina evreii din planurile lui Dumnezeu se afla vechiul antisemitism. În orice caz, începând cu vremea lui Avraam, nu a existat nicio perioadă în care poporul evreu să nu fi fost urât sau ocărit. Primul secol a fost pur şi simplu prima perioadă în care oamenii au putut să dea acestei un o deghizare biblică. Dacă adăugăm la dispreţul istoric şi sentimentul evreilor de superioritate naţională, ne trezim cu un pogrom pe cale să se întâmple.

Gândiţi-vă la asta. De ce SUA este iubită de unii, dar urâtă de mulţi de pe glob? Deoarece Dumnezeu i-a dat un loc unic şi minunat în istorie, i-a dat îndeajuns de multă bogăţie şi putere încât influenţa ei să se răspândească pe întregul pământ. Acest lucru este de-ajuns să stârnească gelozie printre alte naţiuni. Combinat cu atitudinea de oameni excepţionali pe care o au cetăţenii de rând ai Statelor Unite, resentimentul se intensifică.

Evreii din primul secol au uitat că ei erau excepţionali doar pentru că Dumnezeu i-a făcut să fie. Simplu spus, li s-a urcat la cap ce se spunea despre ei. Ioan Botezătorul a confruntat această aroganţă când, văzându-i pe saduchei şi pe cărturari, le-a zis: „Şi să nu credeţi că puteţi zice în voi înşivă: «Avem ca tată pe Avraam!» Căci vă spun că Dumnezeu din pietrele acestea poate să ridice fii lui Avraam”. (Matei 3: 9) Neamurile s-au

uitat la acest excepţionalism auto-declarat şi l-au respins.

Din nefericire, reputaţia pe care poporul evreu o are, că este arogant şi separatist nu este nefondată. Dumnezeu le-a formulat excepţionalismul naţional, însă ei s-au îngâmfat. Când Iisus a venit şi i-a confruntat, spunându-le că au pierdut din vedere scopul chemării lor şi provocându-i să fie mai buni, ei au scăpat de El.

Împotrivirea lor la a-şi schimba atitudinea şi la a îmbrăţişa adevărata natură a chemării lor, poate fi văzută într-un eveniment care a avut loc exact înainte de crucificarea lui Iisus. După tradiţie, la sărbătoarea Paştelui, guvernatorul roman le elibera un prizonier. Pilat le-a oferit evreilor şansa de a alege. Puteau să-L aleagă pe Iisus, al cărui Nume înseamnă „Dumnezeu mântuieşte”. El era Singurul Fiu al Tatălui, venit pe pământ să conducă lumea la adevăr. Şi cel de-al doilea om se numea Iisus – „Dumnezeu mântuieşte” – cu cel de-al doilea nume al lui Baraba – „fiul tatălui”.

Doi oameni – amândoi amintindu-ne de faptul că Dumnezeu mântuieşte, amândoi fii ai tatălui. Iar dintre aceşti doi bărbaţi, evreii au ales să fie eliberat cel care nu le-ar cere să se schimbe, cel care nu le va pune la îndoială presupoziţiile, ci îi va lăsa să rămână aroganţi şi separatişti.

În anumită măsură, Israel este responsabil de reputaţia sa. Dar prin asta nu spun că Israel a meritat să fie tratat cu răutate în ultimul mileniu. De actele de persecuţie este responsabil doar persecutorul. Exact cum evreii au refuzat să recunoască faptul că Dumnezeu, nu unicitatea lor înnăscută, a fost motivul pentru care au fost aleşi, la fel au făcut şi neamurile din Biserică. Aroganţa şi superioritatea provenite din faptul că făceau parte din noul legământ a alimentat resentimentul lor împotriva celor din vechiul legământ.

Pavel a văzut acest pericol luând amploare în Biserică. S-a adresat acestuia folosind imaginea unui măslin. Mulţi evrei – ramurile originale ale măslinului – au fost îndepărtaţi datorită necredinţei, în timp ce neamurile

au fost altoite. Afară cu ce e vechi, aduceţi ce e nou! în cazul în care aceste noi ramuri încep să creadă că sunt speciale pentru că le înlocuiesc pe cele vechi, Pavel aduce o mustrare:

Iar dacă unele din ramuri au fost tăiate, şi dacă tu, care erai dintr-un măslin sălbatic, ai fost altoit în locul lor şi ai fost făcut părtaş rădăcinii şi grăsimii măslinului, nu te făli faţă de ramuri. Dacă te făleşti, să ştii că nu tu ţii rădăcina, ci rădăcina te ţine pe tine.

Romani 11: 17 – 18

În loc să aibă resentimente sau să-şi dispreţuiască rădăcinile ei evreieşti, Biserica ar trebui să-şi celebreze originile.

Pericolele înţelegerii greşite a poporului Israel în ciuda clarificării pe care Pavel o aduce referitor la faptul că Israel continuă să fie ales, mulţi încă resping adevărul. Este greu să nu vezi mâna vrăjmaşului în această orbire a unui anumit segment din Biserică. Încă de la început, Satana a căutat să distrugă poporul evreu. Când şi-a dat seama că acest lucru este imposibil, a încercat pe altă cale: să facă Israelul irelevant. Această marginalizare a prins rădăcină în urma hermeneuticii alegorice a lui Origen (secolul al 3-lea), a fost cimentată în Biserică prin Augustin (secolul al 4-lea) şi a fost bătută în cuie prin reforma lui Martin Luther (secolul al 16-lea).

De-a lungul istoriei, Dumnezeu le-a spus credincioşilor, evreilor şi neamurilor deopotrivă: „Daţi-Mi un motiv să vă binecuvântez, iar eu o voi face!” Le-a spus asta evreilor în timpul judecătorilor, le-a spus asta când: „A venit la ai Săi, şi ai Săi nu L-au primit” (Ioan 1: 11) şi le-a spus asta de fiecare dată când găseşti un „dar” sau „totuşi” în scrierile profeţilor din Vechiul Testament.

Ca să-L înţelegem cu adevărat pe Dumnezeu, trebuie să avem o înţelegere corectă a poporului Israel. O înţelegere clară înseamnă să nu-i vedem nici mai prejos, nici mai presus decât sunt. Este la fel de nepotrivit teologic şi periculos din punct de vedere doctrinar să considerăm că Israel este un nimic, la fel cum este să

considerăm că Israel este totul.

Am vorbit odată cu un pastor care era foarte israelocentric. Întreaga lui lucrare se învârtea în jurul respectării sărbătorilor şi studierii legii. Mi-a spus că el crede că există un legământ dublu al mântuirii. În timp ce neamurile sunt mântuite prin lucrarea lui Iisus de la cruce, Israel nu are nevoie de Iisus datorită statutului special pe care îl are în ochii lui Dumnezeu. Ce erezie periculoasă!

Nu doar acest pastor gândeşte aşa. În decembrie 2015, *the Vatican's Commissidn for Religious Relations with the Jews* a publicat un ziar numit „Darurile şi chemarea lui Dumnezeu sunt irevocabile". În acest ziar, biserica romano-catolică transmite clar faptul că ei cred că evreii pot fi mântuiţi fără să creadă în Iisus Hristos:

„Faptul că evreii sunt părtaşi la mântuirea dată de Dumnezeu este indubitabil din punct de vedere teologic, însă cum poate fi acest lucru posibil fără ca ei să-L mărturisească direct pe Hristos este şi va rămâne un mister divin impenetrabil". 5

Dacă nevoia după Iisus poate fi eliminată dintr-un popor, poate fi eliminată din oricare altul. Una dintre strategiile cheie ale Vaticanului este să-i facă pe toţi parte a bisericii catolice; după cum am menţionat mai devreme, cuvântul „catolic" înseamnă „universal". Acest efort, ascuns sub deghizarea corectă din punct de vedere politic al ecumenismului, în special de către capul actual al catolicismului, Papa Francisc, pune accentul pe evanghelia fericirilor mai degrabă decât pe adevărata Evanghelie. Aceasta este o evanghelie socială – un sistem lumesc, care te face să te simţi bine şi care te costă puţin. Şi este baza religiei mondiale care va fi inaugurată în vremurile din urmă.

Este cu adevărat un mare pericol să vezi prea sus Israelul, dar este la fel de periculos să-l vezi prea jos… Dacă Biserica trece cu vederea naţiunea evreiască, îşi va rata responsabilitatea faţă de poporul ales de Dumnezeu. Exact aşa cum Israel a avut o datorie faţă de Biserică, după cum am văzut mai sus, şi Biserica are o datorie faţă

de Israel.

Această datorie se manifestă în două moduri. În primul rând, Biserica trebuie să provoace gelozie în Israel. Chiar dacă nu este un obicei în Israel, ieşitul împreună face parte din procesul de curtare din multe culturi. Imaginaţi-vă că o fată şi un băiat ies împreună; să le spunem Sue şi Benny. Problema este că Sue nu îl tratează prea bine pe Benny. Ea flirtează mai tot timpul cu alţi băieţi, îl ignoră pe Benny şi vorbeşte urât despre el. Sue se gândeşte că nu are de ce să schimbe ceva, deoarece e „prietena” lui Benny, iar acesta este atât de loial, că şi un câine de rasă ar avea câte ceva de învăţat de la el. Apoi, într-una din zile, o fată îi atrage atenţia lui Benny. Fata nouă îl respectă şi îl tratează bine. Brusc, viaţa lui Sue se schimbă. Benny şi fata nouă încep să petreacă timp împreună, iar Sue a rămas pe dinafară. Îşi dă seama de cât de bine era lângă Benny. Vede că viaţa lui Benny a putut continua fără ea şi nu vrea nimic altceva decât să-l recâştige.

Acest lucru apare în Romani 11. Felul în care Israel L-a tratat pe Dumnezeu a fost sub orice critică. Pe măsură ce Dumnezeu îşi îndreaptă atenţia spre Biserică, nădejdea şi rugăciunea lui Pavel este că evreii, văzând că nu mai sunt lumina ochilor lui Dumnezeu, îşi vor da seama de greşeala pe care au făcut-o şi vor tânji să-şi recâştige locul de favoare.

Întreb, dar: „S-au poticnit ei casă cadă?” Nicidecum! Ci, prin alunecarea lor, s-a făcut cu putinţă mântuirea Neamurilor, ca să facă pe Israel gelos; dacă deci alunecarea lor a fost o bogăţie pentru lume, şi paguba lor a fost, o bogăţie pentru Neamuri, ce va fi plinătatea întoarcerii lor? V-o spun vouă, Neamurilor: „Întrucât sunt apostol al Neamurilor, îmi slăvesc slujba mea şi caut ca, dacă este cu putinţă, să stârnesc gelozia celor din neamul meu şi să mântuiesc pe unii din ei”.

Romani 11: 11 – 14

În loc să întoarcă spatele oamenilor din poporul ales de Dumnezeu, Biserica trebuie să se roage ca Israel să

vadă ce ratează prin faptul că nu se bazează pe Evanghelia harului prin credinţă. Dorinţa Bisericii trebuie să fie să aprindă din nou pasiunea Israelului pentru Dumnezeu, astfel încât acesta să se întoarcă la dragostea dintâi. După ce a fost modelată de Israel, Biserica a devenit unealta pe care Marele Meşteşugar o foloseşte ca să facă ceva nou din poporul pe care l-a ales.

Găsim cea de-a doua datorie a Bisericii mai târziu în Romani. Când Pavel îşi încheie scrisoarea, vorbeşte despre planurile lui de viitor. Chiar dacă i-ar fi plăcut să viziteze biserica romană, el are alte obligaţii:

Acum mă duc la Ierusalim să duc nişte ajutoare sfinţilor. Căci cei din Macedonia şi Ahaia au avut bunătatea să facă o strângere de ajutoare pentru săracii dintre sfinţii care sunt în Ierusalim. Negreşit, au avut bunătatea; dar era şi o datorie faţă de ei; pentru că, dacă Neamurile au avut parte de binecuvântările lor duhovniceşti, este de datoria lor să-i ajute şi ele cu bunurile lor pământeşti.

Romani 15: 25 – 27

Viaţa era foarte dificilă pentru evreii din Ierusalim care credeau în Hristos. Persecuţia era mare, ceea ce făcea ca hrana să nu le fie la îndemână. Bisericile dintre neamuri au auzit de nevoia lor şi le-au sărit în ajutor. Motivele pentru care le-au venit în ajutor sunt interesante. Mai întâi, s-au bucurat să facă asta. Au văzut surori şi fraţi de-ai lor în Hristos aflându-se în nevoie şi au fost mai mult decât fericiţi să se sacrifice pentru ei. În al doilea rând, le erau datori credincioşilor din Ierusalim. Deoarece binecuvântările spirituale ale neamurilor veneau de la evrei, ei au înţeles că evreii ar trebui să fie binecuvântaţi financiar de către ei.

Această datorie este valabilă şi astăzi. Israel a deblocat binecuvântările spirituale ale lui Dumnezeu. Prin evrei, El şi-a răspândit adevărul în întreaga lume. Aceasta este o doctrină trainică. Binecuvântările acestea spirituale nu s-au sfârşit; de fapt, ele sunt înnoite cu fiecare nou

credincios care dă un răspuns adevărului că Dumnezeu S-a descoperit prin naţiunea evreilor. Ca urmare, Biserica are datoria de a sprijini financiar Israelul.

Nu spun că Biserica este obligată să trimită lunar cecuri guvernului israelit. Însă, dacă în bugetul de misiune al bisericilor nu este inclusă nicio lucrare faţă de evrei, aceştia nu îşi împlinesc obligaţiile spirituale. Acest lucru este adevărat şi în dreptul credinciosului individual. Toţi credincioşii dintre neamuri trebuie să susţină financiar fie o lucrare în mijlocul evreilor, fie una condusă de evrei. Există multe slujiri minunate, care într-adevăr fac lucrarea lui Dumnezeu. Prin rugăciune şi o cercetare amănunţită pe internet, credincioşii pot foarte uşor să distingă grâul de neghină. Aceasta înseamnă ascultare şi este închinare adevărată manifestată prin dărnicie.

Israel – testul spiritual de turnesol al Bisericii

Naţiunea Israel a fost aleasă de Dumnezeu ca să atragă oameni la Hristos. Pe măsură ce timpul a trecut, Dumnezeu a transformat evreii dintr-un popor ales într-un popor care alege. Accentul nu mai cade pe unicitatea lor, ci pe nevoia lor de a-L alege pe Dumnezeu ca să fie mântuiţi. Nu faptul că au fost aleşi îi mântuieşte, ci decizia lor de a se dedica lui Iisus. Noul Testament clarifică asta.

Biserica a luat-o în direcţia opusă. Credincioşii se transformă din oameni care aleg în oameni aleşi. Pe măsură ce credincioşii aleg individual să-şi dea viaţa lui Iisus, ei devin parte dintr-o naţiune nouă.

Voi însă sunteţi o seminţie aleasă, o preoţie împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu şi l-a câştigat ca să fie al Lui, ca să vestiţi puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată; pe voi, care odinioară nu eraţi un popor, dar acum sunteţi poporul lui Dumnezeu; pe voi, care nu căpătaseraţi îndurare, dar acum aţi căpătat îndurare.

1 Petru 2: 9 – 10

Misiunea Israelului de a conduce oamenii la Hristos i-a fost atribuită acum Bisericii.

A ieşit Israel de sub favorul lui Dumnezeu? Da. Şi-a

respins Dumnezeu naţiunea aleasă? Absolut deloc. A încetat Dumnezeu să-şi iubească poporul ales? Niciodată. Nici Biserica nu trebuie să se oprească din a iubi poporul evreu.

Felul în care Biserica tratează poporul Israel este un test de turnesol el temperaturii, pregătirii şi doctrinei ei. Perspectiva unui Israel respins de Dumnezeu denotă o Biserică bolnavă. Nu poţi să-L iubeşti pe Dumnezeu şi să urăşti ceea ce iubeşte El. Dacă urăşti ceea ce iubeşte Dumnezeu, vei ajunge să iubeşti ceea ce urăşte Dumnezeu. Doamne, protejează-ţi Biserica de o asemenea soartă!

6.

Amăgirea naţiunilor

Nimănui nu-i place să fie înşelat. Acel moment când îţi dai seama că cineva te-a înşelat este stânjenitor, dar şi supărător. Te mustri: *„Trebuia să-mi fi dat seama! Cum de nu m-am prins?”* Indiferent de cât de mult ne străduim să evaluăm adevărul şi să discernem motivaţiile oamenilor, uneori pur şi simplu cădem în capcană.

Din păcate, nimeni nu mai este surprins când se descoperă că media a acţionat înşelând oamenii în mod intenţionat. Această lipsă de onestitate este rareori mai vizibilă decât în felul în care media tratează creştinismul şi poporul Israel. Ei sunt cu-adevărat „medianiţii” (oameni de media – n.tr.) – întotdeauna împotriva lui Dumnezeu şi a poporului Său. Aceşti „medianiţi” nu fac lucrurile din proprie iniţiativă. Cineva se foloseşte de ei.

După cum am văzut mai devreme, Satana este un înşelător şi scopul lui este să înşele naţiunile. Iisus i-a spus: „Voi aveţi de tată pe diavolul; şi vreţi să împliniţi poftele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaş; şi nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbeşte din ale lui, căci este mincinos şi tatăl minciunii”. (Ioan 8: 44) Astăzi, una dintre uneltele principale prin care vrea să-şi împlinească planurile este media globală. Fie că este vorba de materiale tipărite, internet, sau unde radio (de altfel, Satana este numit şi „domnul puterii văzduhului” [Efeseni 2.2]), vrăjmaşul este

un maestru în a face ca minciunile lui să pătrundă prin ochii şi urechile populaţiei pământului.

C. Ennui de pe urmă în martie 2015, israelienii au votat şi l-au reales ca prim-ministru pe Benjamin Netanyahu. Oamenii din întreaga lume au fost şocaţi. De ce nu poate Israel să scape de acest om neclintit? Nu vrea să fie acceptat de lume? Nu vor pace şi siguranţă? Nădejde şi prosperitate? Realegerea lui Netanyahu nu poate să însemne nimic altceva decât înstrăinare continuă de lumea vestică şi pericol din toate colţurile.

Cel puţin, asta transmitea media. Şi cu cât mai mult spunea asta, cu atât mai mult oamenii credeau. O minciună, repetată de îndeajuns de multe ori, în cele din urmă capătă popularitate. Pe Satana nu-l interesează adevărul; el vrea victorie. Şi astăzi are complici în media care gândesc ca el şi care-l ajută să-şi atingă scopurile.

Adevărul este că niciodată Israel nu a fost mai sănătos. Niciodată nu a fost într-o poziţie mai bună pe plan financiar şi în ceea ce înseamnă siguranţa lui. Industria şi agricultura sunt în continuă dezvoltare, iar descoperirea proaspătă a gazului natural a făcut naţiunea un jucător mondial important pe plan energetic.6

Media a răspândit minciuna că în Israel găseşti doar disperare şi teamă, iar naţiunile pământului cu crezut-o.

Maestrul înşelător

Să înşeli înseamnă să cunoşti adevărul, dar să alegi să le spui oamenilor altceva. Dacă nu ştii adevărul şi le spui oamenilor ceva neadevărat, atunci doar greşeşti. Să spui în mod intenţionat, un neadevăr, totuşi, înseamnă că eşti un înşelător.

Satana ştie adevărul. El ştie Cine este Dumnezeu. A văzut puterea Lui infinită la lucru; el ştie Biblia şi îşi înţelege finalul. Nu există nicio licărire de nădejde pentru el. Nu există „dar dacă…”

Sau mutări strategice care să-l conducă la o victorie finală. Orice nădejde, scop, pace sau semnificaţie pe care le oferă lumii separat de Dumnezeu este o înşelăciune

intenţionată. Orice distrageri pe care le foloseşte ca să-i îndepărteze pe oameni de Dumnezeu sau promisiuni referitoare la o viaţă împlinită, auto-satisfăcătoare sunt pur şi simplu rele. Satana îşi cunoaşte destinaţia finală şi este hotărât să ia cu el pe cât de mulţi oameni posibil.

Satana înşală oameni ca să-i îndepărteze de Dumnezeu. Mai are şi înşelăciuni mai ample, la nivel global – o metanaraţiune duplicitară pe care o răspândeşte în mod fraudulos în lume. Aceste înşelăciuni globale se împart în două categorii: înşelăciunea lumii şi înşelăciunea naţiunilor. Înşelăciunea lumii face referire la ridicarea unei economii globale, unei religii globale şi a unui lider mondial pe care toţi să-l urmeze. Ne vom ocupa de aceste subiecte în capitolele următoare.

Deocamdată, să ne focalizăm pe înşelăciunea naţiunilor. Chiar dacă este greu să faci o distincţie între *lume* şi *naţiuni,* în Scripturi între acestea două este o diferenţă majoră. Când Biblia vorbeşte despre *lume,* se referă la toate naţiunile, inclusiv Israel. *Naţiunile,* în schimb, sunt doar acele ţări care nu sunt Israel – neamurile sau *„goyim”.*

Isaia a scris despre acel timp când Satana a fost copleşit de aroganţă. Frustrat că unuia atât de frumos şi de puternic precum el i s-a dat doar locul al doilea, Satana a făcut o mişcare de preluare a puterii, dar L-a subestimat complet pe Dumnezeu. Acesta i-a zădărnicit planurile şi, ca pedeapsă, l-a dat afară pe acest heruvim ales din ceruri. Deplângând această tragedie, Isaia a scris: „Cum ai căzut din cer, luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor!” (Isaia 14: 12)

Vrăjmaşul a slăbit naţiunile dintre neamuri servindu-le minciùna că Dumnezeu a terminat-o cu Israel. După cum vom vedea mai târziu, naţiunile care întorc spatele poporului ales de Dumnezeu vor avea un preţ de plătit. Mai mult ca oricând altcândva, restul lumii alege să respingă Israelul. Când deciziile unei persoane sau ale unei naţiuni sunt bazate pe o minciună, acestea vor deveni

slabe.

Minciuna prelucrată de diavol a pătruns în lume în generaţiile din trecut şi va continua până la sfârşitul vremurilor. După cea de-a doua venire a lui Hristos, lumea va avea un repaus de la minciunile lui Satana:

Apoi am văzut coborându-se din cer un înger care ţinea în mână cheia Adâncului şi un lanţ mare. El a pus mâna pe balaur, pe şarpele cel vechi, care este diavolul şi Satana, şi l-a legat pentru o mie de ani. L-a aruncat în Adânc, l-a închis acolo şi a pecetluit intrarea deasupra lui, ca să nu mai înşele neamurile, până se vor împlini cei o mie de ani. După aceea trebuie să fie dezlegat pentru puţină vreme.

Apocalipsa 20: 1 – 3

Satana va fi legat în Adânc pentru 1.000 de ani. De ce face Dumnezeu asta? Ca vrăjmaşul să nu mai înşele naţiunile. Acest mileniu de adevăr şi de pace este descris în termeni extraordinari în Biblie, însă totul se va termina când înşelătorul va fi eliberat din nou. Deloc surprinzător, primul lucru pe care-l va face va fi să înşele din nou naţiunile.

Prima înşelăciune: Israel nu mai este poporul lui Dumnezeu

Satana este maestrul înşelător şi este înşelătorul naţiunilor. Această înşelăciune se răspândeşte în toate naţiunile, cu excepţia Israelului. De unde ştim? Deoarece Israel este principalul subiect al înşelăciunii. De fapt, doar creştinii şi evreii pot vedea caracterul fals al lucrurilor pe care înşelătorul le răspândeşte şi asta din pricina a cine sunt ei: creştinii – pentru că adevărul lor vine din Cuvântul lui Dumnezeu şi înţelepciunea lor de la Duhul Sfânt, evreii – deoarece orbirea lor este de altă natură şi provine din altă sursă. Folosind cuvintele lui Isaia, apostolul Ioan plasează responsabilitatea pentru confuzia evreilor direct la picioarele suveranităţii divine: „Le-a orbit ochii şi le-a împietrit inima, ca să nu vadă cu ochii, să nu înţeleagă cu inima, să nu se întoarcă la Dumnezeu, şi să-i vindec”. (Ioan 12: 40)

Înşelăciunea naţiunilor referitoare la poporul Israel vine sub 5 forme. Prima este faptul că Israel nu mai este poporul lui Dumnezeu. Nu vom sta prea mult pe acest subiect, deoarece deja l-am explicat în detaliu în capitolul precedent.

Dumnezeu i-a spus lui Israel: „Căci tu eşti un popor sfânt pentru Domnul Dumnezeul tău, şi Domnul Dumnezeul tău te-a ales ca să fii un popor al Lui dintre toate popoarele de pe faţa pământului”. (Deuteronom 14: 2) Ei sunt un popor ales în mod special, iubiţi în mod intim şi protectiv de El: „Căci aşa vorbeşte Domnul oştirilor: «După slavă M-a trimis El la neamurile care v-au jefuit; căci cel ce se atinge de voi se atinge de lumina ochilor Lui.» Lumina ochilor unui om este pupila lui – complet înconjurată de iris şi protejată de gene – indicând ceva sau pe cineva esenţial şi de mare valoare. Exact aşa cum Israel era preţuit de Dumnezeu.

Însă Satana a convins naţiunile că Dumnezeu şi-a părăsit poporul. Mulţi evrei chiar au ajuns să creadă minciuna aceasta. Proprii mei bunici, supravieţuind ororilor Auschwitz-ului, nu mai puteau să creadă că încă mai exista un Dumnezeu care iubea poporul evreu. Ca urmare, Israel a căutat protecţie în altă parte. Raţionamentul lor era că, dacă Dumnezeu nu mai era de partea lor, atunci ar trebui să caute siguranţă în America sau în altă parte.

Din punct de vedere istoric, asta este ceea ce au încercat evreii să facă. În secolul al VIII-lea d.Hr., când Israel a avut de înfruntat Imperiul Asirian, ei au căutat ajutor în Egipt, în loc să caute ajutorul lui Dumnezeu împotriva acestui vrăjmaş aparent de neînvins: „Vai de cei ce se coboară în Egipt după ajutor, se bizuie pe cai şi se încred în mulţimea carelor şi în puterea călăreţilor, dar nu privesc spre Sfântul lui Israel şi nu caută pe Domnul!” (Isaia 31: 1) Dumnezeu vrea să ajute; numai dacă ar alerga poporul Lui la El şi nu la lume! După cum a scris Isaia, dragostea lui Dumnezeu este o dragoste profundă, veşnică – una plină de pasiune şi protectivă:

Sionul zicea: „M-a părăsit Domnul şi m-a uitat Domnul!” Poate o femeie să uite copilul pe care-l alăptează şi să n-aibă milă de rodulpântecelui ei? Dar chiar dacă l-ar uita, totuşi Eu nu te voi uita cu niciun chip: Iată că te-am săpat pe mâinile Mele, şi zidurile tale sunt totdeauna înaintea ochilor Mei!

Isaia 49: 14 – 16

Poate veţi spune: „Da, dar este vorba de Vechiul Testament. Noi avem nevoie de Noul Testament. Suntem creştini. Credem în Iisus. Doar Iisus nu a fost evreu, à fost creştin”. Ei bine, am veşti proaste pentru voi: Iisus era pe cât de evreu se poate şi El nu a predicat niciodată din Noul Testament. Dincolo de orice, Dumnezeu este acelaşi ieri şi azi şi în veci. Dumnezeul care a făcut acele mărturisiri minunate din Isaia este acelaşi Dumnezeu care l-a determinat pe Pavel să scrie: „Întreba dar: «A lepădat Dumnezeu pe poporul Său?» Nicidecum!” (Romani 11: 1) Nici nu şi-a părăsit, nici nu şi-a uitat poporul.

Acest lucru ar trebui să fie o mare mângâiere pentru noi. Dacă Dumnezeu şi-ar fi uitat poporul, atunci ar fi fost capabil să ne uite şi pe tine şi pe mine. Însă Dumnezeul nostru este un Dumnezeu veşnic, care face promisiuni veşnice şi stabileşte relaţii veşnice. După ce îi dăm Lui viaţa noastră, suntem în siguranţă în braţele Lui pe vecie.

A doua înşelăciune: Numele adevărat al ţării este Palestina >»

Este timpul pentru puţină muncă de laborator. Du-te la raft sau la noptieră, sau oriunde îţi ţii Biblia. Deschide la sfârşit, acolo unde apar hărţile. Treci de patriarhi, de cele 12 seminţii, de împărăţia sub Saul, apoi sub David şi de divizarea împărăţiei, până când ajungi la perioada Noului Testament. Care este titlul hărţii care prezintă Israelul din primul secol? Cel mai probabil vei citi; „Palestina pe vremea lui Iisus”. Problema este că pe vremea lui Iisus nu exista nicio „Palestina”.

Hristos S-a născut în Israel. Când familia Lui s-a întors din Egipt, unde a fugit de Irod, s-a întors în ţara Israel, după cum vedem în Evanghelia după Matei:

După ce a murit Irod, un înger al Domnului se arată în vis lui Iosif, în Egipt, şi-i zice: „Scoală-te, ia Pruncul şi pe mama Lui şi du-te în ţara lui Israel, căci au murit cei ce căutau să ia viaţa Pruncului”. Iosifs-a sculat, a luat Pruncul şi pe mama Lui şi a venit în ţara lui Israel.

Matei 2: 19 – 21

Chiar şi profetul Vechiului Testament, Ezechiel, indicând vremurile noastre moderne şi profeţind întoarcerea Israelului în ţara lui, a scris:

El mi-a zis: „Fiul omului, oasele acestea sunt toată casa lui Israel. Iată că ei zic: «Ni s-au uscat oasele, ni s-a dus nădejdea; suntem pierduţi!» De aceea, proroceşte şi spune-le: „Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: «Iată, vă voi deschide mormintele, vă voi scoate din mormintele voastre, poporul Meu, şi vă voi aduce iarăşi în ţara lui Israel.»”.

Ezechiel 37: 11 – 12

Niciodată în Scripturi nu vedem să fie folosită denumirea de Palestina.

De unde a venit atunci denumirea? în anul 132 d.Hr., un evreu cu numele de Simon bar Kokhba a condus o revoltă împotriva Imperiului Roman. Pornind din oraşul central numit Modi’în revolta s-a răspândit rapid. La fel ca toţi ceilalţi împăraţi, Hadrian nu prea tolera răscoalele, aşa că şi-a vărsat nervii asupra Iudeii. Aproape o treime din armata romană a tăbărât fără milă asupra naţiunii, sub conducerea generalului Iulius Severus. Ţara a fost devastată şi peste jumătate de milion din evrei şi-au pierdut viaţa. Deoarece aceasta nu a fost prima revoltă a acestui popor răzvrătit, Severus a vrut să se asigure că nu va mai exista alta – aşa că a dezbrăcat ţara de identitatea ei. Ţara Iudeii nu avea să mai existe; ea va fi numită în schimb Siria-Palestina, nume redus curând la Palestina?

Cuvântul *„Palestina”* este un derivat al cuvântului „filiştean”. Unii vor exclamă: „Aha! Deci aici e conexiunea cu lumea arabă!” Staţi, nu vă grăbiţi! Filistenii nu erau arabi, ci oameni ai mării. De fapt, rădăcina numelui lor vine din termenul ebraic pentru „a invada”. Aşadar, dacă

cineva a invadat ţara, aceştia erau „invadatorii”, nu cei cărora Dumnezeu le-a dat iniţial ţara.

Palestina a devenit foarte curând denumirea acceptată pentru acea regiune şi numele de Israel fost dat uitării – exact ceea ce vrăjmaşul a vrut să se întâmple. Cerându-l Domnului să intervină, psalmistul Asaf a scris:

Căci iată că vrăjmaşii Tăi se frământă, şi cei ce Te urăsc înalţă capul. Fac planuri pline de vicleşug împotriva poporului Tău şi se sfătuiesc împotriva celor ocrotiţi de Tine., veniţi”, zic ei, „să-i nimicim din mijlocul neamurilor, ca să nu se mai pomenească numele lui Israel!”

Psalmul 83: 2 – 4

În afara Bisericii, exact acest lucru s-a întâmplat între naţiuni.

Chiar şi evreii de la sfârşitul secolului al 19-lea şi începutul secolului 20, care s-au întors pentru prima dată în ţară păreau că au uitat adevărata identitate a ţării, numindu-se palestinieni, înainte de independenţa din 1948, ziarul evreiesc Jerusalem Post era Palestine Post. Orchestra evreiască Israeli Philharmonie se numea Palestine Orchestra. Când evreii repatriaţi erau chemaţi să se pregătească să lupte în cel de-al doilea război mondial, ei s-au organizat ca Brigada Palestiniană. Dacă cineva are dreptul asupra numelui de Palestina, aceia sunt evreii, nu arabii.

Această confuzie a condus la delegitimizarea naţiunii Israel în lumea arabă şi mai departe. Nu există organizaţie internaţională care să fi fost mai împotrivitoare Israelului decât Naţiunile Unite, un organism care susţine că reprezintă opinia întregii lumi. În schimb, sunt grabnici la a lăuda cauza unei naţiuni, Palestina, care nu a existat niciodată cu adevărat, şi a unui popor care nu are nicio identitate naţională reală.

A treia înşelăciune: Arabii au fost acolo primii

Ţara pe al cărei teritoriu se află Israel astăzi nu este, şi nu a fost vreodată, arabă. Mulţi susţin că evreii sunt invadatorii şi i-au expulzat pe arabi de pe terenurile lor din antichitate. Întreaga identitate a palestinienilor este

centrată pe a fi victimele unei crime culturale majore comise de naţiunea nelegitimă a Israelului. Totul se reduce la cine are cu adevărat dreptul să numească ţara ca fiind a lor.

Ca să putem răspunde corect la această întrebare, trebuie să ne întoarcem la proprietarul original. David ne spune: „Al Domnului este pământul cu tot ce este pe el, lumea şi cei ce o locuiesc! Căci El l-a întemeiat pe mări şi l-a întărit pe râuri”. (Psalmul 24: 12) Dumnezeu este creatorul tuturor lucrurilor, iar Creatorul are drepturi depline asupra creaţiei Lui; în aceasta este inclus şi dreptul de a atribui părţi ale creaţiei Sale oricui vrea:

Domnul a zis lui Avram, după ce s-a despărţit Lot de el: „Ridică-ţi ochii şi, din locul în care eşti, priveşte spre miazănoapte şi spre miazăzi, spre răsărit şi spre apus; căci toată ţara pe care o vezi, ţi-o voi da ţie şi seminţei tale în veac, îţi voi face sămânţa ca pulberea pământului de mare; aşa că, dacă poate număra cineva pulberea pământului, şi sămânţa ta va putea să fie numărată. Scoală-te, străbate ţara în lung şi în lat; căci ţie ţi-o voi da”.

Geneza 13: 14 – 17

De un lucru putem fi siguri când vine vorba de Scripturi: Dumnezeu chiar intenţionează ceea ce spune. Dacă spune „pe vecie”, înseamnă *„pe vecie”.*

Când evreii erau în robie în Egipt, ţara promisă le aparţinea lor; ei doar trebuiau să o ia în posesie. Când i-au îndepărtat pe canaaniţi, hitiţi, amoriţi, fereziţi, heviţi şi iebusiţi din ţară, aveau dreptul să facă asta, pentru că era ţara lor, pe care Dumnezeu i-a dăruit-o iniţial lui Avraam. Când zona nordică a Israelului a fost absorbită în Imperiul Asirian şi partea de sud, Iuda, a fost exilată în Babilon, pământul încă le revenea de drept evreilor. Când Zorobabel, Ezra, Neemia şi toţi ceilalţi exilaţi s-au întors în ţară, s-au întors în ţara lor de baştină. Ţara, odată dăruită de Dumnezeu, nu poate fi luată de om.

Astfel, la sfârşitul secolului al 19-lea şi pe parcursul secolului al 20-lea, când membrii diasporei evreieşti au început să se întoarcă din toată Europa în ţara din

antichitate a poporului lor, ei nu invadau ţara altui popor. Ei se întorceau acasă în ţara pe care Dumnezeu a promis că va fi a lor pe vecie.

Un alt aspect al acestei înşelăciuni este ideea că evreii i-au alungat pe palestinieni dintr-o ţară prosperă. Nimic mai neadevărat. În 1987, nu cu mult timp înainte ca evreii să înceapă să se restabilească în ţară, Mark Twain a vizitat regiunea împreună cu un grup de călători. El a publicat un jurnal cu aceste aventuri într-o carte numită *„Inocenţi în străinătate”.* El a descris ţara ca fiind „o ţară pustie, al cărei pământ este îndeajuns de bogat, dar plin de buruieni – o întindere tăcută şi tristă”. 8

Twain nu este un om pe care să-ţi fi dorit să-l angajezi să promoveze zone turistice, însă naraţiunea lui îndepărtează complet mitul unei culturi palestiniene înfloritoare. Când el a ajuns în acele zone, principalii ocupanţi nu erau arabii sau evreii, ci ţânţarii, care trăiau bine mersi în mlaştinile pline de malarie.

Twain nu este singurul care a narat despre natura mohorâtă a ţării din acea vreme. În 1913, descriind câmpiile din zona mediteraneană, un raport al Palestine Royal Commission conţinea cuvintele:

„Drumul care porneşte de la Gaza înspre nord era doar o cărare de vară potrivită transportului cu cămile şi căruţe... Condiţiile sanitare din sat au fost oribile. Nu existau şcoli... Partea vestică, dinspre mare, era aproape o zonă de deşert... Satele din această zonă erau puţine şi nu foarte populate. Multe ruine ale satelor erau împrăştiate peste tot prin zonă, deoarece, datorită răspândirii malariei, multe sate au fost părăsite de locuitori.

Repopularea ţării de către evrei a reprezentat începutul unei schimbări majore pentru aceasta.

În timpul administrării preşedintelui Statelor Unite, Jimmy Carter, acest mit al strămutării Palestinei a luat amploare. Ca să susţină această poveste, a fost angajată Joan Peters – membră a mediei liberale, sfătuitoare a preşedintelui la Casa Albă, născută evreică – să scrie o carte prin care să promoveze cauza Palestinei. Pe măsură

ce a făcut cercetări, a fost şocată de realitatea situaţiei.10»

În *„From Time Immemorial”,* publicată în 1984, Peters a prezentat istoria modernă a ţării. Ea a descoperit că, înainte de imigrarea evreilor europeni în mod masiv în ţara cunoscută pe atunci ca Palestina, la sfârşitul secolului al 19-lea şi începutul secolului al 20-lea, ţara arăta exact aşa cum a descris-o Twain – secetoasă şi subpopulată. Pe măsură ce evreii se stabileau, aduceau cu ei aptitudini pentru comerţ, educaţie, experienţe în agricultură şi o doză uriaşă de chef de lucru. Foarte curând, peisajul a început să se schimbe şi regiunea a început să prospere.

Arabii din ţările învecinate au început curând să observe şi mulţi dintre ei s-au mutat în această zonă revitalizată să se bucure de roadele ingeniozităţii şi bogăţiei evreieşti. Mulţi dintre oamenii care se numesc astăzi palestinieni sunt descendenţi ai acestor imigranţi economici recenţi.11

Naţiunile Unite, cu toate acestea, şi-a ascuns părtinirea pentru Palestina în agenţia Naţiunilor Unite „Relief and Works”. Prin aceasta, multe familii palestiniene de refugiaţi primesc sume de bani echivalente cu mai mult decât salariul anual obişnuit în Liban. Deloc surprinzător, acest lucru determină mult mai mulţi arabi să se înscrie ca refugiaţi într-un fel de program internaţional pseudosocial de binefacere. Mare parte din „problema” palestinienilor nu este decât un joc economic internaţional sprijinit de organizaţii internaţionale şi de naţiuni liberale.

În momente de sinceritate, chiar şi arabii vor recunoaşte acest joc. Zuheir Mohsen era un lider palestinian al facţiunii pro Siria *as-Sa'iqa* a Organizaţiei pentru Eliberarea Palestinei (OEP), din 1971 până în 1979. Într-un interviu dat ziarului olandez *Trouw* în martie 1977, el a dezvăluit:

„Nu există diferenţe între iordanieni, palestinieni, sirieni şi libanezi. Toţi facem parte dintre – UN SINGUR popor, naţiunea arabă. Am membri în familie care au cetăţenie palestiniană, libaneză, iordaniană şi siriană.

Suntem un singur popor. Însă, doar în scopuri politice ne trecem identitatea palestiniană, deoarece este de interes naţional pentru arabi să susţină existenţa palestinienilor, ca să contrabalanseze sionismul. Da, această identitate palestiniană separată există numai din motive tactice. Stabilirea unui stat palestinian este o nouă unealtă prin care să se continue lupta împotriva Israelului şi care să stea pentru unitatea arabilor" 12

Mitul naţiunii arabe care a fost exclusă din ţara ei este doar atât – un mit. Ţara care acum este Israel era neroditoare şi foarte puţin populată. Singurul motiv pentru care arată aşa cum este în ziua de astăzi, este faptul că Dumnezeu a binecuvântat munca poporului evreu.

A patra înşelăciune: Ocupaţia este problema.

Lângă mitul statului arab prosper stă minciuna ocupării de către evrei. Evreii nu au apărut din senin, începând să-i dea afară pe arabi din casele lor.

La sfârşitul secolului al 19-lea, când imigraţia evreilor a început, fiecare parcelă de pământ pe care aceştia s-au aşezat şi care era deţinută de un arab a fost cumpărată în mod legal. Deoarece s-a răspândit zvonul că imigranţii erau susţinuţi de finanţatori importanţi americani şi europeni, preţurile pe care proprietarii le-au stabilit erau foarte mari.13 în ciuda adevărului, vrăjmaşul i-a convins pe mulţi că Israel a luat ţara cu forţa.

Revenirea în ţară nu a fost făcută de un grup de oameni care au acţionat din proprie iniţiativă. Evreii au avut sprijin internaţional, în noiembrie 1917, pe la sfârşitul primului război mondial, Arthur James Balfour, ministrul afacerilor externe în acea vreme, i-a scris o scrisoare lordului Rothschild, un lider al comunităţii evreieşti, în aceasta şi-a exprimat simpatia faţă de aspiraţiile sioniste ale evreilor şi i-a transmis că guvernul britanic priveşte cu favoare instaurarea unui cămin naţional pentru poporul evreu. Acest lucru a fost de o importanţă majoră. A reprezentat prima dintr-o serie de recunoaşteri şi permisiuni pentru o ţară viitoare pentru Israel.

În anul 1922 Israel a primit încă o aprobare majoră.

Liga Naţiunilor a publicat un „Mandat pentru Palestina”. În acest document, două regiuni au fost scoase în evidenţă din regiunea mai mare a acestui ţinut, care în acea vreme se întindea pe axa est-vest, de la Arabia şi Irak (aflat atunci sub administraţie britanică) până la Marea Mediterană şi pe axa nord-sud, de la Siria (aflată atunci sub administraţie franceză) şi Liban până la Egipt. Partea de est era un emirat numit Transiordania, guvernat semiautonom din Marea Britanie sub conducerea familiei Haşemite. Partea de vest era Palestina, care cuprindea şi un cămin naţional pentru poporul evreu sub conducere directă a evreilor.

În cele din urmă, în 1948, după multe lupte politice şi uneori chiar şi militare cu britanicii şi cu arabii, Israel a devenit o naţiune independentă. Lall minute de la acest eveniment, SUA a recunoscut oficial noua naţiune. Imediat ce i-a fost declarată independenţa, Israel a fost atacat de cinci state arabe. Aceste naţiuni nu au atacat pentru că Israel a ocupat ţara, israelienii deja erau acolo de câteva decenii. Ele au atacat pentru simplul fapt că Israel exista.

Încă de la fondarea ei, în 1964, Organizaţia pentru Eliberarea Palestinei (OEP) a reprezentat vocea (şi pumnul) palestinienilor. Potrivit numelui ei, scopul organizaţiei a fost doar să elibereze palestinienii, ceea ce nu este chiar adevărat. Ca în cazul naţiunilor arabe care au avut război după război împotriva poporului Israel, dorinţa cea mai mare a OEP, după cum este şi declarată în mandatul lor, este să distrugă ceea ce ei văd că este naţiunea nelegitimă a Israelului. Doar uitaţi-vă la harta de pe logo-ul lor. Nu este există nicio diviziare a ţării desenate, nicio intenţie de a împărţi graniţele. Numai când ultimul evreu va fi aruncat în mare, aceşti arabi radicali vor fi mulţumiţi.

De aceea este ridicol când oamenii pretind că singurul lucru necesar pentru pace este ca Israel să renunţe la zona de pământ în cauză. Palestinienii nu vor doar o bucată de pământ, ei vor toată ţara. Ba mai mult, această „soluţie” a fost încercată, însă fără sorţi de izbândă. În 2005, Israel s-a retras din Fâşia Gaza. A fost un

proces greu de privit. Soldaţilor israelieni li s-a ordonat să intre în casele evreilor, să scoată totul afară şi să distrugă casele. Proprietarii şi soldaţii erau în lacrimi. Sute de case zidite cu aprobare din partea guvernului au fost demolate. Ce a primit Israel în schimbul acestui lucru: Pace? Linişte? Prietenie? Mai degrabă rachete, torpile, tunuri şi tunele ale terorii.

A existat o perioadă, la începutul secolului, când pacea ar fi putut fi posibilă în Israel. În 1918, Husein, sharif-ul musulman al Meccăi şi custodele tuturor siturilor sfinte, a văzut un mare potenţial pentru pace şi beneficiu reciproc între evreii care se întorceau şi arabii care deja erau în ţară. Fiind asigurat de autorităţile britanice că drepturile arabilor vor fi protejate, el era foarte optimist de ce s-ar întâmpla în ţară când evreii şi arabii vor lucra cot-la-cot.14 El şi-a exprimat optimismul într-un articol din *Al-Qibla,* ziarul Meccăi:

„Resursele ţării sunt încă un teren Virgin şi vor fi dezvoltate de către imigranţii evrei. Unul dintre lucrurile minunate care s-au întâmplat până de curând a fost faptul că palestinienii obişnuiau să-şi părăsească ţara, pribegind pe mări în toate direcţiile. Pământul lui natal nu îl puteareţine... în acelaşi timp, am văzut evrei din ţări străine venind în Palestina din Rusia, Germania, Austria, Spania şi America. Cauza cauzelor nu avea cum să le scape celor care au o înţelegere mai profundă. Ei ştiau că, pentru fiii ei originali (abna ihi-l-asliyin), în ciuda diferenţelor dintre ei, ţara era un loc natal, sacru şi preaiubit, întoarcerea acestor exilaţi (jaliya) în ţara lor de baştină se va dovedi din punct de vedere material şi spiritual o şcoală experimentală pentru fraţii lor, care sunt cu ei la câmp, în fabrici, pieţe şi în toate locurile care au legătură cu ţara”. 15

Husein a constatat că era bine pentru evrei să se întoarcă; la urma urmei, ţara era a lor. În înţelepciunea lui, a considerat şi că această imigraţie le-ar aduce numai beneficii arabilor care locuiau în ţară, cât şi celor din naţiunile înconjurătoare. Însă vremea acelui scenariu

utopic a trecut. Din păcate, nu va mai exista nicio pace în Orientul Mijlociu.

A cincea înşelăciune: Pacea este posibilă în Orientul Mijlociu

Pacea este un lucru minunat. Fiecare ar trebui să ne rugăm pentru ea şi să ne luptăm să o avem în viaţa noastră. Momentan, Israel se bucură de o siguranţă mai mare decât a avut vreodată. Acest lucru afectează toate aspectele vieţii şi dispoziţia întregii naţiuni. Însă nu ne lăsăm păcăliţi. Există o diferenţă între siguranţă şi pace. Chiar dacă ne dorim arzător pacea cu naţiunile din Orientul Mijlociu, nu vom lăsa garda jos. Nu este uşor să simţi pace faţă de vecinii tăi care au jurat să te şteargă de pe faţa pământului.

Imaginaţi-vă că liderii Mexicului şi ai Canadei ar jura să distrugă Statele Unite. Din când în când, din Juárez şi Nogales se lansează câteva rachete înspre Texas şi Arizona. În mod normal, armatele americane reacţionează. Însă când fac asta, naţiunile pământului se mânie şi cer ca americanii să-şi ceară iertare şi să fie sancţionaţi. În acelaşi timp, un val mare de fonduri. Şi arme este transferat din Canada spre grupările rebele din Statele Unite. America reacţionează distrugând conductele de la graniţă prin care materialele erau transferate. Din nou, Statele Unite sunt condamnate de către organizaţiile şi guvernele internaţionale şi de media. Israel se află exact în această situaţie. Nu e de mirare că israelienii sunt realişti când vine vorba de pace. Dacă tu şi vecinul tău vă doriţi pace, aceasta este posibilă. Dacă tu îţi doreşti pace, însă vecinul tău vrea război, va fi război.

Tocmai am discutat despre nădejdea pe care Husein, şarif-ul Meccăi, o avea pentru cooperarea dintre evrei şi arabi şi prosperitatea lor. Un an mai târziu, fiul său, Emir Faisal, s-a întâlnit cu Dr. Chaïm Weizmann, care mai târziu avea să fie primul preşedinte al Israelului, ca să vorbească despre pace. A fost o întâlnire foarte încurajatoare. În ianuarie 1919, în cadrul Conferinţei de Pace de la Paris, care s-a desfăşurat după cel de-al Doilea Război Mondial,

Weizmann şi Emir au semnat un tratat de pace. Sub termenii acestei înţelegeri, arabii aveau să recunoască Declaraţia Balfour şi să încurajeze imigrarea la scară largă a evreilor şi stabilirea lor în ţară. Libertatea de religie şi închinare în regiune a fost stabilită ca un principiu fundamental, iar siturile sfinte ale musulmanilor aveau să rămână sub control musulman. Organizaţia Sionistă a promis să aibă în vedere posibilităţile economice ale unui stat arabic şi s-a dedicat să-l ajute să-şi dezvolte resursele. Nădejdea pentru o prietenie de lungă durată era mare.

În mai puţin de o lună, pe data de 6 februarie 1919, Faisal a apărut din nou în conferinţă de pace şi a făcut cereri pentru un stat arab, însă a exclus complet regiunea numită Palestina din aceste cereri. Un alt semn major: totul părea încă perfect potrivit pentru pace. Apoi, au început presiuni intense din partea naţionaliştilor arabi, care-i cereau lui Faisal să nu cedeze Palestina evreilor. Când ameninţările au devenit prea mari, Faisal a renunţat. A retras tratatul de pace.

În locul acestei dorinţe de cooperare între evrei şi arabi, s-a născut primul Congres Sirian, care proclama dorinţa sirienilor pentru o Siria unită şi independentă care să includă zona Palestinei şi Libanul. În martie 1920, Congresul l-a declarat pe Faisal rege ale Siriei Mari. Europenii nu au fost gata să permită existenţa unei astfel de autonomii în Orientul Mijlociu. În iulie, francezii l-au expulzat pe Faisal din Damasc, iar Siria a intrat sub administraţie franceză. Britanicii, care tocmai au înfiinţat statul Irak, l-au răsplătit pe Faisal făcându-l regele acestui nou stat. Fratele lui Faisal, Abdullah, a fost făcut emir în Transiordania, devenind mai târziu regele ei.

De fiecare dată când a existat nădejde pentru pace în Orientul Mijlociu, populaţia arabă a găsit modalităţi de a o eşua. Sute de mii de oameni au murit pentru că au refuzat să admită legitimizarea unei ţări natale pentru Israel. Se spune că prim-ministrul Israelului între 1969 şi 1974, Golda Meir a declarat: „Putem să-i iertăm pe arabi pentru că, ne-au ucis copiii. Nu-i putem ierta pentru că ne-au

obligat să le ucidem copiii… Va exista pace între noi şi arabi numai atunci când aceştia îşi vor iùbi copiii mai mult decât ne urase pe noi. 10

Au existat atât de multe oportunităţi pentru pace. În atât de multe ocazii, arabilor li s-a oferit o naţiune suverană alături de ţara natală a evreilor:

1937 – Peel Commission a propus divizarea Palestinei şi crearea unui stat arab. Arabii au refuzat.

1939 – British White Paper a propus crearea unui stat arab unitar. Arabii au refuzat.

1947 – Naţiunile Unite ar fi creat un stat chiar mai mare, ca parte a planului lor de împărţire. Arabii au refuzat, deoarece acesta prevedea şi o ţară care să le revină evreilor.

1979 – Negocierile de pace între Egipt şi Israel le-au oferit arabilor autonomie, care aproape sigur le-ar fi adus independenţă deplină. Arabii au refuzat acest plan.

1990 – Acordurile de la Oslo au creat o cale pentru independenţa Palestinei. Arabii au deviat procesul prin acte teroriste.

2000 – Prim-ministrul Israelului, Ehud Barak, a propus să se creeze un stat palestinian pe teritoriul Gâzei şi pe 97% din Cisiordania. Arabii au refuzat planul.

2008 – Prim-ministrul Israelului, Ehud Olmerţ, a propus să se retragă din aproape toate teritoriile din Cisiordania şi să împartă Ierusalimul după considerente demografice. Arabii au refuzat cu dispreţ acest plan.

Aşa cum a spus Abba Eban, primul ministru de externe al Israelului: „Arabii niciodată nu ratează oportunitatea de a rata o oportunitate”. 17

Să-ţi doreşti pace în Orientul Mijlociu înseamnă să alergi după vânt. Singurul care va opri pentru o vreme ostilităţile este Anticrist. Acest repaus scurt va fi întrerupt tot de el, potrivit cu Daniel 9: 27. Posibilitatea unei păci trainice în Orientul Mijlociu este o minciună pe care Satana o aduce ca să slăbească naţiunile şi să îndrepte ura oamenilor înspre Israel. Pacea va veni cu adevărat doar când se va întoarce Prinţul Păcii.

O poziţie biblică

Vrăjmaşul a înşelat naţiunile să întoarcă spatele Israelului. Pe măsură ce Biserica devine tot mai seculară şi mai lumească, această înşelăciune va prinde rădăcină şi în ea. Am auzit odată la radio predica pastorului unei mega-biserici. În mesajul lui susţinea că Geneza 12: 3 nu vorbeşte despre Israel. Era cât pe ce să cad de pe scaun.

Domnul zisese lui Avram: „Ieşi din ţara ta, din rudenia ta şi din casa tatălui tău şi vino în ţara pe care ţi-ţi voi arăta. Voi face din tine un neam mare şi te voi binecuvânta; îţi voi face un nume mare şi vei fi o binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta şi voi blestema pe cei ce te vor blestema; şi toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine”.

Geneza 12: 1 – 3

Uitându-ne în context, cum am putea crede că este vorba despre orice altceva decât o promisiune făcută lui Avraam şi descendenţilor lui fizici – poporul Israel?

Bisericile şi naţiunile care binecuvântează Israelul vor fi binecuvântate de Dumnezeu, iar cele care blestemă Israelul vor avea de suferit. Adevărul celei de-a doua părţi a acestui verset ne este arătat de Donald Grey Bamhouse, pastor de 33 de ani al bisericii Tenth Presbyterian din Philadelphia, Pennsylvania:

„Curând după ce grecii au năpădit în Palestina şi au profanat altarul din templul evreilor, au fost cuceriţi de romani. Curând după ce Roma l-a ucis pe Pavel şi pe mulţi alţii şi a distrus Ierusalimul sub domnia lui Titus, aceasta s-a prăbuşit. Spania a ajuns o ţară de calitate inferioară după inchiziţia împotriva evreilor; Polonia s-a prăbuşit după pogromuri;

Germania lui Hitler s-a prăbuşit după orgiile ei. Antisemite; Anglia şi-a pierdut imperiul când şi-a întrerupt conexiunile cu Israel”. 18

De-a lungul istoriei au existat încercări după încercări de a distruge poporul lui Dumnezeu. Niciuna nu a avut sorţi de izbândă, pentru că Dumnezeu veghează asupra poporului Său. În loc să vedem distrugere, vedem

cum Dumnezeu ia ceea ce a fost intenţionat să facă rău, folosind înspre binele poporului. Naţiunea modernă a Israelului s-a născut din cenuşa Holocaustului. Ce imagine minunată ne ilustrează Isaia referitor la acea ocazie majoră din 14 mai 1948: „Cine a auzit vreodată aşa ceva? Cine a văzut vreodată aşa ceva? Se poate naşte oare o ţară într-o zi? Se naşte un neam aşa dintr-odată? Abia au apucat-o muncile, şi fiica Sionului şi-a şi născut fiii!” (Isaia 66: 8)

Dumnezeu va judeca naţiunile pământului pentru că au înghiţit minciuna Satanei şi, făcând asta, au stat împotriva Israelului. Profetul Ioel a prevestit acest moment al judecăţii:

Căci iată că în zilele acelea şi în vremurile acelea, când voi aduce înapoi pe prinşii de război ai lui Iuda şi ai Ierusalimului, voi strânge pe toate neamurile şi le voi coborî în valea lui Iosafat. Acolo, Mă voi judeca cu ele pentru poporul Meu, pentru Israel, moştenirea Mea, pe care l-au risipit printre neamuri, împărţind între ele ţara Mea. Au tras la sorţi pentru poporul Meu; au dat un flăcău pe o curvă şi au vândut fata pe vin, şi l-au băut.

Loel 3: 1 – 3

Biserica nu trebuie să înghită această minciună.

Este adevărat că Israel este o naţiune seculară. Este adevărat că ochii lor au fost orbiţi de Dumnezeu faţă de adevăratul Mesia. Însă asta se întâmplă potrivit cu planul lui Dumnezeu şi cu scopul Lui şi nu alterează responsabilitatea Bisericii de a iubi, de a se ruga pentru Israel şi de a sprijini poporul Lui sfânt. Dumnezeu nu îşi va pedepsi pe vecie poporul. Între timp, Biserica trebuie să stea de partea Israelului.

7

Răpirea: Marea taină

Până acum ne-am focalizat pe natura profeţiilor biblice şi pe rolul Israelului în planul lui Dumnezeu. Acum vom vedea cum anume vor lua formă planurile lui Dumnezeu pentru vremurile din urmă. Înainte să o luăm în această nouă direcţie, haideţi să recapitulăm care este

scopul pentru care învăţăm despre profeţiile biblice. Chiar dacă pot fi interesante şi captivante, şi totodată înfricoşătoare, Dumnezeu nu a inclus elementul profeţiilor în Scripturi doar ca să ne stârnească emoţiile. Scopurile lui Dumnezeu pentru imaginile referitor la vremurile din urmă pe care ni le oferă, se desfăşoară pe două planuri: El caută să încurajeze sfinţii şi să indice spre Mesia, care este nădejdea noastră în această lume. Dacă mai degrabă eşti speriat şi nu încurajat, înseamnă că încă nu ai citit cu atenţie. Dacă profeţiile te conduc în orice altă direcţie decât la Iisus Hristos, înseamnă că ratezi ideea principală. Prin cuvintele profeţilor, ale apostolilor şi chiar ale lui Hristos, Dumnezeu ne lasă să-i vedem în treacăt cărţile de joc – doar îndeajuns cât să ne asigure că are cărţi câştigătoare.

Marea conspiraţie

Una dintre bucuriile – dar şi întristările – pe care le ai când postezi videouri online, este să citeşti comentariile oamenilor. Multe dintre ele sunt foarte încurajatoare şi mă binecuvântează mult. Altele mă fac să dau din cap şi să spun: „Îţi săruţi mama cu gura aceea?” Citirea secţiunii de comentarii m-a convins de un lucru: răpirea este unul dintre cele mai controversate şi neînţelese tematici din întreaga teologie.

Mulţi spun: „Nu există răpire. Este doar o născocire a unei imaginaţii bogate în combinaţie cu o interpretare greşită a Bibliei”. Unii din această tabără au propriul lor scenariu alternativ la vremurile din urmă. Alţii pur şi simplu par să îmbrăţişeze darul pe care l-au primit de la Dumnezeu de a fi împotrivitori, ca să contrabalanseze tabăra celor care sunt de acord.

Adevărul profeţiilor se poate pierde printre teoriile acestor comentarii. Dacă mai adaugi nebunia generală şi informarea greşită ca urmare a prezicerii diferitelor date sau a predicatorilor apocaliptici, teoriile devin foarte curând conspiraţii. Un exemplu excelent este toată afacerea din ultima vreme despre luna roşie. A fost uimitor să văd cât de multe ştiri au propagat această idee înţeleasă

eronat. După ce au trecut datele şi s-a dovedit doar o altă noţiune fictivă, creştinii au fost văzuţi din nou de lume ca fiind doar puţin diferiţi faţă de membrii cultelor obsedaţi de traiectoria cometei Hale-Bopp.

De fiecare dată când este publicată o nouă carte pe subiectul profeţiilor sau este făcută o nouă prezicere, sunt bombardat cu această întrebare: „Este adevărat?” Nu pot învinui pe nimeni că întreabă asta. Prefer să-i aud adresând-o decât să înghită un alt scenariu copilăresc. Dar, cu atât de multă dezinformare în lume, adevărul devine victima acesteia.

Fiţi încurajaţi: adevărul este disponibil şi poate fi cunoscut de voi şi de mine. Nu am scris această carte ca să vă prezint încă un scenariu sau să vă aduc înainte încă o teorie. Vă împărtăşesc lucruri direct din Biblie şi scriu din cele mai profunde convingeri pe care le am bazat pe Scripturi. Când vine vorba despre lucrurile lui Dumnezeu, părerile nu prea au valoare. Când Dumnezeu l-a chemat pe Avraam, El nu i-a spus: „Avraam, M-am gândit să laşi în urmă tot ce ai aici şi să pleci într-o ţară în care să fii un străin. Ce zici?” Dumnezeu a avut un plan pe care i l-a prezentat lui Avraam. Părerea omului nu contează; doar Cuvântul lui Dumnezeu contează.

De aceea, nu veţi descoperi nicio conspiraţie în această carte, nici estimări asupra unor date furnizate de oameni. Ne vom ocupa exclusiv de ce ne-a descoperit Dumnezeu. Ne aşteaptă necazuri, însă vom avea mângâierile nădejdii binecuvântate pe care Dumnezeu o dă poporului Său. Focalizându-vă pe adevăr şi nu pe opinii, veţi avea siguranţa că nu veţi fi prinşi de euforia de moment stârnită de propagandiştii vremurilor din urmă care vor să se folosească de Dumnezeu ca să-şi facă o carieră. Pacea voastră va veni de la Prinţul Păcii. Nădejdea voastră va veni de la Dumnezeul Suveran.

O taină nu este un secret

Este posibil cu adevărat să înţelegi vremurile din urmă? Mulţi cred că nu. „Dacă Dumnezeu ar fi vrut cu adevărat ca noi să ştim despre vremurile din urmă, ar fi

făcut lucrurile mult mai clare decât apar ele în Apocalipsa”. „Dumnezeu vrea ca vremurile din urmă să fie un secret. Doar în Matei 24: 36 spune că Dumnezeu a tăinuit momentul celei de-a doua veniri chiar şi faţă de Fiul Său, nu?”

Însă planul lui Dumnezeu pentru Vremurile din urmă nu este un secret. Prin definiţie, un secret este ceva ascuns, ceva ce nu poţi vedea sau simţi. Cât de lipsit de logică ar fi fost ca Dumnezeu să inspire atât de multe profeţii biblice – doar ca noi să rămânem în afara lor şi să ne uităm prin fereastră? Ştim că Dumnezeu are un plan pentru că El ne-a spus că are. Faptul că am auzit despre Răpire, Necazul cel mare, Anticrist, cea de-a Doua Venire, Mileniu şi Judecata finală înseamnă fie că Dumnezeu nu prea ştie să ţină secrete, fie că vrea ca noi să cunoaştem aceste lucruri.

Profeţiile biblice simt mai degrabă o taină decât un secret. Ce diferenţă imensă este între cele două! Secretul este exclusiv: „Eu ştiu, tu nu ai voie să ştii”. Taina este inclusivă: înţelegerea este disponibilă oricui îşi pune timp deoparte să descopere.

Spre diferenţă de un secret bine păstrat, o taină nu rămâne ascunsă. În schimb, este un adevăr care se transformă din umbră în substanţă. În trecut, această transformare a avut loc când Dumnezeu descoperea tot mai mult din adevărul Său odată cu scrierea Scripturile. Astăzi, acest lucru are loc când studiem şi învăţăm. Poate credem că înţelegem ceva aşa cum este, dar apoi Dumnezeu ne arată mai mult din adevărul Său, iar realitatea se transformă din ceaţă în ceva material.

Acest proces al revelaţiei progresive este văzut în întreaga Biblie. În Vechiul Testament este făcută o promisiune care pare să fie planul „A”, însă în Noul Testament, Dumnezeu ne arată că de fapt promisiunea este planul „B”. În Vechiul Testament, de Paşte, oamenii mâncau matza şi beau vin în amintirea faptului că Dumnezeu i-a eliberat din robia faţă de egipteni. În Noul Testament, Biserica mănâncă pâine şi bea paharul la cina

Domnului ca să-şi amintească faptul că Hristos ne-a salvat prin jertfa Lui din robia faţă de păcat şi moarte.

Acest cuvânt minunat, *„taină”,* este folosit de 33 de ori în Scripturi. De fiecare dată indică ceva ce poate fi cunoscut, fie că este vorba de taina lui Iisus în calitate de Mesia (Coloseni 2: 2), taina că evreii şi neamurile formează împreună Trupul lui Hristos (Efeseni 3: 6), taina relaţiei ca între doi soţi dintre Hristos şi Biserică (Efeseni 5: 31 – 32), sau taina faptului că va exista o zi când vom fi toţi schimbaţi la sunetul trâmbiţei şi vom fi ridicaţi să ne întâlnim Mântuitorul în aer (1 Corinteni 15: 51 – 52, 1 Tesaloniceni 4: 16 – 18). Slavă Domnului că nu a ţinut ascunse aceste adevăruri minunate!

De-a lungul istoriei, trâmbiţele erau folosite ca să atragă atenţia oamenilor. Oamenii se mişcau când auzeau trâmbiţa, fie că li se dădea o direcţie pe câmpul de luptă, fie că o cetate era avertizată de un pericol iminent. Sunetul trâmbiţei este de asemenea în legătură strânsă cu răpirea. Noi, credincioşii, trebuie *să fim* trâmbiţele Lui. Dumnezeu vrea ca avertizările Lui să răsune prin noi, astfel încât lumea să fie conştientă de planurile Lui şi să fie pregătită pentru întoarcerea lui Mesia.

În cartea lui Ezechiel, Dumnezeu îşi lasă profetul să simtă gravitatea rolului său de trâmbiţă care avertizează lumea. Acest mesaj este atât de critic în ochii lui Dumnezeu, încât îl transmite de două ori, prima dată în Ezechiel 3: 16 – 21, apoi în Ezechiel 33: 1 – 9. În aceste pasaje, Dumnezeu explică rolul unui străjer – cel chemat să avertizeze oamenii de păcatul lor şi de judecata ce stă să vină. Trei rezultate sunt posibile când un străjer este chemat la slujbă. În primul rând, străjerul primeşte cuvântul de avertizare de la Dumnezeu şi-l transmite oamenilor. Ca urmare, oamenii se pocăiesc. Da, totul e minunat! Oamenii sunt salvaţi, iar străjerul şi-a făcut slujba. Un al doilea scenariu îl arată pe străjer purtând acest mandat şi avertizându-i pe păcătoşi. De data aceasta ei nu ascultă. Aşadar, acum există o veste rea şi una bună: oamenii experimentează focul aprins al mâniei lui

Dumnezeu, însă străjerul este binecuvântat pentru că a făcut ce i s-a cerut. Cel de-al treilea rezultat este un scenariu în care ambele părţi pierd: străjerul primeşte cuvântul de la Dumnezeu, însă alege să nu-l proclame. Ca urmare, oamenii pier şi străjerul este tras la răspundere.

Dumnezeu ne-a dat nouă, Bisericii, rolul de străjeri. Noi vedem păcatul care a cuprins lumea şi ştim că judecata vine curând.

Dacă-i învăţăm pe oameni adevărul prin cuvintele şi vieţile noastre, atunci împlinim chemarea pe care El ne-a dat-o. Ceea ce ei vor face cu adevărul este între ei şi Dumnezeu.

Timpul este scurt, aşa că nu ne putem permite să ne jucăm, trăind confortabil şi bucurându-ne de viaţă. Dacă vrem să fim folosiţi de Dumnezeu, atunci trebuie să studiem şi să înţelegem planurile Lui tainice. Doar atunci putem suna alarma în viaţa celor pe care-i iubim, cât şi în a celor pe care Dumnezeu i-a aşezat în aria noastră de influentă.

Taina răpirii

Imaginaţi-vă o sarcină pe care o aveţi de împlinit în fiecare zi; poate este vorba de a merge la lucru, a găti cina sau a alerga. Este o zi ca oricare alta, când, dintr-odată, nu mai este. Simţi o schimbare venind peste tine – nu doar emoţională, ci fizică. Apoi te ridici direct între nori cu o propulsie ca de rachetă. Abia ai timp să observi că nu eşti singurul cu aceste aptitudini aeronautice proaspăt descoperite, înainte să-L observi pe El: Cel pe care L-ai aşteptat toată viaţa ta de creştin pentru a-L vedea. Te alături mulţimii de oameni care-L înconjoară, ştiind că pentru Mesia nu sunteţi doar alte chipuri dintr-o mulţime care continuă să crească. Ochii Lui frumoşi îi întâlnèsc pe ai voştri şi sunteţi conştienţi mai mult decât oricând de cât de profund vă iubeşte. Apoi, călătoria începe din nou – sus, mai spus şi mai sus. Habar nu aveţi încotro vă îndreptaţi, dar de un lucruşsunteţi siguriceea ce aţi experimentat este doar începutul veşniciei minunate şi de nedescris pe care Iisus, Mântuitorul vostru, a pregătit-o pentru voi.

Aceasta este Răpirea – un eveniment global, care cuprinde întreaga Biserică în cadrul căruia Hristos îşi adună toţi credincioşii, morţi şi vii. Pavel a descris-o în felul următor:

Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toţi, dar toţi vom fi schimbaţi, într-o clipă, într-o clipită din ochi, la cea din urmă trâmbiţă. Trâmbiţa va suna, morţii vor învia nesupuşi putrezirii, şi noi vom fi schimbaţi.

1 Corinteni 15: 51 – 52

În acea miime de secundă, trupurile creştinilor din trecut şi din prezent vor fi metamorfozate, ca în cazul fluturilor care ies din cocon. Stratul nostru din afară se va transforma din acest costum de carne supus putrezirii într-o nouă creaţie minunată, menită să reziste o veşnicie întreagă. Apoi, vom părăsi pământul ca să-L întâlnim în aer pe Iisus.

Poate vă gândiţi că acest eveniment dramatic va aduna un public mare aici pe pământ. Însă, uitaţi-vă la perioada de timp: „Într-o clipă, într-o clipită din ochi” va avea loc această transformare, încercaţi să bateţi o singură dată din palme. Aţi făcut-o? Atât de rapid se va întâmpla această schimbare tainică, această întâlnireân-aer-cu-Domnul. Pe pământ va fi asemănător cu „acum mă vezi, acum nu mă mai vezi”. Opriţi-vă câteva clipe să vă imaginaţi: în acest moment vă ocupaţi de lucrurile obişnuite ale vieţii, iar în secunda următoare sunteţi literalmente persoane noi, plutind în atmosferă alături de minunatul Dumnezeu-Om pe care aţi aşteptat toată viaţa să-L vedeţi.

Dacă nu aşteptaţi cu nerăbdare momentul plecării voastre, atunci experimentaţi unul din trei lucruri. Unu: nu prea înţelegi enormitatea acestui eveniment. Doi: nu L-aţi recunoscut pe Iisus ca Domn şi Mântuitor. Trei: credeţi că acest lucru este doar o absurditate creată să stârnească un sentiment de bine de către teologii care fie caută o scuză să evite Necazul cel mare, fie au aptitudini hermeneutice atât de proaste încât au creat un scenariu al vremurilor din urmă care nu are absolut nimic de-a face cu realitatea.

Dacă lipsa de entuziasm este problema voastră, întoarceţi-vă şi recitiţi descrierea ridicării în aer să-L întâlniţi pe Mântuitorul vostru faţă în faţă.

Dacă problema voastră este faptul că nu aveţi speranţă, pentru că nu aveţi o relaţie cu El, puteţi remedia acest lucru primind darul mântuirii pe care vid oferă Iisus când îl acceptaţi pe El ca Mântuitor (cel care vă salvează din iad prin credinţa în El) şi Domn (cel căruia vă veţi dedica să-L urmaţi toată viaţa). Dacă vă găsiţi în cea de-a treia categorie, vă rog citiţi mai departe.

Unii pretind că răpirea este un eveniment inventat, deoarece nu este menţionată niciodată în Scripturi. Ei, bine, eu vă promit că nu voi aduce învăţături din Coran. Biblia este sursa tuturor adevărurilor şi găsim informaţii clare despre răpire în Cuvântul lui Dumnezeu.

Harpazo este un termen grecesc care înseamnă să fii „ridicat”, „înşfăcat” sau „luat cu forţa”. În latină, acesta se traduce prin cuvântul „rapturo”, de unde avem (în engleză) ca derivat termenul „rapture” (răpire).19

Această combinaţie din greacă în latină se regăseşte în traducerea în limba latină a 1 Tesaloniceni 4: 17, unde Pavel descrie acelaşi eveniment despre care citim în 1 Corinteni 15. Aici avem traducerea în română: „Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiţi toţi împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; şi astfel vom fi totdeauna cu Domnul”. (1 Tesaloniceni 4: 17). După ce morţii vor învia, cei vii vor fi răpiţi (harpazo) împreună să-L întâlnească pe Iisus.

Dacă sunteţi curioşi cum ar arăta „harpazo”, examinaţi celelalte pasaje în care termenul este folosit într-un context asemănător, în Fapte, apostolul Filip l-a întâlnit pe drum pe famenul etiopian.

Famenul l-a invitat în carul lui, iar ucenicul a început să-i explice cum a împlinit Iisus profeţiile lui Isaia. Curând, etiopianul căuta apă în care să se boteze.

Când au ieşit afară din apă, Duhul Domnului a răpit pe Filip, şi famenul nu l-a mai văzut. În timp ce famenul îşi vedea de drum, plin de bucurie, Filip se afla la Azot, de

unde s-a dus până la Cezareea. Şi propovăduia Evanghelia în toate cetăţile prin care trecea.

Faptele apostolilor 8: 39 – 40

Într-un moment, Filip era cu famenul, apoi în următorul era altundeva, pentru că Duhul Sfânt „a răpit pe Filip” (harpazo) dintr-un loc în altul. Filip nu a fugit. Nu şi-a luat rămas bun sau nu şi-a ales un alt câmp de misiune în care să călătorească. Famenul a fost lăsat singur, iar Filip „se afla” la Azot.

Ca o scurtă observaţie, îmi place mult credinţa famenului. El nu era un om crescut în religia evreilor. De fapt, nu a prea înţeles Cine era Dumnezeu până nu s-a întâlnit cu Filip în carul său: Totuşi, după ce a ieşit din apa botezului şi Filip a dispărut brusc, prima lui reacţie a fost să-L laude pe Dumnezeu. Aceasta este o lecţie pe care fiecare dintre noi o putem avea în minte când se întâmplă lucruri ciudate sau pe care nu le putem explica.

Mai târziu, Pavel a avut o experienţă pe care le-a relatat-o corintenilor, susţinându-şi autoritatea în biserică peste „superapostolii” infiltraţi care încercau să ducă în rătăcire congregaţia. Vorbind despre el la persoana a treia, a scris:

Cunosc un om în Hristos, care, acum paisprezece ani, a fost răpit până în al treilea cer (dacă a fost în trup, nu ştiu; dacă a fost fără trup, nu ştiu: Dumnezeu ştie). Şi ştiu că omul acesta (dacă a fost în trup sau fără trup, nu ştiu: Dumnezeu ştie) a fost răpit în rai şi a auzit cuvinte care nu se pot spune şi pe care nu-i este îngăduit unui om să le rostească.

2 Corinteni 12: 2 – 4

Pavel vorbeşte de două ori în acest pasaj despre „a fi răpit” (harpazo) la cer. Duhul Sfânt este cel care l-a răpit, Pavel a fost cel răpit – şi a fost dus în prezenţa lui Dumnezeu.

Când vorbesc cu oameni despre răpire, unii dintre ei îmi spun: „Bine, înţeleg mecanica evenimentului, dar încă am o problemă să cred că se va întâmpla”. Răspunsul meu este: „Da, ai o problemă”. Chiar şi după ce au citit despre

toate lucrurile supranaturale pe care Dumnezeu le-a orchestrat în Scripturi, pentru unii această lucrare miraculoasă este ceva prea exagerat pentru vremurile în care trăim.

Cel dintâi prim-ministru al Israelului, David Ben-Gurion, a fost un om foarte secular. El s-a născut în Rusia şi a crescut în centrul idealului comunist, potrivindu-se perfect în mişcarea sionistă kibbutzim, care se baza pe aceeaşi filosofie comunală. Din rutina lui nu făceau parte rugăciunile zilnice şi nici mersul la sinagogă în fiecare zi de Sabat. Chiar dacă era secular pe cât de lungă este ziua, ţinea studii biblice în mod constant în biroul lui.20 De ce? Pentru că în Israel nu poţi evita divinul. În 5 octombrie 1956, într-un interviu la CBS-TV, Ben-Gurion a declarat: „În Israel, ca să fii realist trebuie să crezi în miracole”. 21

Casa lui Ben-Gurion a fost păstrată în condiţii bune, iar eu am fost fascinat să găsesc sub blatul de sticlă de pe biroul său versete scrise de mână, din Isaia, Ieremia şi Ezechiel. Am fost şi mai surprins să găsesc o copie a cărţii lui Hal Lindsey, *„Agonia bătrânei noastre planete”* în biblioteca lui. Când peste tot în jurul tău există mărturii ale lui Dumnezeu, ai nevoie de credinţă mai multă ca să nu crezi în miracole.

Oricât de greu ar fi să crezi într-un eveniment de asemenea magnitudine, Pavel clarifică faptul că acesta va avea loc:

Căci însuşi Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel şi cu trâmbiţa lui Dumnezeu, Se va coborî din cer, şi întâi vor învia cei morţi în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiţi toţi împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; şi astfel vom fi totdeauna cu Domnul. Mângâiaţi-vă, dar, unii pe alţii cu aceste cuvinte.

1 Tesaloniceni 4: 16 – 18

Dumnezeu şi-a planificat un moment clar în care noi să-L întâlnim în aer şi are propriul Lui Über care să ne ducă acolo.

Unii poate întreabă neîncrezători: „Te aştepţi să

credem că vom zbura? Serios?” Da! De ce avem o problemă cu asta? Suntem limitaţi de legea gravitaţiei? Amintiţi-vă cine a creat această lege. Dumnezeu nu trebuie decât să apese pe butonul de „unde”. Sigur asta nu ar trebui să fie prea greu de crezut. Nu putem să citim Biblia şi să omitem faptul că El este un Dumnezeu al minunilor.

Cunosc un pastor care se opreşte împreună cu fiica lui în fiecare seară, după ce şi-au spus rugăciunile, ca să asculte trâmbiţa lui Dumnezeu. Chiar dacă acesta ni se pare un lucru drăguţ, răpirea nu ne va fi anunţată astfel. În descrierea lui Pavel, sunetul de trâmbiţă şi chemarea arhanghelului pe măsură ce Domnul începe să coboare se vor auzi doar în ceruri. Sunetul asurzitor va străbate sala tronului lui Dumnezeu ca să vestească plecarea Lui de pe tărâmul ceresc mai degrabă decât să anunţe sosirea Lui în atmosfera pământească. Chiar şi aşa, noi trebuie să fim pregătiţi pentru acest sunet în ceruri. Trebuie să ne trăim vieţile aşa cum a făcut-o Pavel, crezând că Iisus va veni în timpul vieţii noastre.

Un alt argument folosit împotriva răpirii este că aceasta nu se potriveşte ordinii corecte a lucrurilor. Autorul cărţii Evrei spune: „oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecată”. (Evrei 9: 27) Fiecare om are rânduit un timp în care viaţa lui să se încheie. Dacă unii oameni îşi vor termina viaţa pe pământ fără să moară, atunci singurul lucru sigur în viaţa vor fi taxele.

Chiar dacă ordinea normală a ciclului este să trăieşti şi să mori, nu ar fi prima dată când am auzi de cazuri în care oamenii pleacă fără să moară. Enoh a fost un om pe care Dumnezeu l-a iubit mult, apoi, în una din zile, l-a răpit: „Enoh a umblat cu Dumnezeu; apoi nu s-a mai văzut, pentru că l-a luat Dumnezeu”. (Geneza 5: 24) Plecarea profetului Ilie a fost mult mai dramatică. El şi Elisei se plimbau de cealaltă parte a Iordanului: „Pe când mergeau ei vorbind, iată că un car de foc şi nişte cai de foc i-au despărţit pe unul de altul, şi Ilie s-a înălţat la cer într-un vârtej de vânt”. (2 împăraţi 2: 11) Chiar dacă sunt puţini,

au existat oameni în Scripturi care nu au gustat moartea.

Poate unii vor spune: „Da, dar acestea sunt doar basme din Vechiul Testament. Vrem realitate din Noul Testament!” După înviere, Iisus şi-a adunat ucenicii pe Muntele Măslinilor. El le-a dat însărcinarea să ducă Evanghelia în întreaga lume: „După ce a spus aceste lucruri, pe când se uitau ei la El, S-a înălţat la cer, şi un nor L-a ascuns din ochii lor”. (Faptele apostolilor 1: 9) Iisus a fost mort, dar acum nu mai era. Mântuitorul cel viu S-a urcat la cer fiind o persoană vie şi, într-o zi anume, Se va întoarce ca o persoană vie. Îngerii au confirmat acest lanţ de evenimente, în timp ce ucenicii îşi întindeau gâturile să vadă mai bine unde S-a dus Iisus, doi îngeri au apărut lângă ei şi le-au spus: „Bărbaţi galileeni, de ce staţi şi vă uitaţi spre cer? Acest Iisus, care S-a înălţat la cer din mijlocul vostru, va veni în acelaşi fel cum L-aţi văzuţ mergând la cer”. (Faptele apostolilor 1: 11). El S-a urcat la cer fizic, nu la modul figurat. El Se va întoarce fizic, nu la modul figurat. Chiar dacă moartea este o modalitate tradiţională de a ne încheia sejurul pământesc, totuşi nu este singura modalitate.

Chemarea ambasadorilor acasă

Răpirea este necesară pentru simplul fapt că Iisus a făcut o promisiune pe care trebuie să o împlinească:

În casa Tatălui Meu sunt multe locaşuri. Dacă n-ar fi aşa, v-aş fi spus; Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Şi după ce Mă voi duce şi vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce şi vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiţi şi voi.

Ioan 14: 2 – 3

Iisus le-a promis ucenicilor că atunci când va pleca, nu va fi bine. El îi iubea prea mult ca să-şi lase Biserica nou formată pradă unei lumi periculoase. È1 Se va întoarce să-şi primească oamenii înapoi – şi, odată ce Biserica este împreună cu Mântuitorul ei, El o va duce Tatălui din ceruri.

Unii spun că Iisus. Se va întoarce şi va aduna Biserica, iar apoi va lua Biserica cu El jos, pe pământ. Să

examinăm această presupunere. Este adevărat, singurele două variante pentru unde va fi dusă Biserica sunt cerul şi pământul. Dacă destinaţia lui Iisus este pământul, atunci evenimentul care are loc trebuie să fie ori cea de-a doua venire, ori stabilirea Noului Ierusalim. Dacă este cea de a doua Lui venire, atunci de ce suntem răpiţi să-L întâlnim? Hristos ar trebui să coboare jos pe pământ, aşa că noi nu avem nevoie să urcăm la El. Nu El ne va primi – aşa cum spune că va face în Ioan 14 – ci noi îl vom primi pe El. Întoarcerea lui Hristos nici nu are sens în contextul Noului Ierusalim, deoarece noi deja vom fi cu Iisus la vremea în care acesta va fi înfiinţat.

Singura explicaţie logică este că vom fi răpiţi ca să fim duşi în cer, unde se află Tatăl. La înălţare, Iisus a plecat de la noi şi se va întoarce ca să ne ia cu El folosind aceeaşi metodă prin care a plecat atunci. Iisus va veni pe nori, Se va întâlni cu noi în aer, apoi noi vom pleca împreună cu El să ne întâlnim Creatorul. Să facem ceea ce ne sfătuieşte Pavel în 1 Tesaloniceni 4: 18: „Mângâiaţi-vă, dar, unii pe alţii cu aceste cuvinte”.

În această lume periculoasă avem nevoie de orice mângâiere de care putem dispune. În jurul nostru se dă un război – unul pe care poate nu îl vedem, dar pe care sigur îl simţim. Pavel scrie: „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii şi sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii care sunt în locurile cereşti”. (Efeseni 6: 12) Aceste bătălii sunt duse pe tărâmul ceresc, spiritual. Chiar dacă nu sunt bătălii fizice, ele afectează lumea fizică. Asta înseamnă că noi suntem afectaţi de acest război spiritual.

Sunt două câmpuri de luptă pe care această bătălie are loc. Primul este cerul. Acolo, Dumnezeu are stăpânire prin Acela pe care L-a ales să conducă: Iisus Hristos, care domneşte de pe tronul Său. Cel de-al doilea câmp de luptă este lumea. Aici, Satana are stăpânire în urma alegerilor oamenilor. Asta înseamnă că pe pământ Satana îi este

superior lui Dumnezeu? Absolut deloc! Dumnezeu i-a permis vrăjmaşului să aibă putere pe pământ doar din cauza alegerii omului de a se răzvrăti împotriva Lui. Însă soarta lui Satana a fost decisă încă din timpul în care a fost rostită prima profeţie.

Gândiţi-vă din nou la Eva în grădina Eden admirând singurul pom din care i-a fost interzis să mănânce, apoi şarpele – o manifestare fizică a lui Satana – venind să planteze îndoială în mintea ei: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat...?”, „veţi fi ca Dumnezeu”. Când păcatele primilor doi oameni şi înşelătoria celui răii au fost judecate de către Dumnezeu, El le-a spus: „Vrăjmăşie voi pune între tine şi femeie, între sămânţa ta şi sămânţa ei. Aceasta îţi va zdrobi capul, şi tu îi vei zdrobi călcâiul”. (Geneza 3: 15) Sfârşitul celui rău a fost decis încă de la început, iar din acel moment înainte, şi-a dat toate silinţele să ia cu el cât de mulţi oameni poate, să-i înşele pe toţi care-l vor asculta şi să producă pe cât de mult haos poate.

Acestea sunt cele două câmpuri de luptă, însă lupta dusă nu va rămânea limitată doar la acest teritoriu. Bătălia din cer se mută pe pământ. În Apocalipsa 12, apostolul Ioan descrie viziunea avută cu privire la începerea războiului din cer:

În cer s-a arătat un semn mare: o femeie învăluită în soare, cu luna sub picioare şi cu o cunună de douăsprezece stele pe cap. Ea era însărcinată, ţipa în durerile naşterii şi avea un mare chin ca să nască. În cer s-a mai arătat un alt semn: iată, s-a văzut un mare balaur roşu cu şapte capete, zece coarne şi şapte cununi împărăteşti pe capete. Cu coada trăgea după el a treia parte din stelele cerului şi le arunca pe pământ. Balaurul a stat înaintea femeii, care stătea să nască, pentru ca să-i mănânce copilul, când îl va naşte. Ea a născut un fiu, un copil departe bărbătească. El are să cârmuiască toate neamurile cu un toiag de fier. Copilul a fost răpit la Dumnezeu şi la scaunul Lui de domnie. Şi femeia a fugit în pustiu, într-un loc pregătit de Dumnezeu, ca să fie hrănită acolo o mie două sute şaizeci de zile.

Apocalipsa 12: 1 – 6

Femeia pe care o descrie Ioan este naţiunea Israel, însărcinată cu Mesia cel promis. Satana, balaurul, înţelege implicaţiile naşterii acestui Mesia şi observă că are o şansă să distrugă planurile lui Dumnezeu şi să dezlănţuie răul pe pământ. Aşa că, aşteaptă să se nască copilul, însă Mesia îi scapă mereu printre degete – din momentul în care Irod porunceşte cabebeluşii de parte bărbătească din Betleem să fie ucişi şi până la ispitirea din pustie, la crucificare şi la înviere. Hristos împlineşte tot ce a fost trimis să facă, apoi este răpit (harpazo) şi dus în sala tronului Tatălui. Israel fuge să se ascundă, iar balaurul merge la război. Lucrurile nu merg prea bine pentru el.

Şi în cer s-a făcut un război. Mihail şi îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Şi balaurul cu îngerii lui s-au luptat şi ei, dar n-au putut birui; şi locul lor nu li s-a mai găsit în cer. Şi balaurul cel mare, şarpele cel vechi, numit diavolul şi Satana, acela care înşală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; şi împreună cu el au fost aruncaţi şi îngerii lui.

Apocalipsa 12: 7 – 9

Diavolul continuă să urmărească Israelul în timp ce încearcă să convingă naţiunile pământului să-i creadă minciunile. În cele din urmă, la sfârşitul necazului cel mare, războiul izbucneşte din nou. Apocalipsa 19 ne arată că, la fel ca înainte, Satana nu poate face faţă armatelor lui Dumnezeu şi este înfrânt pentru ultima dată. Pedeapsa lui vine rapid:

El apus mâna pe balaufipe şarpele cel vechi, care este diavolul şi Satana, şi l-a legat pentru o mie de ani. L-a aruncat în Adânc, l-a închis acolo şi a pecetluit intrarea deasupra lui, ca să nu mai înşele neamurile, până se vor împlini cei o mie de ani. După aceea trebuie să fie dezlegat pentru puţină vreme.

Apocalipsa 20: 2 – 3

Dacă vrem să înţelegem „de ce”-ul din spatele răpirii, trebuie să recunoaştem războiul care are loc.

Crescând, mereu mi-am dorit să fiu un ambasador. Cât de incredibil trebuie să fie să reprezinţi Israelul în faţa

lumii, bând cocktailuri la petreceri cu diferite personalităţi, printre oameni bogaţi şi puternici din întreaga lume. Ce responsabilitate mare ca liderii guvernului din Israel să aibă încredere în mine să transmit cuvintele lor liderilor altor naţiuni!

Această descriere a unui ambasador reprezintă şi rolul nostru în calitate de creştini – chiar dacă, pentru majoritâtea, nu prea vor exista discuţii la petreceri şi cocktailuri. Noi îl reprezentăm pe Dumnezeu în lume. Vorbim cuvintele Lui şi arătăm caracterul Lui prin modul în care trăim. De fapt, Pavel foloseşte această metaforă ca să ilustreze funcţia noastră diplomatică: „Noi, dar, suntem trimişi împuterniciţi ai lui Hristos; şi, ca şi cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: împăcaţi-vă cu Dumnezeu!” (2 Corinteni 5: 20) Observaţi urgenţa din limbajul pe care Pavel îl foloseşte să descrie acest rol: „ca şi cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos”. Ce rugăminte uluitoare şi care îndeamnă la smerenie!

Ambasadorii sunt unelte esenţiale de comunicare între naţiuni în vremuri în care relaţiile sunt bune şi în vremuri în care nu sunt bune. Când ţările se înţeleg bine, un ambasador poate lucra împreună cu guvernul celeilalte naţiuni ca să adâncească prietenia dintre ele şi să negocieze acorduri de care să beneficieze ambele. Când între două naţiuni lucrurile nu merg prea bine, ambasadorul are rolul cel mai dificil, uneori chiar înspăimântător, de a face cereri şi de a reduce din ameninţări. Mai există şi momente în care negocierile devin inutile. Guvernele şi-au spus unul altuia tot ce au avut de zis, iar războiul se întrezăreşte la orizont. În astfel de vremuri, ambasadorii sunt chemaţi acasă. Inamicul a încetat să mai asculte şi nu mai este sigur pentru reprezentanţii unei naţiuni să rămână pe teritoriu ostil.

Va veni o vreme când Dumnezeu va observa că lumea nu îi va mai asculta pe ambasadorii Lui. Atunci, într-o singură clipită, El îşi va chema Biserica acasă. Apoi va urma mânia lui Dumnezeu, iar războiul din Apocalipsa 19

va fi inevitabil. O perioadă de mare necaz va preceda acea bătălie grozavă; va fi un timp de pedeapsă a lumii şi de pregătire pentru convertirea Israelului. Ce rost ar avea ca Biserica să suporte acele vremuri ale mâniei lui Dumnezeu dacă pedeapsa ei deja a fost plătită de Hristos şi convertirea ei deja a avut loc?

8.

Răpirea: Marea adunare

Când organizez tururi prin Ţara Sfântă, adeseori cea mai grea parte este să-i adun pe oameni împreună. Dimineaţa, când urcăm în autocare, de obicei mă trezesc cu cel puţin un loc gol. Când întreb pasagerii despre persoana care lipseşte, ei îmi spun: „Am văzut-o în magazinul de suveniruri”, sau „L-am văzut lângă piscină sorbind o cafea”. Nu ai zice că ar fi un lucru atât de greu să aduni împreună un grup de femei şi bărbaţi adulţi. Se pare că Dumnezeu m-a rânduit să-mi petrec zilele adunând pisici în turmă.

Şi Dumnezeu adună oameni, iar la „venirea Domnului” El va avea mult mai mult succes decât am eu: „Cât priveşte venirea Domnului nostru Iisus Hristos şi strângerea noastră laolaltă cu El, vă rugăm, fraţilor, să nu vă lăsaţi clătinaţi aşa de repede în mintea voastră” (2 Tesaloniceni 2: 1 – 2). Va veni o vreme când Iisus. Se va întoarce să-şi adune Biserica la El. Aceasta este promisiunea Răpirii, care va avea loc cu scopul de a proteja Mireasa lui Hristos de mânia lui Dumnezeu care va urma. După cum îi spune Iisus bisericii din Filadelfia: „Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi şi Eu de ceasul încercării, care are să vină peste lumea întreagă ca să încerce pe locuitorii pământului”. (Apocalipsa 3: 10) Cuvântul tradus ca „de „este grecescul „ek” care înseambă „afară din”. Acest lucru înseamnă că Biserica va fi păstrată în afara ceasului necazului, nu în el.

Oamenii mi-au spus: „Amir, eşti un învăţător mincinos, pentru că încerci să faci lucrurile cât mai uşoare pentru credincioşi”. Trebuie să recunosc, nu prea înţeleg argumentul acesta. Nu văd ce logică ar avea să citesc în

Scripturi o doctrină care nu apare acolo, doar ca să mă conving pe mine şi pe alţii că vom avea marea bucurie de a suferi necazul cel mare. Dacă eşti hotărât să suferi, nu te teme, vei avea o mulţime de oportunităţi. Creştinilor le-au fost promise multe necazuri, însă nu necazul cel mare.

Biserica şi mânia nu se amestecă

Biserica nu este rânduită pedepsei necazului cel mare. Pavel îi laudă pe tesaloniceni pentru dedicarea lor de a aştepta „din ceruri pe Fiul Său, pe care L-a înviat din morţi, pe Iisus, care ne izbăveşte de mânia viitoare”. (1 Tesaloniceni 1: 10) Mânia nu este pentru poporul lui Dumnezeu. Din nou, nici acest lucru nu este fără precedent. În Geneza citim că atunci când păcatul a pus stăpânire pe lume, Dumnezeu era hotărât ca aceasta să experimenteze mânia lui Dumnezeu, „dar Noe a căpătat milă înaintea Domnului” (Geneza 6: 8). Sodoma şi Gomora s-au depravat atât de mult încât Dumnezeu le-a rânduit distrugerii. Însă Lot îl urma pe Dumnezeul cel adevărat, „Şi, fiindcă Lot zăbovea, bărbaţii aceia l-au apucat de mână, pe el, pe nevasta sa şi pe cele două fete ale lui, căci Domnul voia să-l cruţe; l-au scos şi l-au lăsat afară din cetate”. (Geneza 19: 16) Istoria lui Dumnezeu ni-L arată ferindu-şi oamenii de mânia Lui.

Poate unii vor întreba: „Şi atunci cum rămâne cu sfinţii din necaz? Cu siguranţă cei care vor deveni creştini în timpul necazului vor experimenta mânia necazului”. Răspunsul cel mai simplii este: „Da, aşa este”. Însă este vorba de o categorie separată de credincioşi, un popor nou. Ei nu sunt Biserica, deoarece Biserica va fi de mult plecată. Pe parcursul tuturor evenimentelor din viitor despre care scrie în Apocalipsa, Biserica nu este menţionată niciodată.22 Noi deja vom fi în cer, experimentând ceremonia de căsătorie cu Hristos (vezi Apocalipsa 19: 6 – 8). Cei care vor fi mântuiţi în timpul celor 7 ani de încercare vor suporta suferinţele necazului până când li se vor sfârşi vieţile şi Dumnezeu îi va primi în prezenţa Lui.

Răpirea este un eveniment pretribulaţionist. Care ar

fi scopul unei răpiri care va avea loc la sfârşitul necazului? Când vine vorba de Biserică, acest lucru nu va împlini nimic. Ar fi ca o săritură masivă în sus cu banda elastică – întâi se vor ridica cei morţi, apoi cei care vor fi încă vii, după ce mânia lui Dumnezeu va fi turnată pe pământ. Se vor ridica pe jumătate în aer, doar ca să ajungă la capătul benzii elastice şi să fie traşi înapoi pe pământ împreună cu Iisus, care se va întoarce pe Muntele Măslinilor, de unde S-a înălţat la cer.

O doamnă bine intenţionată m-a abordat la un moment dat spunându-mi: „Răpirea reprezintă momentul în care Biserica îl va întâlni pe Iisus pe nori ca să îl întâmpinăm când se coboară”. Chiar dacă acesta este un sentiment plăcut, pentru mine nu are logică. Răpirea este locul în care Biserica îl întâmpină pe Iisus? De ce ar avea nevoie Iisus să ne întâlnim cu El, dacă El oricum coboară? Nu poate să vină singur? Are nevoie de încurajare morală? Eu cred că nu ne vom înălţa ca să-L întâlnim la cea de-a doua venire, deoarece deja vom fi cu El. Ne vom întoarce pe pământ alături de El.

În cele din urmă, discuţia se rezumă la scopul mâniei. Mânia este o pedeapsă; mânia duce la devastare. Credincioşii nu experimentează mânia lui Dumnezeu. Cu siguranţă vom experimenta disciplină, însă nu pedeapsă: „Fiule, nu dispreţui mustrarea Domnului şi nu te mâhni de pedepsele Lui. Căci Domnul mustră pe cine iubeşte, ca un părinte pe copilul pe care-l iubeşte!” (Proverbe 3: 11 – 12). Disciplina cu scopul corectării este un concept foarte diferit, având un scop foarte diferit faţă de pedeapsa finală a mâniei. Ce bucurie să ştim că atunci când trecem prin situaţii dificile şi prin încercări, Dumnezeu. Se va folosi de acestea ca să ne îmbunătăţească vieţile!

Necazul nu este pentru Biserică. Dacă totuşi vrei să fii aici să experimentezi ororile despre care citim în Apocalipsa, eşti invitatul meu. Casa mea este situată în Valea Armagheddon, aşa că îţi poţi rezerva un loc pe primul rând. O să mă asigur că îţi las cheile sub preş. În 1 Tesaloniceni, Pavel scrie aceste cuvinte:

Fiindcă Dumnezeu nu ne-a rânduit la mânie, ci ca să căpătăm mântuirea, prin Domnul nostru Iisus Hristos, care a murit pentru noi, pentru ca, fie că veghem, fie că dormim, să trăim împreună cu El. De aceea mângâiaţi-vă şi întăriţi-vă unii pe alţii, cum şi faceţi în adevăr.

1 Tesaloniceni 5: 9 – 11

După ce pomeneşte mânia care are să vină, el spune: „De-aceea mângâiaţi-vă unii pe alţii”. Dacă ar fi existat posibilitatea ca cititorii lui să experimenteze acea mânie, cum ar fi putut aceştia să se mângâie unii pe alţii? „Veşti bune, fraţilor, vom fi decapitaţi cu toţii.”, „Pregătiţi-vă, veţi fi arşi de soare”, „Hei, evreilor, fraţii noştri în credinţă, foarte curând o treime dintre noi vom fi omorâţi”. Mângâierea vine când înţelegem ce spune Pavel în versetul 9: „Dumnezeu nu ne-a rânduit la mânie”. Mânia lui Dumnezeu vine, însă Biserica nu va fi pe pământ să o experimenteze.

Ce zi glorioasă va fi când îl vom întâlni pe Domnul nostru în aer! Imaginaţi-vă că aţi avea un corp nou, că veţi sfida legea gravitaţiei, că veţi vedea faţa Mântuitorului vostru. Abia aştept să mă uit în jur să văd cine va mai fi cu mine. Diaconul care pune întotdeauna bani în coşul de colectă, şi se asigură că strigă de fiecare dată „Aleluia!” îndeajuns de tare cât să irite urechile lui Dumnezeu, s-ar putea să lipsească din mulţime. În timp ce bărbatul nearanjat din benzinărie, pe care nu ţi l-ai putea imagina într-o biserică, este acolo şi-ţi zâmbeşte. Diferenţa poate să o facă faptul că nu s-a prefăcut că are o relaţie cu Hristos, ci chiar a avut una. Suntem chemaţi să trăim în fiecare zi bazat pe legământul pe care L-am făcut cu Iisus când ne-am pocăit, rugându-ne ca Dumnezeu să ne folosească spre salvarea altora de la mânia care stă să vină.

Ce tragedie va fi pentru cei care vor rămânea în urmă, pentru că s-au agăţat de-o mântuire falsă. Ei s-au jucat de-a biserica în loc să fie o Biserică. L-au onorat cu gura lor, însă inima le-a fost departe de El (vezi Matei 15: 8). Cu adevărat, nu toţi cei care consideră că vor fi răpiţi, chiar vor fi răpiţi. Acest lucru este dureros.

După cum am menţionat mai devreme, noi nu trebuie să avem nicio teamă când vine vorba de vremurile din urmă. Putem şti fără îndoială că atunci când va avea loc răpirea, noi vom fi cu Domnul. Totul se reduce la ce facem acum în relaţia noastră cu Iisus. În Evanghelia după Ioan, Hristos face clară stipularea unei veşnicii petrecute împreună cu El: „Iisus i-a zis: «Eu sunt învierea şi Viaţa. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Şi oricine trăieşte şi crede în Mine nu va muri niciodată.»” (Ioan 11: 25 – 26) Sursa nădejdii noastre nu se va schimba niciodată. În viaţă şi în moarte, totul este fundamentat în Mântuitorul nostru, Iisus Hristos.

Răpirea: o defalcate logistică

Am vorbit despre multe dintre lucrurile referitoare la răpire, însă este benefic pentru noi să avem o defalcate biblică a acesteia pas cu pas. Incidentul va începe cu coborârea lui Iisus Hristos din ceruri: „Căci însuşi Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel şi cu trâmbiţa lui Dumnezeu, Se va coborî din cer, şi întâi vor învia cei morţi în Hristos”. (1 Tesaloniceni 4: 16) Venirea Lui va fi vestită în ceruri de strigătul unui arhanghel şi de sunetul trâmbiţei. El vine ca să ne primească: „Şi după ce Mă voi duce şi vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce şi vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiţi şi voi”. (Ioan 14: 3)

În momentul în care Iisus soseşte pe nori, credincioşii – vii şi morţi – experimentează o transformare fizică:

Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toţi, dar toţi vom fi schimbaţi, într-o clipă, într-o clipită din ochi, la cea din urmă trâmbiţă. Trâmbiţa va suna, morţii vor învia nesupuşi putrezirii, şi noi vom fi schimbaţi.

1 Corinteni 15: 51 – 52

Într-o clipită, trupurile noastre vor fi transformate. Toate bolile noastre fizice vor dispărea. Vom slăbi fără beneficiile unei diete Atkins de câteva luni. Vom deveni foarte în formă. Corpul nostru se va transforma într-o substanţă nouă – să-l numim Corp 2.0 – neafectat de

gravitaţie şi proiectat să reziste toată veşnicia. Apoi, ne vom ridica în aer.

Primii care vor zbura vor fi cei deja morţi. Ei vor învia şi se vor ridica să-şi întâlnească Creatorul: „Iată, în adevăr, ce vă spuneam prin Cuvântul Domnului: noi cei vii, care vom rămâne până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiţi”. (1 Tesaloniceni 4: 15) Această înviere nu va fi ca acelora înviaţi după crucificarea lui Iisus. Ei s-au întors în trupuri, au trăit pentru o vreme şi au murit din nou. Când morţii vor fi înviaţi la răpire, va fi ca la învierea lui Iisus. Ei se vor întoarce într-un trup transformat, care nu va mai fi limitat de legile fizice şi nu se va mai deteriora niciodată.

Acum este timpul credincioşilor care încă trăiesc pe pământ: „Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiţi toţi împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; şi astfel vom fi totdeauna cu Domnul”. (1 Tesaloniceni 4: 17) Imaginaţi-vă: aceasta va fi prima dată când vom putea vedea întreaga Biserică de la începuturi până în prezent. Vom spune: „A, uite-i pe mătuşa Sue şi pe stră-stră-stră-străbunicul meu Orville! Şi uite-o pe vecina mea Sheila – nu mă aşteptam s-o văd aici – şi... stai, dar pastorul nostru unde este?”

La sfârşitul acestui verset este o promisiune: „şi astfel vom fi totdeauna cu Domnul”. *„Totdeauna”* este un cuvânt atât de minunat! Nu va mai exista niciun moment în care să fim despărţiţi de prezenţa manifestată a lui Dumnezeu – nici prin spaţiu, nici prin timp, nici prin păcat.

Toate acestea se vor întâmpla la o clipeală de ochi. Când pământul îşi va pierde credincioşii, oamenii de pe pământ vor răsufla a uşurare. Nu vor fi comitete de investigaţie sau cercetări la nivel internaţional. Creştinii sunt un impediment pentru rău. Biserica este singura care îl opreşte pe Satana să stăpânească complet pe pământ.

Am sentimentul că mulţi dintre cei care citiţi această carte veţi fi vii când acestea se vor întâmpla, poate chiar majoritatea dintre voi. Pavel nădăjduia că va experimenta această *„harpazo”* –, cu cât mai mult vom putea noi să o

experimentăm? Pavel nu a văzut nici măcar jumătate din evenimentele menite să pregătească lumea pentru venirea lui Anticrist pe care le-am văzut noi. Se spune că dacă mergi într-un oraş obişnuit din Statele Unite şi vezi instalaţiile de Crăciun fiind agăţate în toate cartierele, atunci poţi fi sigur că Ziua Recunoştinţei este la câteva zile depărtare. După cum vom vedea în capitolele care urmează, instalaţiile încep să fie agăţate pretutindeni pe pământ, indicând faptul că vine ziua când Hristos se va întoarce în lumea pe care a părăsit-o cu 2000 de ani în urmă.

Să ne uităm acum la cea de-a doua venire. O greşeală comună pe care oamenii o fac este să amestece răpirea şi cea de-a doua venire într-un singur eveniment. Acestea sunt două evenimente distincte cu două scopuri diferite. La răpire, Hristos. Se întoarce după Biserică. La cea de-a doua venire, Hristos vine înapoi cu Biserica. Profetul Zaharia a scris: „Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe Muntele Măslinilor, care este în faţa Ierusalimului, spre răsărit; (...) Şi atunci va veni Domnul Dumnezeul meu, şi toţi sfinţii, împreună cu El!” (Zaharia 14: 4 – 5) La sfârşirea necazului cel mare, Iisus Hristos. Se va întoarce pe Muntele Măslinilor de pe care S-a înălţat la cer, aducându-şi Mireasa (biserica credincioşilor) cu El.

Tit vorbeşte despre aceste două evenimente folosind două expresii diferite. El spune că harul lui Dumnezeu ne-a învăţat că trebuie să *„aşteptăm* fericita noastră nădejde şi arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu şi Mântuitor Iisus Hristos”. (Tit 2: 13) Lumea s-a îndepărtat mult de Dumnezeu şi a devenit foarte împotrivitoare creştinilor; această alunecare în jos va continua. „Fericita noastră nădejde” este că în curând va veni o zi în care timpul nostru pe acest pământ se va încheia, iar noi vom fi răpiţi (harpazo) să-L întâlnim pe Hristos în aer.

„Arătarea slavei” Mântuitorului nostru va avea loc cu doar şapte ani mai târziu. Spre deosebire de răpire, care va avea loc într-o secundă, cea de-a doua venire va fi un proces: „Iată că El vine pe nori. Şi orice ochi îl va vedea; şi

cei ce L-au străpuns. Şi toate seminţiile pământului se vor boci din pricina Lui!” (Apocalipsa 1: 7) Trebuie să treacă o perioadă de timp până când să poată toţi să vadă coborârea lui Hristos şi să poată avea o reacţie atât de dureroasă şi de temătoare. Iisus a confirmat această progresie: „Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate seminţiile pământului se vor boci şi vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere şi cu o mare slavă”. (Matei 24: 30) Unii credincioşi pot să fie confuzi pentru că la ambele evenimente sunt menţionaţi norii, însă la răpire Hristos nu coboară mai jos de nivelul norilor (vezi ltesaloniceni4: 17).

La evenimentul la care se referă atât Iisus, cât şi Ioan – cea de-a doua venire – răspunsul este jalea. Când Biserica este răpită – la răpire – oamenii se bucură. Jalea va avea loc atunci când lumea îl va vedea pe Iisus întorcându-Se pe Muntele Măslinilor şi va fi confruntată cu păcatele ei.

În cele din urmă, mântuirea naţională a Israelului despre care vorbeşte Pavel în Romani 11: 26 va avea loc doar la arătarea gloripasăji lui Iisus. Despre această zi, Zaharia scrie:

Atunci voi turna peste casa lui David şi peste locuitorii Ierusalimului un duh de îndurare şi de rugăciune, şi îşi vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu, şi-L vor plânge amarnic cum plânge cineva pe un întâi născut.

Zaharia 12: 10

Când Mesia. Se va întoarce în slavă, evreii rămaşi pe pământ îl vor recunoaşte în sfârşit ca Cine este cu adevărat, ceea ce va duce la o trezire masivă în întreaga naţiune.

Astfel, agenda pentru cei care îl vor întâlni pe Iisus va arăta în felul următor: morţii în Hristos vor învia, vor fi schimbaţi şi ridicaţi să-L întâlnească pe Mântuitor. Cei vii în Hristos (Biserica) nu vor muri, ci vor fi transformaţi şi ridicaţi să-L întâlnească pe Mântuitor. Sfinţii din necaz vor

muri şi vor fi duşi în prezenţa lui Dumnezeu. Evreii nou-convertiţi vor intra în noua împărăţie milenială împreună cu Mesia. Singurul grup de care nu scrie nimic sunt sfinţii Vechiului Testament. Ei unde se încadrează?

Învierea sfinţilor din Vechiul Testament va avea loc după cea de-a doua venire când se va pregăti scena pentru împărăţia Mesianică. Profetul Daniel scrie despre necaz şi despre învierea care va rezulta din acesta:

În vremea aceea (...) va fi o vreme de strâmtorare cum n-a mai fost de când sunt neamurile şi până la vremea aceasta. Dar în vremea aceea, poporul tău va fi mântuit, şi anume oricine va fi găsit scris în carte. Mulţi din cei ce dorm în ţărâna pământului se vor scula: unii pentru viaţa veşnică, şi alţii pentru ocară şi ruşine veşnică.

Daniel 12: 1 – 2

Aceşti sfinţi înviaţi vor fi prietenii Mirelui la marele ospăţ al nunţii. Ceremonia de căsătorie deja a avut loc în ceruri, însă ospăţul va avea loc aici, pe pământ – şi va fi o celebrare pe care nimeni nu îşi va dori să o rateze: „Apoi mi-a zis: «Scrie: Ferice de cei chemaţi la ospăţul nunţii Mielului!» Apoi mi-a zis: «Acestea sunt adevăratele cuvinte ale lui Dumnezeu!»” (Apocalipsa 19: 9) Aceasta va coincide cu sărbătoarea corturilor, când Hristos. Se va întoarce şi îşi va face cortul, va locui împreună cu poporul Său.

Concluzii

Răpirea este promisiunea lui Hristos faţă de noi. De aceea, putem fi siguri că va avea loc exact atunci când Scriptura spune că va avea loc.

Răpirea este fericita nădejde a credinciosului. Perspectiva aceasta ar trebui să ne umple de entuziasm din creştetul capului şi până în tălpi. Dacă găseşti bucurie în gândul că te afli pe pământ, atunci, în opinia mea, ceva este greşit în viaţa ta. Dacă iubeşti această lume, atunci probabil eşti din ea.

Răpirea este salvarea noastră de cel rău şi de vremuri grele. Va veni pedeapsa pentru Satana şi pentru toţi cei care-l urmează. Dumnezeu nu ne-a rânduit la mânie, ci la o ceremonie de nuntă, la care vom

experimenta plinătatea dragostei Mântuitorului.

Răpirea este adunarea tuturor sfinţilor – prima dată când toţi creştinii din toate veacurile Bisericii vor veni împreună în acelaşi timp. Imaginaţi-vă acea celebrare! Imaginaţi-vă ospăţul – toată mâncarea pe care ţi-o doreşti şi nicio grijă că te vei îngrăşa! Imaginaţi-vă închinarea în prezenţa Mântuitorului nostru. Doar imaginaţi-vă…

Doamne, vino degrabă!

9.

Anticrist: Omul fărădelegii

Înainte să trecem mai departe, să ne repoziţionăm. Este foarte uşor să fim prinşi în senzaţionalismul care înconjoară întreaga discuţie referitoare la vremurile din urmă. Chiar dacă vor fi multe momente în care să spunem „Pe asta nu am ştiut-o!” sau „Aha!”, trebuie să nu ne pierdem din vedere scopul. Suntem chemaţi să descoperim ca să putem da mai departe. Suntem primitori ai adevărului ca să putem fi apoi mesageri ai lui. Slujba noastră în aceste zile de pe urmă este să răspândim Cuvântul lui Dumnezeu în lumea care are nevoie disperată să-L cunoască. Vremea esta scurtă, iar noi am primit responsabilitatea foarte importantă de a duce adevărul Evengheliei tuturor celor care au nevoie de nădejde de la Dumnezeu.

Deseori, când mă gândesc la Evanghelie, îmi imaginez că este scrisă „Gospills” (Gospel evanghelie, pills – medicamente). Omenirea are o boală numită păcat, iar aceasta cel mai sigur va duce la moarte. Însă Dumnezeu ne-a dat un remediu care va vindeca boala: Evanghelia. Aceasta nu este un medicament pe care îl putem cumpăra. În schimb, Altcineva a plătit pentru ea. Când ne facem parte de medicamentele Evangheliei, boala care duce la moarte este înlocuită de credinţa care duce la viaţă veşnică.

Acum că am fost vindecaţi, este responsabilitatea noastră să punem aceste medicamente în mâinile tuturor celor aflaţi în fază terminală din jurul nostru. Ei decid dacă vor lua medicamentele sau nu. Partea noastră este să

răspândim acest adevăr şi această nădejde tuturor celor care ascultă. Ca să putem răspândi cu eficienţă adevărul, trebuie să îl cunoaştem.

Taina fărădelegii

Chiar dacă este important să ştim tot adevărul lui Dumnezeu, sunt anumite părţi care ne stârnesc interesul într-o mai mare măsură. Anticrist este unul dintre aceste subiecte. Mi se adresează mai multe întrebări despre Anticrist decât despre orice altceva. Acest lucru este fascinant, deoarece noi, Biserica, nu vom mai fi aici când Anticristul se va face cunoscut. Întâi răpirea, apoi Anticrist. De ce ne interesează atât de mult cine va fi acest om?

Totuşi, întrebările continuă: „Este prinţul Charles?”, „Este Barack Obama?”, „Este Vladimir Putin sau Donald Trump?” Sincer, nu ştiu. Cum aş putea şti? Dacă aş fi ştiut asta ar fi însemnat că el deja s-a descoperit, ceea ce înseamnă că eu aş fi unul dintre cei care nu au fost răpiţi. În acest caz, nu îmi veţi putea folosi terasa ca să vă aflaţi în primul rând la marea adunare de la Armagheddon: o voi folosi eu.

Cred că suntem atât de intrigaţi pentru că simţim că ceva a început, că planurile sunt pe cale să se împlinească. Trebuie doar să ne uităm la lumea din jur ca să ne dăm seama că taina nelegiuirii deja se desfăşoară. Duhul lui Anticrist a început să se manifeste încă din grădina Eden, din Geneza 3 şi de atunci înainte s-a mişcat, a urzit planuri; şi a luat amploare. Dacă ne uităm la cultura din ziua de astăzi, vedem răzvrătirea lui peste tot. Uneori această răzvrătire este pe faţă împotriva lui Dumnezeu; uneori este doar aţa unei minciuni ţesută în tapiseria adevărului. Odată cu trecerea timpului va deveni tot mai greu să discernem adevărul de ce este fals. Poate nu ştim cine va fi Anticrist, însă trebuie să ştim ce intenţionează el.

De aceea, accentul trebuie să cadă mai puţin pe Anticrist şi mai mult pe fărădelegea care-l înconjoară. Taina nu este Anticrist, ci nelegiuirea. El este doar un produs secundar al unei linii ample de fărădelegi care a

început în grădina Eden şi va culmina în ridicarea lui la putere. Anticristul nu va produce fărădelege; taina fărădelegii îl va forma pe Anticrist.

Cum va fi posibil să-l recunoaştem pe acest om într-o lume înrădăcinată în răzvrătire spirituală? Ştim că I se va împotrivi lui Dumnezeu constant. Dorinţa lui va fi să acţioneze întotdeauna împotriva Duhului lui Hristos. El este o copie negativă – un „aşa nu vreau să fiu”. Exact aşa cum Dumnezeu şi-a trimis Fiul să ne elibereze şi să ne scape de robie, aducând pace şi prosperitate, Satana va promite eliberare de *„Cuvântul lui Dumnezeu”,* aducând pace şi prosperitate într-un mod fals. Exact aşa cum Dumnezeu a venit ca un om al neprihănirii, Satana, va veni ca un om al răului. Dacă vrem să înţelegem cine este Anticrist, trebuie să ştim doar cine nu este Iisus, Anticrist îi va orbi pe cei care pot vedea, va aduce moarte celor vii, îi va face robi pe cei liberi.

Acestonreste întruparea tainei fărădelegii. Amintiţi-vă, o taină nu este un secret. Această taină şi omul fărădelegii nu sunt un adevăr ascuns de ochii lumii. Dumnezeu ne-a dat destule indicii despre rolul pe care acest om îl va juca pe măsură ce timpul se apropie de sfârşit. Chiar dacă identitatea şi venirea exactă ale lui Anticrist sunt ţinute în umbră, substanţa lui devine tot mai clară odată cu apropierea sfârşitului.

Ce este Anticristul?

„Cuvintele înseamnă lucruri”: această maximă este relevantă în special când vine vorba de Biblie. În Scriptură nu există cuvinte nesemnificative nicio expresie de umplutură. Un singur cuvânt lipsă sau o definiţie greşită pot transforma un adevăr într-o minciună.

Să ne luăm puţin timp pentru gramatică. În engleză sunt două tipuri de articole: articolul nehotărât (un, o) şi articolul hotărât („the”: – ul – a). Primul este general, pe când cel de-al doilea este specific. Ambele sunt folosite în Scripturi în legătură cu termenul „Anticrist”.

Apostolul Ioan distinge clar diferenţele dintre un anticrist şi Anticristul atunci când scrie: „Copilaşilor, este

ceasul cel de pe urmă. Şi, după cum aţi auzit că are să vină Anticrist, să ştiţi că acum. S-au ridicat mulţi anticrişti: prin aceasta cunoaştem că este ceasul de pe urmă”. (1 Ioan 2: 18) Chiar dacă există un singur Anticrist, sunt mai mulţi anticrişti. Chiar dacă Anticrist va veni în viitor, în trecut s-au ridicat mulţi anticrişti şi continuă să apară. Toţi au aceeaşi dorinţă de a submina binele pe care Dumnezeu îl face; totuşi, Anticrist îşi va desfăşura planurile la nivel global.

Cum îi vom recunoaşte pe aceşti anticrişti? Totul se reduce la mesajul lor. Ce anume învaţă? Ioan scrie: „Cine este mincinosul, dacă nu cel ce tăgăduieşte că Iisus este Hristosul? Acela este Antihristul, care tăgăduieşte pe Tatăl şi pe Fiul”. (1 Ioan 2: 22) Din nou, vedem un mesaj care este total opus învăţăturilor lui Iisus.

Am fost în mai multe ţări decât pot enumera şi am simţit o multitudine de mirosuri. Unele sunt plăcute: condimentele din bazaruri, florile din Hawaii, aerul răcoros al dimineţii din Colorado. Altele sunt mult mai neplăcute: mirosul războiului, al sărăciei şi al morţii. Cel mai neplăcut dintre toate este unul pe care pare să-l găsesc pe oriunde mă aflu, indiferent de continent sau ţară. Este mirosul învăţăturii mincinoase. Cumva mi-am dezvoltat simţul olfactiv care poate simţi erezia încă de la kilometri depărtare. Iar când cercetez aceste izuri, tot timpul ele se centrează pe dumnezeirea lui Iisus.

Musulmanii îţi vor spune că Iisus a fost un mare profet. Evreii îţi vor spune că El a fost un om bun. Mulţi alţii îţi vor spune că El era un învăţător foarte înţelept. Dar este El Dumnezeu? Acesta reprezintă un pas mai departe decât au chef ei să meargă.

În decursul anilor, diferiţi oameni mi-au scris: „Obişnuiam să cred în Trinitate, dar acum mă îndoiesc de ea. Iisus este Mesia şi nu avem nevoie de mai mult de atât”. Acesta este mesajul pe care Satana a încercat să-l perpetueze încă de când Iisus a fost pe pământ. Nici măcar evreii de acum 2000 de ani nu aveau o problemă cu faptul că Iisus ar fi Mesia. Şi-au aşezat hainele la picioarele lui şi

au strigat: „Binecuvântat este cel ce vine în Numele Domnului!” (Matei 21: 9) Ei erau pregătiţi ca Iisus să fie Mesia, însă El şi-a dus mesajul prea departe. Când a fost judecat şi crucificat, a fost pentru blasfemia de a pretinde că este Dumnezeu. Un anticrist poate fi oricine neagă dumnezeirea lui Iisus, afirmând că Dumnezeu nu este chiar Dumnezeu.

Anticristul este o persoană anume care va veni la un moment specific din istorie şi va avea un scop precis. Numele Anticrist este format din două cuvinte greceşti – „anti”, care înseamnă „opus, în locul” şi „Christos”, care înseamnă „Hristos”. Anticrist este cineva opus lui Hristos sau care acţionează în locul Lui. După cum deja am văzut în acest capitol, numele i se potriveşte perfect.

Dacă Dumnezeu este Tatăl lui Iisus Hristos, atunci are sens ca Satana să fie tatăl lui Anticrist. Dacă vrem să cunoaştem caracterul lui Iisus, ne uităm la Tatăl. În acelaşi fel, dacă vrem să ştim cum este Anticrist, trebuie să ne uităm la tatăl minciunii. Satana este obsedat de dorinţa de a fi ca Dumnezeu. Primul lui succes pe pământ l-a avut când i-a promis Evei aceeaşi minciună pe care el a crezut-o: „Vei fi ca Dumnezeu”. (Geneza 3: 5) Satana încerca să/convingă femeia de ceea ce se afla în inima lui. Isaia îi atribuie celui rău aceste cuvinte: „mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca cel Preaînalt” (Isaia 14: 14) întreaga taină a fărădelegii a pornit din inima ambiţioasă a lui Satana, s-a răspândit în grădină, iar apoi, ca o versiune spirituală a morţii negre, a infestat întreaga lume.

Ceea ce este şocant este faptul că s-a construit o mişcare a celor care pretind că această răspândire este un lucru bun. Ei susţin că Dumnezeu este problema, iar Lucifer este de fapt băiatul bun. Ei îl reprezintă cu mândrie pe Satana şi îl aleg pe el în locul fericitei nădejdi. Din nefericire, va veni ziua când vor realiza nebunia alegerii lor.

Când vayeni Anticrist?

În vremea lui Pavel, a existat multă înşelăciune şi informare greşită referitoare la vremuri şi anotimpuri.

Mulţi credeau că împăratul Nero era Anticristul atunci când, în anul 70 d.Hr., a poruncit să fie distrus Ierusalimul. Această înşelăciune încă este considerată adevărată în multe ideologii.

Preocupat de teoriile neadevărate privind vremurile din urmă care circulau prin bisericile în dezvoltare, Pavel a scris bisericii din Tesalonic:

Cât priveşte venirea Domnului nostru Iisus Hristos şi strângerea noastră laolaltă cu El, vă rugăm, fraţilor, să nu vă lăsaţi clătinaţi aşa de repede în mintea voastră şi să nu vă tulburaţi de vreun duh, nici de vreo vorbă, nici de vreo epistolă, ca venind de la noi, ca şi cum ziua Domnului ar fi şi venit chiar. Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credinţă şi de a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării, potrivnicul care se înalţă mai presus de tot ce se numeşte „Dumnezeu” sau de ce este vrednic de închinare. Aşa că se va aşeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.

2 Tesaloniceni 2: 1 – 4

Potrivit cuvintelor lui Pavel, oamenii vor spune că ziua Domnului a venit deja; chiar mai mult, ei vor pretinde că spun aceste lucruri din partea Lui. Să nu credeţi aşa ceva! Alţii vor proclama că predică cuvinte venite de la Duhul Sfânt, însă aceste cuvinte nu pot fi adevărate.

Pavel clarifică faptul că ziua Domnului urmează să vină. Dumnezeu va aduce judecată pe pământ, însă înainte de asta trebuie să se întâmple două lucruri. În primul rând, va fi o mare apostazie de la adevărul lui Dumnezeu. În al doilea rând, trebuie să vină Anticrist. Nu se poate demonstra că vreunul dintre aceste evenimente au avut deja loc. Totuşi, va veni ziua când acest om se va înălţa pe sine ca şi cum ar fi Dumnezeu şi va determina oamenii să i se închine de bunăvoie. Se va duce la Templu şi îi va înşela pe oameni să creadă că este o divinitate.

Dacă i se va aduce închinare la Templu, care este ipoteza fundamentală? Că va exista un Templu în care să i se aducă închinare. Eu provin din Israel. Am fost în

Ierusalim de mai multe ori decât pot număra. Pot să vă spun cu toată certitudinea: nu există niciun Templu în Ierusalim. De aceea, evenimentele din 2 Tesaloniceni 2 trebuie să aibă loc în viitor.

Ideea unui Templu în Ierusalim îi determină pe mulţi oameni să pună sub semnul întrebării timpul în care toate aceste lucruri se vor întâmpla. Unii cred că este imposibil ca Templul să mai fie construit vreodată. Este de neconceput ca musulmanii să permită asta. Muntele Templului deja este locul pentru Domul Stâncii (Qubbat al-Sakhra), moscheea Al-Aqsha şi Domul Lanţului (Qubbat al Silsila) – trei dintre cele mai respectate locuri în islam. Ar fi foarte greu să mai strecori un templu evreiesc acolo.

Însă aceasta este puterea înşelăciunii lui Anticrist. Nu ştim cum anume o va face. Însă Pavel ne asigură că o va face. Odată primită permisiunea să construiască Templul, acesta va fi construit foarte rapid. Deja există în Ierusalim un institut al Templului. Toate vasele pentru închinare sunt pregătite şi schiţele sunt făcute. Nu lipseşte decât aprobarea. Ceea ce nu înţeleg oamenii este că omul care va dobândi în cele din urmă permisiunea nu intenţionează decât ca Templul să fie construit astfel încât să i se aducă lui închinare în el. Mă gândesc că evreii vor fi foarte mânioşi când îşi vor da seama de asta.

Anticristul nu este un prieten al evreilor. Acesta este un adevăr pe care evreii îl vor învăţa pe într-un mod foarte dureros. Dacă vă amintiţi, Apocalipsa 12 ne oferă o imagine a războiului din cer. Balaurul se va arăta şi va persecuta femeia – Israel – care va da naştere lui Hristos. Satana vrea cu disperare să distrugă naţiunea Israel pentru că ştie că rolul lor în planul lui Dumnezeu nu s-a încheiat încă.

Iisus s-a adresat oraşului Ierusalim: „căci vă spun că de acum încolo nu Mă veţi mai vedea până când veţi zice: «Binecuvântat este cel ce vine în Numele Domnului!»” (Matei 23: 39) Ca Iisus să se întoarcă la cea de-a Doua Venire, evreii trebuie să se afle în oraşul lor, implorându-L să revină. Astfel, tot ce trebuie făcut ca întoarcerea lui

Iisus să fie împiedicată este ca evreii să fie exterminaţi. Chiar dacă Satana s-a străduit din răsputeri să distrugă poporul ales al lui Dumnezeu, totuşi, ei continuă să revină.

Israel este un supravieţuitor. În ciuda dispersării, a cruciadelor, inchiziţiei, pogromurilor şi a Holocaustului, Satana nu a găsit o cale permanentă prin care să scape de această ameninţare la adresa lui. Şi nici nu va găsi vreodată, pentru că Dumnezeu este de partea lor. Dumnezeu este cu poporul Lui.

Satana încearcă să distrugă Israelul şi nu reuşeşte. Satana se luptă cu Dumnezeu şi pierde. El a pierdut războiul din cer şi urmează să piardă războiul de pe pământ. De unde ştiu? Scrie în Biblie.

De ce va veni Anticrist?

Ca să fie convingător într-un caz judecătoresc, un procuror trebuie să poată demonstra motivul. De ce a făcut infractorul ce a făcut?

Această întrebare „de ce?” trebuie să o punem şi referitor la Anticrist. Am vorbit despre când va veni şi am discutat câteva dintre lucrurile pe care le va face când se va arăta. Însă, înainte să trecem mai departe, trebuie să ne uităm şi la motivaţia lui.

Nu trebuie să căutăm prea mult. Întorcându-ne la 2 Tesaloniceni vedem că Pavel răspunde acestei întrebări superimportante.

Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne şi puteri mincinoase şi cu toate amăgirile nelegiuirii, pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiţi. Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună, pentru ca toţi cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiţi.

2 Tesaloniceni 2: 9 – 12

Anticrist vine să păşească în vidul creat de respingerea lui Hristos. Oamenii acestei lumi şi-au întors spatele adevărului lui Dumnezeu şi au acceptat minciunile înşelătorului. Ioan spune în felul următor: „El era în lume,

şi lumea a fost făcută prin El, dar lumea nu L-a cunoscut. A venit la ai Săi, şi ai Săi nu L-au primit”. (Ioan 1: 10 – 11) Anticrist vine să fie primit de către cei care L-au refuzat pe Hristos.

Deoarece lumea îl va alege pe Anticrist în locul lui Hristos, Dumnezeu va trimite o amăgire printre oameni, astfel încât să devină înrădăcinaţi în această minciună. Doar priviţi în jur la cât de înrădăcinată este lumea noastră în nelegiuire. Oamenii par să celebreze tot ce nu este Dumnezeu. Înşelăciunile tatălui minciunii au pângărit perspectivele omenirii, pavând calea pentru ce este anti-Hristos în toate aspectele.

Mai devreme am discutat despre cele două căi de înşelăciune prin care Satana va căuta să înşele lumea. Majoritatea timpului am vorbit despre cea de-a doua – înşelăciune a naţiunilor. Cu toate acestea, prima dintre cele două – înşelăciunea lumii – este cea care va deschide calea pentru Anticrist. Istoria a dovedit faptul că înşelătorul înţelege deplin omenirea. El ştie de ce dorinţe de-ale noastre să se folosească pentru a avea efect maxim. Deja putem să vedem cum are succes exploatând dorinţele noastre cele mai profunde.

Prima dorinţă pe care p accesează este dorinţa lumii de a fi prosperă. Oamenii vor bani, confort, jucării scumpe şi nimicuri costisitoare. Un altruism în creştere îi determină pe oameni să nu-şi dorească aceste lucruri dar pentru ei, ci pentru toată lumea. Acesta pare să fie scopul major al multor guverne şi lideri mondiali, inclusiv fostul preşedinte: american. Ca urmare, prin alianţe, tranzacţii comerciale şi protocoale referitoare la schimbările climaterice, lumea se îndreaptă spre crearea unui sistem care să asigure tuturor prosperitate.

Multe sisteme monetare ale secolului 21 dăunează demersului prosperităţii globale. Tot timpul cineva speculează circulaţia monetară – favorizând o monedă în detrimentul celorlalte pe care le devalorizează. La momentul actual, dolarul american este standardul pentru majoritatea tranzacţiilor financiare mondiale. Dacă piaţa

globală ar. Decide să nu mai folosească dolari, aceştia ar intra în colaps. Vechiul sistem este prea riscant. Cea mai bună opţiune ca bogăţii să rămână bogaţi şi ca săracii să urce pe scara financiară este crearea unei economi mondiale bazate pe o singură monedă care să dispună de o singură rezervă mondială.

Statele Unite se vor alătura fără ezitare, cu atât mai mult cu cât datoriile lor se înmulţesc şi dolarul devine tot mai depreciat; Deocamdată, mare parte din sistemul economic al Statelor este controlat de Rezerva Federală. Majoritatea oamenilor nu îşi dau seama că aceasta este o bancă privată. Prin intermediul Rezervei Federale, cinci familii bogate trag sforile economiei naţionale – o măsură imensă de putere în mâinile câtorva anonimi. Mulţi vor răsufla uşuraţi când deciziile financiare naţionale vor fi controlate de un corp internaţional aparent mai plin de compasiune şi mai influent la nivel global.

Ce a început în Europa se va răspândi pe tot globul – multe naţiuni se vor uni sub o singură economie şi o singură monedă. Scopul final va fi un sistem fără bani curenţi: fără monede, bancnote, fraude şi bătăi de cap. Totul se va vinde uşor de dragul securităţii. Banii, curenţi oricum sunt folosiţi din ce în ce mai puţin. Mare parte din activitatea economică de astăzi se desfăşoară digital prin card sau online. Am un prieten care foarte rar are bani cash la el; nu prea mai sunt necesari. Dorinţa de confort ne împinge înspre o societate fără bani lichizi, iar dorinţa de siguranţă ne împinge la unitate.

Dorinţa oamenilor după unitate este, de fapt, cea de-a doua dorinţă umană de care Satana profită. În urma acestei dorinţe se va ridica un guvern mondial, chiar dacă acest lucru pare imposibil. Cum ar putea cineva să aducă „e pluribus unum” („dintre mulţi, unul”) în această lume cu atât de multe popoare şi culturi? Există atât de multe rivalităţi, atât de multe ape însângerate care au curs pe sub podurile naţionaliste. Trebuie să existe o cauză măreaţă, unificatoare care să înlocuiască toate facţiunile şi amărăciunea.

Această cauză există astăzi şi deja a început să spargă graniţe şi să unească guverne. În ultimele două secole, mai mult de 190 de ţări au cedat o parte din suveranitatea lor unui tratat guvernamental numit Protocolul de la Kyōto, adoptat original în anul 1997 la Kyōto, Japonia, cu scopul protejării pământului de încălzirea globală.23

Potrivit celor care susţin teoria încălzirii globale, pământul se află într-o cursă descendentă înspre distrugere, iar emisiilor de carbon li se atribuie cea mai mare vină. Deoarece nu este o urgenţă climaterică localizată, nu este adecvat să i se permită fiecărei naţiuni să-şi determine propriul curs de acţiuni. O problemă globală cere supraveghere globală.

Această ideologie a zilei judecăţii a pătruns în fiecare aspect al lumii în care trăim. În 2015, preşedintele Barrack Obama a declarat că schimbările climaterice vor reprezenta singura ameninţare mare pentru generaţiile care vor urma.24 Economiile suferă din pricina excesului de reguli şi negării unor noi proiecte de energie, totul în numele protejării planetei.

O panică mocnită referitor la dezgheţarea banchizelor şi la diminuarea resurselor de hrană a cuprins multe naţiuni. Nimeni nu se mai îndoieşte de ştiinţa care a tras aceste concluzii. La fel ca teoria evoluţiei, teoria schimbărilor climaterice este acceptată acum drept lege ştiinţifică.

Influenţa încălzirii globale s-a extins şi asupra religiei. O tendinţă crescândă de ecologism evanghelic schimbă focalizarea creştinilor de la a salva suflete la a salva planeta. În Biserica catolică, Papa Francisc foloseşte schimbările climaterice drept o componentă esenţială în platforma sa spirituală. Într-o enciclică emisă în iunie 2015, Papa Francisc a cerut crearea unei noi autorităţi politice globale, care să abordeze această provocare de a reduce poluarea.25 Apoi, în septembrie 2016, Papa a declarat că „să comiţi o infracţiune împotriva lumii naturale este un păcat împotriva nouă înşine şi un păcat

împotriva lui Dumnezeu”. 26 Cine poate să decidă ce anume este „o infracţiune împotriva lumii naturale”? Presupun că aceasta va fi noua autoritate globală pe care Papa Francisc a pröpus-o.

Chiar dacă astăzi, în urma alegerilor electorale din SUA şi Europa, poate există o amânare în unificarea puterii globale sub pretextul schimbărilor climaterice, aceasta nu va mai dura mult. Credinţa că ne distrugem rapid planeta a devenit un element permanent al unei perspective universale asupra lumii şi şi-a făcut cuib în inimile şi minţile generaţiilor care se ridică.

Dorinţa după pacea globală este cea de-a treia pe care înşelătorul o foloseşte eficient. Cu rapoartele zilnice de acte teroriste şi cu amploarea ameninţării armelor nucleare, nu este de mirare că sunt multe voci care strigă ca oamenii să încerce să se înţeleagă unii cu alţii. Punctul central al focalizării acestei păci este Orientul Mijlociu. Unii cred că dacă se reuşeşte cumva instaurarea păcii în acea regiune de pe glob, acea fraternizare se va răspândi în restul lumii. Astfel, când Anticrist va instaura pacea în zona critică din Orientul Mijlociu, mulţi se vor ridica şi îl vor numi binecuvântat.

Profetul Daniel scrie:

El va face un legământ trainic cu mulţi timp de o săptămână, dar la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa şi darul de mâncare, şi pe aripa urâciunilor idoleşti va veni unul care pustieşte, până va cădea asupra celui pustiit prăpădul hotărât.

Daniel 9: 27

Perioada acestui acord de pace este de şapte ani (o săptămână); această perioadă va părea atât de îmbietoare, încât lumea sleită de puteri din cauza războaielor, va alege să-l urmeze şi să i se închine lui Anticrist. Ceea ce nu ştiu oamenii, este că după ce a trecut jumătate de săptămână (3 ani şi jumătate), el îşi va încălca legământul.

Întreruperea unei păci temporare chiar de către pacificator este o trăsătură a lui Anticrist, pentru că este total opusă lucrurilor pe care Dumnezeu le aduce. Când

Dumnezeu aduce pace, este întotdeauna o pace deplină: „Însuşi Domnul păcii să vă dea totdeauna pacea în orice fel. Domnul să fie cu voi cu toţi!” (2 Tesaloniceni 3: 16) Oamenii ar trebui să fie nebuni ca să aleagă pacea adusă de Satana în locul păcii lui Dumnezeu – dar oamenii sunt nebuni.

Cu câţiva ani în umlă, am fost trimis în Germania să interoghez un dezertor al armatei iraniene. Mi-a dat o sumedenie de informaţii despre Garda Revoluţionară Iraniană, inclusiv din cine era formată şi cum ariume operau ei. Însă nu era nimic nou – erau informaţii pe care deja le deţineam. Apoi, a spus ceva ce m-a determinat să mă ridic şi să ascult cu atenţie. Am fost şocat să aud acele lucruri, dar apoi am fost şocat de faptul că am fost şocat, pentru că vorbele lui au răspuns multor întrebări. În armata iraniană, soldaţii, începând de la cel care are gradul cel mai mare şi până la cel mai nepriceput soldat, toţi se droghează – şi nu doar cu alcool sau marijuana. Drogurile pe care le folosesc sunt puternice.

De aceea funcţionează un sistem militar bazat pe supunere oarbă, nechibzuită; soldaţii sunt incapabili să gândească.

Lumea noastră este cam la fel. Drogurile sunt promovate şi nu devin doar legale, ci şi folositoare. Aproape 80% din medicamentele pentru durere pe bază de opioid sunt consumate în Statele Unite, iar legalizarea marijuanei recreaţionale s-a răspândit din Colorado în alte şi alte state. Ceea ce era considerat cândva interzis, este produs astăzi de companii publice şi legile noastre declară că este „bun”.

Fie că este vorba că şi-au pierdut minţile sau că răspândirea consumului de substanţe le-a distrus procesul de gândire, oamenii vor alege pacea lui Satana în locul păcii lui Dumnezeu. Lumea caută un erou, nu un Mesia care suferă. Se presupunea că Hristos ar fi trebuit să salveze lumea; în schimb, L-am văzut mergând la cruce. Anticrist se va prezenta drept campionul pe care toţi îl căutau: „Unul din capetele ei părea rănit de moarte; dar

rana de moarte fusese vindecată. Şi tot pământul se mira după fiară”. (Apocalipsa 13: 3)

Satana cunoaşte inima omenirii. El ştie ce îi motivează şi ce îi entuziasmează pe oameni. Această cunoştinţă îi permite să manipuleze omenirea să-i creadă minciunile din toată inima şi din tot sufletul.

De unde va veni Anticrist?

Aceasta este ultima întrebare dintre cele pe care le aud cel mai des: De unde va veni Anticrist? Este o întrebare capcană, care cere o cercetare a dovezilor biblice, a istoriei şi a culturii lumii. Unii spun că Anticrist va fi musulman. Islamul se răspândeşte şi impregnează multe naţiuni şi puterea lui pare să crească din ce în ce mai mult. Această răspândire obişnuia să aibă loc doar în

Orientul Mijlociu, în Asia de sud şi în Africa de Nord, însă astăzi, Europa şi SUA se confruntă cu probleme privind expansiunea islamizării.

Totuşi, variantaunuianticristmusulmanesteabsolutimposibilă. Arătaţi-mi un singur evreu care ar considera un musulman drept Mesia. Nu poţi găsi un evreu care să-i permită unui musulman să-i fie prim-ministru, cu atât mai mult să fie Alesul, pentru care ei s-au rugat ultimii 2000 + de ani. De asemenea, arătaţi-mi un singur musulman care le-ar permite evreilor să zidească Templul pe Muntele Templului. Coranul le interzice musulmanilor să facă un tratat de pace cu evreii. Ideea de a ceda o anumită parte din pământul lor sfânt pentru un templu evreiesc fără să fie păcăliţi sau înşelaţi în vreun fel este de neconceput.

Ce anume se va schimba astfel încât să fie posibilă construirea Templului? Pe când Anticrist se va arăta, islamul deja va fi un factor global mai puţin proeminent decât astăzi. Deja acest sistem de credinţă se apropie de sfârşit, în principal pentru că este atât de violent. În curând, credincioşii radicali vor deveni atât de extremi în acţiunile lor, încât musulmanii mai moderaţi vor fi obligaţi să se dezică de ei. Islamul se va dilua în ceea ce înseamnă practică şi cultură. În loc să-şi evidenţieze natura distinctă,

în special prin aderarea la legea *sharia,* musulmanii se vor asimila şi integra în cultura europeană, acceptând filosofia Vaticanului de „a fi buni”.

Anticrist sigur nu va veni din Orientul Mijlociu. Ca să-i descoperim originile, trebuie să ne întoarcem în istorie. Marele împărat Nebucadneţar a zidit Imperiul Babilonian, însă nu a fost primul care a dat formă unei civilizaţii în acea regiune în ebraică, *Babilon* este „Babei”.

Geneza 11 ne spune că primii locuitori ai acestei regiuni au intrat în conflict cu Dumnezeu. Au vrut să construiască un turn care să ajungă la cer. Pentru ei asta suna ca o idee bună, deoarece, în mintea lor, dacă reuşeau să ajungă în cer „deveneau dumnezei. Au uitat pur şi simplu că nu poţi să-L înlocuieşti pe Dumnezeu. El ştia exact ce fac aceştia, aşa că le-a încurcat limbile şi i-a împrăştiat. Zona a devenit cunoscută sub numele de Babei – un cuvânt onomatopeic bazat pe un sunet dintr-o limbă străină urechii omului. Încă de la început, Babilon a fost un loc al confuziei şi a dorinţei de a fi ca Dumnezeu.

Nebucadneţar s-a potrivit perfect acestui şablon. În timp ce-şi admira împărăţia de pe acoperişul casei lui în una din zile, a început să se laude pentru tot ce a făcut, punându-se în rolul unui dumnezeu peste imperiul său. Dumnezeu a intervenit şi i-a spus:

ţi s-a luat împărăţia! Te vor izgoni din mijlocul oamenilor, şi vei locui la un loc cu fiarele câmpului, îţi vor da să mănânci iarbă ca la boi, şi vor trece peste tine şapte vremuri, până vei recunoaşte că cel Preaînalt stăpâneşte, peste împărăţia oamenilor şi că o dă cui vrea!

Daniel 4: 31 – 32

Nebucadneţar şi-a pierdut instantaneu minţile şi a fost umplut de confuzie până când s-a uitat spre ceruri şi I-a dat lui Dumnezeu toată gloria pentru tot ce a făcut.

Ce loc mai bun din care să-l vedem pe Anticrist ridicându-se dacă nu Babilon? „Aşteaptă o secundă, Amir, vrei să spui că Anticrist va fi irakian? Nu acolo era situat Babilonul? Tocmai ai spus că nu va veni din Orientul Mijlociu!” Nu, nu spun că Anticrist va fi din Irak.

În secolul al 6-lea î.Hr., Imperiul Babilonian a fost distrus de către mezi şi perşi. Perşii au domnit până în secolul al 4-lea î.Hr., când imperiul lor a fost distrus de către greci, sub conducerea lui Alexandru cel Mare, în Babilon – oraşul în care a murit 10 ani mai târziu, în anul 323 î.Hr. Imperiul Grecesc a reprezentat puterea dominantă până când a fost distrus de către romani în Babilon. Imperiul Roman era vast şi puternic şi a dominat secole întregi, dar chiar şi acesta a fost distrus, doar că nu în Babilon. Triburile germanice au fost cele care au doborât imperiul, determinându-l să se împrăştie şi să se dezintegreze (din nou, nu în Babilon, ci în Europa). Această strămutare din Orientul Mijlociu în Europa este importantă.

În Daniel 7 citim despre un vis pe care profetul l-a avut într-ô noapte, în timp ce dormea în patul său. Din mare au ieşit patru fiare. Prima semăna cu un leu cu aripi de vultur. A doua semăna cu un urs. Cea de-a treia era o creatură care semăna cu un pardos (leopard) cu patru capete şi patru aripi. Apoi Daniel descrie cea de-a patra fiară:

După aceea m-am uitat în vedeniile mele de noapte şi iată că era o a patra fiară, nespus de grozav de înspăimântătoare şi de puternică; avea nişte dinţi mari de fier, mânca, sfărâma şi călca în picioare ce mai rămânea; era cu totul deosebită de toate fiarele de mai înainte şi avea zece coarne. M-am uitat cu băgare de seamă la coarne şi iată că un alt corn mic a ieşit din mijlocul lor, şi dinaintea acestui corn au fost smulse trei din cele dintâi coarne. Şi cornul acesta avea nişte ochi ca ochii de om şi o gură care vorbea cu trufie.

Daniel 7: 7 – 8

Această fiară din urmă descrie Imperiul Roman. Din capul acestei fiare ies 10 coarne, trei dintre ele fiind smulse. Europa de Vest este singura regiune care a avut 10 triburi dintre care trei nu mai există: vizigoţii (Spania), anglo-saxonii (Anglia), francii (Franţa), alemanii (Germania), burgunzii (Elveţia), lombarzii (Italia), suebii

(Portugalia), herulii (smulşi), ostrogoţii (smulşi) şi vandalii (smulşi). 10 triburi: şapte încă există, iar trei nu mai sunt. Dar cornul cel mic care iese dintre ele vorbind „cu trufie”? Este Anticrist. El vine, şi se pare că lumea pregăteşte calea pentru sosirea lui.

10.

Anticrist: Derularea covorului roşu

3

Imaginaţi-vă că aţi fost avertizat că veţi muri căzând de pe puntea de observare a Empire State Building pe data de 26 martie 2024. Cel mai logic răspuns ar fi să vă asiguraţi că vă veţi afla oriunde altundeva în acea zi. Dacă aţi decis că veţi ignora avertismentul şi veţi face o plimbare pe acoperişul zgârie-norului din New York în acea zi, atunci singurul pe care veţi putea da vina pe măsură ce vă veţi vedea faţa reflectată în ferestrele birourilor în timpul căderii, veţi fi dumneavoastră.

Dumnezeu a alertat lumea cu privire la venirea omului fărădelegii. Ne-a dat indicii referitor la identitatea şi originea lui. Chiar mai mult decât atât, Biblia este plină de avertismente împotriva îndepărtării de Dumnezeu, a căderii în senzualitate, a neglijării celor nevoiaşi şi a desfătării în nelegiuire. Cu toate acestea, când privim în jur, adesea doar asta vedem. Lumea ignoră avertismentele lui Dumnezeu, urcând pas cu pas în vârful zgârie-norului ca să se arunce în gol. Continentul care conduce marşul înspre sfârşitul lumii este Europa.

Europa: Babilonul din zilele noastre

Nu este greu să vezi Babilonul în Europa. Nu trebuie decât să te uiţi. În primul rând, Babilonul poate fi observat în simbolurile Europei. Steagul european are un fundal albastru pe care sunt aşezate într-un cerc 12 stele. Acest tipar de 12 stele este cunoscut sub denumirea „Regina cerului”, un titlu de o mare importanţă istorică.27

Ca să analizăm acea importanţă, haideţi să ne întoarcem în Geneza, la originile Babilonului. Nimrod, stră-strănepotul lui Noe, l-a zidit. Potrivit cu Geneza 10: 9 „el era numit un „viteaz vânător înaintea Domnului”.

Denumirea pe care babilonienii i-au atribuit-o mamei acestui mare om a fost „Regina cerului”. Mai târziu, mitologia greacă l-a făcut pe Nimrod un mare viteaz şi ziditorul turnului Babel. Acest turn a devenit un simbol satanic al răzvrătirii împotriva lui Dumnezeu, şi a reprezentat încercarea omenirii fie de a dovedi că nu există Dumnezeu, fie de a-L înlocui. Cine altcineva caută să dovedească omenirii că nu există Dumnezeu şi că El este de înlocuit?

După cum am menţionat şi mai devreme, Dumnezeu a distrus turnul, însă oraşul a continuat să fie văzut ca un simbol al păcatului şi răzvrătirii împotriva lui Dumnezeu. Este interesant faptul că atunci când Dumnezeu şi-a exilat poporul din ţară în urma răzvrătirii lor l-a trimis în Babilon – oraşul răzvrătirii! Acest oraş de insurecţie împotriva Domnului a devenit un simbol pe care liderii Europei l-au adoptat pentru ei.

În 1563, Pieter Bruegel cel Bătrân a pictat felul în care a crezut el că arăta Turnul Babel. Această operă remarcabilă arată un turn neterminat cu schele puse în diferite locuri de jur-împrejurul lui şi abia trecând de nivelul norilor. Momentan, pictura poate fi găsită în Viena la Muzeul Kunsthistorisches. Dacă ar fi să iei *Turnul Babel* pictat de Br uegel cel Bătrân şi l-ai pune lângă o poză cu clădirea Parlamentului UE din Strasbourg, Franţa, vei găsi asemănări remarcabile. Aceste paralele sunt făcute cu bună ştiinţă. Complexul în valoare de milioane de dolari terminat în anul 2000 a fost proiectat după pictura din secolul al 16-lea şi stă ca un simbol al mândriei pe care omul o are răzvrătindu-se împotriva lui Dumnezeu.28

„O, Amir, să-ţi fie ruşine! Ai o imaginaţie atât de bogată! Nici măcar nu arată la fel”. Ba arată. Înlocuiţi sticla şi oţelul cu piatră şi veţi descoperi o replică aproape identică. Aveţi nevoie de mai, multe dovezi? Ce găsim pe un poster făcut de Uniunea Europeană? O replică a turnului lui Bruegel sub deviza: „Europa: multe limbi, o singură voce”. 29 Pe un alt poster pe care UE l-a emis sub denumirea de „EUROPE4ALL” vedem o stea formată din

simbolurile tuturor sistemelor de credinţă din lume – o cruce, o semilună, steaua lui David, yin/yang, ciocanul şi secera şi multe altele, sub deviza: „Cu toţii putem avea aceeaşi stea”. 30

Acest lucru face parte din campania de a uni toate religiile în una singură. Să doborâm barierele dintre credinţe şi să ne concentrăm pe ceea ce ne aduce pe toţi împreună.

„O, Amir, chiar exagerezi!” Serios? în faţa clădirii Consiliului UE din Bruxelles este statuia făcută de Léon de Pas denumită *„Europe en avant”,* care în franceză înseamnă „Europa înainte”. 31

Aceasta este bazată pe povestea din mitologia greacă în care Europa este violată – ea stând la baza numelui continentului. În această poveste, Zeus s-a deghizat într-un taur alb ca să o seducă pe prinţesa Europa, care aduna flori de pe câmp. Când s-a apropiat de taur şi l-a încălecat, acesta a profitat de situaţie şi a fugit cu ea, într-un final violând-o. După ce aceasta a murit, a primit onoruri divine, fiind denumită „Regina cerului”.

Aceasta este femeia pe care Ioan a văzut-o când a scris Apocalipsa 17. În acest capitol, el a descris un continent foarte bogat:

Şi m-a dus, în Duhul, într-un pustiu. Şi am văzut o femeie şezând pe o fiară de culoare stacojie, plină cu nume de hulă, şi avea şapte capete şi zece coarne. Femeia aceasta era îmbrăcată cu purpură şi stacojiu; era împodobită cu aur, cu pietre scumpe şi cu mărgăritare. Ţinea în mână un potir de aur plin de spurcăciuni şi de necurăţiile curviei ei. Pe frunte purta scris un nume, o taină: „BABILONUL CEL MARE, MAMA CURVELOR ŞI SPURCĂCIUNILOR PĂMÂNTULUI”.

Apocalipsa 17: 3 – 5

Ioan a văzut femeia pe care Uniunea Europeană şi-a luat-o ca simbol, un simbol bazat pe mitologia greacă.32 UE nu intenţionează să ajungă ceea ce Ioan a descris; ei sunt doar cine sunt. Această femeie călărind fiara continuă să fie un simbol predominant în Europa de azi. A fost

văzută în 1948 pe o bancnotă de 5 mărci din Germania.33 în 1979 a apărut într-o pictură de pe zidul Berlinului, în 1984 a fost plasată pe un timbru britanic ca semn al comemorării celei de-a doua runde de alegeri parlamentare europene. În 1992, pe o monedă EQ (predecesoarea monedei euro) a fost bătută imaginea Europei călărind taurul. Iar astăzi poţi vedea acest simbolism pe o pictură din salonul aeroportului din Bruxelles, pe o cartelă de telefon nemţească şi pe spatele noii monede de 2 euro din Grecia. Chiar recent, Banca Centrală Europeană a emis o serie de bancnote euro cu Europa, pe care apare ca element-cheie, printre elementele de siguranţă ale bancnotei, imaginea zeiţei.34 Regina cerului este vie şi nevătămată în Europa.

O altă dovadă a Babilonului în Europa, stă în dorinţa acesteia de a importa Babilonul pe teritoriu continental. Mulţi dintre noi am văzut filmările acelea vechi cu Adolf Hitler susţinând discursuri pline de pasiune în faţa a mii de soldaţi germani aliniaţi în formaţiune pe suprafaţa unui câmp din Nürnberg, numit Das Zeppelinfeld. În spatele lui se afla o tribună vastă de ciment, proaspăt construită, dar cu aspect clasic. Această tribună, proiectată de arhitectul lui Hitler, Albert Speer, a fost modelată după altarul lui Zeus, cunoscut şi sub denumirea de Scaunul Satanei. Unii se gândesc că Speer, ca să proiecteze un edificiu atât de spectaculos, a călătorit departe ca să studieze ruine antice, căutând o cale să recreeze acest loc păgân de închinare. Nimic mai departe de adevăr.

Pergamul era un oraş frumos din Imperiul Roman. Localizat în ceea ce astăzi considerăm a fi partea de sud a Turciei, era o metropolă bogată şi cunoscută pentru inteligenţă, un oraş al inventatorilor şi inovatorilor. Într-o vreme, aici era o bibliotecă atât de vastă, încât Marcus Antonius i-a dăruit Cleopatrei toată biblioteca din Pergam ca să-i arate cât de mult o iubeşte. Era un oraş frumos, dar şi de-a dreptul nelegiuit.

Pe lângă toată bogăţia şi sursele ample de cunoaştere, Pergam găzduia şi altarul lui Zeus. Lucruri

îngrozitoare aveau loc pe acel altar – atât închinare, cât şi violenţă. La un moment dat, un lider al bisericii primare a fost arestat. Când a refuzat să se dezică de credinţa lui, a fost băgat într-un taur de bronz în care erau puse jertfele şi a fost prăjit de viu.35 Numele acestui om era Antipa şi Iisus l-a amintit când a vorbit despre biserica din Pergam.

Ştiu unde locuieşti: acolo unde este scaunul de domnie al Satanei. Tu ţii Numele Meu şi n-ai lepădat credinţa Mea nici chiar în zilele acelea când Antipa, martorul Meu credincios, a fost ucis la voi, acolo unde locuieşte Satana.

Apocalipsa 2: 13

Când Albert Speer a proiectat tribuna din Das Zeppelinfeld după altarul lui Zeus, nu a avut nevoie să călătorească în zona de sud a Turciei, nu a trebuit decât să meargă în capătul celălalt al Berlinului, pe Insula Muzeelor.36 Cel mai mare muzeu de pe insula aceasta este Muzeul Pergamon, în care astăzi se găseşte altarul lui Zeus – cel adevărat, nu replica lui. Altarul iniţial a fost demontat, dus la Berlin şi reconstruit în 1930. Babilonul şi închinarea la Satana se află acum în Europa.

Contrar încercării multora de a pretinde lucrul acesta revizuind istoria, Hitler nu era creştin. El era un adept al lui Satana. A ales Scaunul lui Satana pentru tribuna lui. Satana a venit în Germania; apoi Germania a încercat să împlinească ceea ce vrăjmaşul a încercat încă de la început – să omoare evreii.

„Amir, exagerezi! Babilon în Berlin? Serios acum!” Ştiaţi că în anul 586 î.Hr., când evreii au fost duşi în exil în Babilon, ei au intrat pe Poarta Iştar – un arc frumos din piatră pictat în albastru şi decorat cu şase animale de aur? Ştiţi unde veţi găsi această poartă astăzi? în Berlin, la acelaşi Muzeu Pergamon în care se află altarul lui Zeus. Babilon este importat în Europa.

În cele din urmă, Europa copiază Babilonul în dorinţa ei, ca şi la turnul Babel, de a aduce unitate sub un singur steag anti-Dumnezeu. Una dintre cele mai puternice organizaţii dezvoltate vreodată a luat formă în urma

cruciadelor. Când Ierusalimul a fost cucerit de Europa, peregrinii au început să meargă în număr mare spre Ţara Sfântă. Însă peregrinajul a fost aspru şi brăzdat de trădări, în multe locuri stând ascunşi bandiţi, gata să atace. Ca aceşti peregrini să fie protejaţi, a fost creat Ordinul Cavalerilor Templieri, care a devenit în cele din urmă o forţă de luptă elitistă.

Când tăria cavalerilor a fost combinată cu lipsa unei supravegheri structurale şi a dării de socoteală, nu a trecut multă vreme până când aceştia să-şi piardă scopul original, altruist. Vocea Satanei a şoptit: „Lumea poate fi subjugată prin bani”. Iar cavalerii au ascultat.

Dacă ai scris vreodată un cec, înţelegi că cecul în sine nu înseamnă bani. Cecul doar reprezintă banii. Această parte integrală a sistemului modern bancar a fost dezvoltată de către Cavalerii Templieri.37 Ei au observat că aproximativ 10% dintre cruciaţi ajungeau cu adevărat până în Israel. Pentru cruciaţi era un risc mare să-şi lase toţi banii acasă – poate vecinii lor ar fi auzit un zvon că ei au murit şi i-ar fi furat. Era periculos de asemenea şi să-şi ducă banii cu ei – poate ar fi fost jefuiţi. Astfel, Cavalerii au deschis două birouri bancare: unul în Europa şi unul în Ţara Sfântă. Ei spuneau: „Lăsaţi-ne nouă banii, iar noi vă vom emite un cec. Luaţi cecul cu voi şi, când ajungeţi în Ţara Sfântă arătaţi cecul şi vă vom da toţi banii înapoi”. Aceasta a fost o mişcare de afaceri absolut genială. Dacă doar 10% dintre cruciaţi ajungeau în Ţara Sfântă, atunci 90%. Nu reuşeau. Cine păstra banii celor pierduţi pe drum? Cavalerii Templieri. În zilele noastre, acele sume ar fi echivalatul a miliarde de dolari. Gândiţi-vă la acest lucru astfel: dacă ai atât de mulţi bani, încât şi Papa se teme de tine, înseamnă că ai ceva bani!

Puterea absolută a Templierilor i-a corupt complet. Ei au devenit un grup mic de oameni cu o influenţă vastă peste întreaga Europă, care au decis să folosească sistemul lor bancar ca să se împotrivească lui Dumnezeu. Când zvonurile coruperii lor au devenit prea numeroase, regele Filip al IV-lea al Franţei a condus o serie de

inchiziţii. Printre acuzele împotriva Templierilor erau erezia, profanarea crucii şi închinarea la idoli (specific: închinarea la Satana sub forma lui Bafomet – care arăta ca un om, dar avea cap de ţap). În martie 1312, Papa Clement al V-lea a emis o bulă papală prin care a desfiinţat Ordinul, care l-a desfiinţat, cavalerii intrând în ilegalitate.38

Ca o observaţie, în 2015 o sculptură a lui Bafomet înaltă de 2, 74 m şi cântărind 1, 5 tone a fost amplasată într-o clădire din Detroit. Statuia îl reprezintă pe Satana şezând pe tronul lui, având în braţe o fetiţă şi un băieţel, care se uită la el cu drag. La evenimentul în care această statuie atroce a fost inaugurată, o mulţime de oameni au dansat şi au celebrat, în timp ce strigau „Trăiască Satana!” 39 Da, diavolul este viu şi nevătămat şi în Statele Unite.

Următoarea dată când am văzut o mişcare spre unificarea Europei a fost în secolul al 18-lea, în epoca iluminismului. În acea perioadă a început să iasă la suprafaţă un grup cunoscut sub denumirea de „Illuminaţi Bavarezi”. Termenul *„illuminaţi”* nu este decât un mod mai extravagant de a spune „cei iluminaţi” – cei care au primit sau descoperit o cunoaştere specială.

Dezvoltarea acestui grup care căuta să unifice lumea a început de la un evreu cu influenţă. Ţineţi minte faptul că unii evrei nu sunt chiar evrei. În loc să fie parte din poporul ales al lui Dumnezeu, ei aparţin de sinagoga lui Satana, slujind în calitate de anticrişti.

Adam Weishaupt era un evreu născut în Bavaria, care a fost educat de iezuiţi, care l-au obligat să se convertească la catolicism. Predând legislaţie naturală şi canonizată la Ingolstadt, într-un final a început să urmeze învăţăturile esoterice. Weishaupt spunea că nu era „împotriva religiei în sine, ci mai degrabă a felului în care era practicată şi impusă”. Noua lui societate „oferea libertate faţă de «orice prejudicii religioase»”.40 în mai 1776, un grup de cinci oameni, studenţii lui Weishaupt, s-au întâlnit „să fondeze ordinul într-o pădure de lângă Ingolstadt”; ei au fost primii illuminaţi. Pe măsură ce societatea secretă creştea, bărbaţi proeminenţi s-au

alăturat, printre care baronul Adolph von Knigge, care a ajutat la întărirea asocierii societăţii cu francmasoneria şi Mayer Amschel Rotchschild, care, bancher fiind „a făcut rost de fonduri” 41. În urma acestor întâlniri a luat naştere societatea Illuminaţi Bavarezi – acest nume fiind preluat dintr-o societate ocultă germană din 1640.

În 1778, illuminti au „început să intre în legătură cu diferite loje masonice sub impulsul baronului Von Knigge, unul dintre convertiţi! cei mai importanţi, adesea reuşind să dobândească o poziţie impunătoare”.42 Această legătură cu masonii a permis extinderea rapidă a influenţei societăţii Illuminaţi. În cele din urmă, Illuminaţi Bavarezi a ajuns la apogeu, reuşind să se extindă „din Italia până în Danemarca şi din Varşovia până la Paris”.43 în calitate de „cei iluminaţi”, „purtători ai luminii”, Illuminaţi erau hotărâţi să unească lumea, apoi s-o cucerească. Cu toate acestea, în 1785 societatea a fost „interzisă printr-un edict al guvernului bavarez”.44 De atunci înainte, orice extindere a avut loc ca o mişcare secretă; totodată, asocierea importantă dintre Illuminaţi şi francmasonerie, altă societate secretă, a continuat.

Francmasoneria a început ca o breaslă de constructori din secolul al 14-lea. Iniţial, ei au funcţionat oarecum asemănător unei uniuni moderne – respectând standardele de construit şi asigurând calitatea muncitorilor. Pe la sfârşitul anilor 1700, tot mai puţine castele erau construite şi nu se mai ridicau catedrale uriaşe. În timpul acestui repaus, masonii şi-au pierdut scopul şi mulţi muncitori au rămas fără locuri de muncă.45

Puşi faţă în faţă cu opţiunea reinventării sau a dizolvării grupării, francmasonii au ales să se transforme dintr-o breaslă într-un sistem de credinţă. În perioada aceasta, illuminaţi au început să se infiltreze printre ei. Curând, masonii au început să se întâlnească în secret şi să tipărească materiale bazate pe principii oculte. O organizaţie care a început destul de inofensiv a devenit supusă complet luminii lui Lucifer.

Se prea poate ca mulţi dintre voi să cunoaşteţi femei

şi bărbaţi implicaţi în francmasonerie. Poate sunt rudele sau vecinii voştri, sau diaconul din biserica voastră. S-ar putea să întrebaţi: „Se închină toţi la Satana?” Eu cred că mulţi, dacă nu majoritatea, dintre cei implicaţi în francmasonerie habar nu au ce este aceasta cu adevărat. Pentru ei, este un club social sau o societate de relaţii. Nu şi-au luat timp să sape adânc şi să înţeleagă. Totuşi, asta nu scuză faptul că fac parte din gruparea ocultă. Oricine, în special cei care cheamă Numele lui Iisus, ar trebui să se separe cât mai rapid de frânemaşonerie.

Înşelătorul şi-a început activitatea în grădina Eden, şi-a extins înşelăciunea de-a lungul istoriei şi a găsit un cămin pentru ea în Europa. Europenii, prin intermediul francmasoneriei, au exportat minciunile lui în America. Scopul acestei înşelăciuni a fost să unească toate popoarele, nu sub steagul crucii, ci sub minciunile celui rău. Această mişcare de unificare sub un sigur guvern mondial a pornit de la începutul secolului al 18-lea şi de atunci a continuat să se extindă.

Mişcarea PanEuropeană (1923 – 1926): în 1923, contele austriac Richard Nikolaus Graf Condenhove-Kalergi a fondat această mişcare cu scopul de a uni toţi europenii într-o singură naţiune europeană, zidită pe o cultură europeană omogenizată. „În 1926 a reuşit să aducă împreună numeroase personalităţi politice la primul congres PanEuropean, găzduit în Viena”. 46

Declaraţia Schumann (1950): în mai 1950, ministrul de externe francez, Robert Schumann „a propus ca Franţa şi Germania şi orice altă ţară europeană dornică să li se alăture, să-şi pună împreună resursele de cărbune şi oţel”. Scopul era integrarea graduală a resurselor economice ale Europei şi o îndepărtare de ostilităţile războaielor din prima jumătate a secolului.47

Tratatul de la Paris (1951): numit iniţial Comunitatea Europeană a Cărbunelui şi Oţelului (CECO), acest pact a unit Franţa, Germania, Italia şi ţările Benelux (Belgia, Olanda şi Luxemburg) într-o comunitate internaţională. Scopurile acestui consorţiu internaţional au fost

sistematizarea circulaţiei libere a cărbunelui şi oţelului şi accesul liber înspre surse de producţie. S-a instaurat o autoritate superioară însărcinată cu supravegherea pieţei, a regulilor de competiţie şi a preţurilor. Cooperarea economică existentă astăzi în UE îşi are fundaţia în acest tratat.48

Tratatul de la Romă (1957): oficial, tratatul care a instaurat Comunitatea Economică Europeană (Tatatul CEE), această adunare a combinat pieţele celor şase ţări din Comunitatea Europeană a Cărbunelui şi Oţelului (CECO), punând bazele Uniunii Europene din viitor. Locaţia acestui eveniment a fost una simbolică, indicând trezirea Imperiului Roman.49

Actul European Singular (1987): semnat la Luxemburg şi Haga, acest tratat a modificat tratatele iniţiale ale Comunităţilor Europene. Acesta şi-a fixat scopul de a stabili o singură piaţă europeană până în 31 decembrie 1992.50

Tratatul de la Mastricht (1992): multe s-au schimbat odată cu acest acord. Cunoscut şi sub numele de Tratatul Uniunii Europene (TEU), acest pact a schimbat scopul comunităţii europene din cooperare economică în uniune politică. Ca să fie păstrată această schimbare a focalizării, au renunţat la numele Comunitatea Economică Europeană, astfel fiind fondată Uniunea Europeană.51

Tratatul de la Amsterdam (1997): acest tratat, intrat în vigoare la 1 mai 1999, a revizuit Tratatul privind Uniunea Europeană, întărind cei trei stâlpi ai UE. A sporit puterea Parlamentului European în numeroase domenii, inclusiv în ceea ce înseamnă deciziile economice şi de imigrare. A creat o politică generală externă şi de securitate. A întărit cooperările de poliţie şi judecătoreşti. Revizuirile dezvoltate în Amsterdam au pregătit UE pentru extinderea care urma să aibă loc.52

Tratatul de la Lisabona (2007): pe măsură ce UE continua să se dezvolte, a fost nevoie de o reformă care să faciliteze această expansiune. Acest tratat a restructurat anumite lucruri şi a adaptat modul în care deciziile aveau

să fie luate. De asemenea, s-a creat o funcţie nouă în arhitectura instituţională a UE: Preşedintele Consiliului European.53

Europa continuă să aibă diviziuni, dar este tot mai mult adusă împreună. Mişcarea recentă Brexit, care presupune separarea Regatului Unit de UE doar a încetinit acest proces de unificare. Mare parte din prognozele divorţului de Europa din 2019 sunt foarte negativiste privind economia Regatului Unit.54 Acest lucru duce la întrebarea: Cât timp va fi dispusă Anglia să stea deoparte până când să voteze să se reîntoarcă, din nou, în Uniune?

Europa pregătită

Europa este bine poziţionată să fie noul Babilon. Ei L-au exclus pe Dumnezeu şi au îmbrăţişat Babilonul. Au exportat închinarea satanică şi un stil de viaţă liberal. Au promovat globalismul şi totuşi sunt foarte împotrivitori Israelului. Ei se potrivesc nemaipomenit de bine descrierii. După cum am văzut în Daniel 7: 7 – 8, cornul cel mic va veni din această regiune. Despre ridicarea lui Anticrist, Pavel scrie:

Nu vă aduceţi aminte cum vă spuneam lucrurile acestea, când eram încă la voi? Şi acum ştiţi bine ce-l opreşte ca să nu se descopere decât la vremea lui. Căci taina fărădelegii a şi început să lucreze; trebuie numai ca cel ce o opreşte acum să fie luat din drumul ei. Şi atunci se va arăta acel nelegiuit pe care Domnul Iisus îl va nimici cu suflarea gurii Sale şi-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale.

2 Tesaloniceni 2: 5 – 8

După ce Duhul Sfânt („cel care o opreşte”) va pleca, împreună cu Biserica, Anticrist va fi descoperit. El va înşela lumea până la cea de-a doua venire a lui Hristos, când Acesta îl va nimici pe acest nelegiuit „cu suflarea gurii Lui”.

Anticristul va exista doar pentru o perioadă limitată de timp, într-o regiune determinată, având un ţel specific. Noi, credincioşii, nu îl vom vedea, deoarece deja vom fi plecaţi. Când ne vom întoarce cu Hristos, sfârşitul celui rău va veni. Un adevăr pe care înşelătorul nu-l poate

distruge este faptul că Iisus Hristos va avea victoria finală.

11.

Zilele din Ezechiel 36 – 37:

Ce a fost şi ce este

J

Discovery Channel obişnuia să difuzeze un show de televiziune numit „Dirty Jobs”. În fiecare episod al acestuia, gazda, Mike Rowe, se focaliza pe oamenii care, pentru a-şi asigura traiul, acceptau slujbe pe care toţi ceilalţi oameni din lumea civilizată le-ar fi evitat pe cât de mult posibil. A petrecut timp cu revizori de canalizare, muncitori la ferme de viermi de pescuit, curăţători de cranii şi chiar şi cu un vomitologist aviar. Dacă Rowe şi-ar fi difuzat show-ul în Israel, în perioada Vechiului Testament, unul dintre primele episoade s-ar fi focalizat pe un profet.

Căutat: un profet

Cine şi-ar fi dorit vreodată să fie profet? în primul rând, Dumnezeu întotdeauna le cerea profeţilor să facă lucruri ciudate. Ca să îşi demonstreze o idee, Dumnezeu l-a făcut pe un profet să stea un an pe o parte, după care să se întoarcă pe partea cealaltă. El putea să-i ceară profetului să îşi gătească mâncarea pe excremente de om, să umble trei ani în pielea goală sau să se căsătorească cu o prostituată. Nu era o chemare foarte strălucită. În al doilea rând, profeţii erau urâţi de popor. Rareori erau ascultaţi. De cele mai multe ori erau ridiculizaţi, bătuţi şi omorâţi. Era nevoie de o adevărată chemare din partea lui Dumnezeu ca să preiei rolul unui profet.

Astăzi opusul este mai adevărat: cât de uşor este să fii onorat şi stimat! Mulţi cântăresc valoarea unui profet în câte cărţi a vândut sau în numărul de vizualizări a emisiunilor lui, în locul calităţii acelui profet. Profeţii în sine pot profita de faimă, reflectoare şi teama oamenilor, iar posesiunea lor cea mai importantă poate fi imaginea lor. Ca atunci când folosim mânerul unei şurubelniţe ca să batem un cui, astfel de oameni folosesc greşit Scriptura ca să-şi susţină minciunile, în loc să descopere adevărul.

Aceşti profeţi mincinoşi sunt capabili să scape basma curată, pentru că nimeni nu le cere socoteala. Am văzut mulţi astfel de profeţi în întreaga lume, în special în Asia. Practic oamenii li se închină atunci când coboară din avion. Sunt transportaţi în cele mai luxoase maşini şi stau la cele mai luxoase hoteluri. Mii de oameni vin să îi audă. Chiar şi atunci când ceea ce ei prezic nu se împlineşte, sunt invitaţi la conferinţa de la următorul Revelion. Unde sunt oamenii care se ridică să spună: „Nu! Sunteţi un profet mincinos!”? Dacă i-am judeca pe „profeţii” de astăzi după standardele Vechiului Testament care presupun că „prorocul care va avea îndrăzneala să spună în Numele Meu un cuvânt pe care nu-i voi porunci să-l spună, sau care va vorbi în numele altor dumnezei, prorocul acela să fie pedepsit cu moartea”, atunci mulţi dintre pastorii mincinoşi de astăzi ar fi în pericol (vezi Deuteronom 18: 20, 28: 20 – 22).

Amintiţi-vă, Dumnezeu vrea ca noi să-l cunoaştem planurile: „căci Eu sunt Dumnezeu, şi nu este altul, Eu sunt Dumnezeu, şi nu este niciunul ca Mine. Eu am vestit de la început ce are să se întâmple şi cu mult înainte ce nu este încă împlinit. Eu zic: «Hotărârile Mele vor rămâne în picioare şi îmi voi aduce la îndeplinire toată voia Mea.»” (Isaia 46: 9 – 10) Nu aveţi nevoie de un prezicător modern care să vă spună ce are să se întâmple. Aveţi nevoie doar de Biblie.

Ceea ce scriu în această carte nu este o revelaţia nouă, specială; nu este o descoperire măreaţă pe care am dezvăluit-o. Este pur şi simplu ceea ce ne-a spus Dumnezeu în Cuvântul Lui.

Pasiunea mea pentru profeţiile biblice este atât de mare pentru că la fel de mare este dorinţa lui Dumnezeu ca noi să-l cunoaştem planurile. Aproape o treime din întreaga Scriptură sunt profeţii, începând din Vechiul Testament şi continuând în Noul. Credincioşii trebuie să studieze profeţiile, iar bisericile trebuie să aducă învăţătură pe marginea lor. Din nefericire, avem parte de puţin din amândouă. Prea mulţi oameni exclud profeţiile

spunând că sunt din Vechiul Testament sau irelevante, însă să ignori profeţiile înseamnă să ignori mare parte din ce a spus Iisus: „După ce a vorbit în vechime părinţilor noştri prin proroci, în multe rânduri şi în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârşitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul pe care L-a pus moştenitor al tuturor lucrurilor şi prin care a făcut şi veacurile”. (Evrei 1: 1 – 2) Alţii ignoră profeţiile de teamă. Însă singurii cărora ar trebui să le fie teamă de „ceasul de pe urmă” sunt necredincioşii.

Prin Scriptura profetică a lui Dumnezeu înţelegem că Dumnezeu a vorbit. Cuvântul Lui ne arată că El lucrează şi ne ajută să înţelegem că trăim într-o lume a decăderii. Sunt anumite mirosuri în această lume care sunt recunoscute imediat şi sunt instant revoltătoare. Unul dintre acestea este moartea şi descompunerea. Dacă am adulmeca lumea nu ne-ar fi greu să recunoaştem că se deteriorează şi se îndreaptă înspre colaps.

Venirea colapsului

Primul colaps pregătit pentru lume va fi pe plan financiar. În ultimul secol, un grup de elită a controlat băncile. Aceiaşi oameni sunt cei care controlează media. Anumiţi membri ai acestui grup de elită cred că ei sunt *cei iluminaţi,* ştiind cel mai bine ce este greşit şi ce nu. Noi ceilalţi, care nu am fost iluminaţi, „oile”, suntem consideraţi prea proşti ca să putem lua decizii. Astfel, elita ne hrăneşte, are grijă de noi şi ne spune ce să facem.

După decenii întregi în care şi-au desfăşurat planurile proprii, se ocupă de economiile lumii. Bani fără valoare sau substanţă inundă piaţa globală. Valuta unei naţiuni obişnuia să fie susţinută de ceva tangibil, precum aurul. Acest standard nemaiexistând astăzi, economiile plutesc pe valute lipsite de valoare. Acest lucru este cu siguranţă real referitor la economia SUA; în scurtă vreme, valoarea dolarului american va scădea, posibil cu 60 – 70%, trăgând după el numeroase alte monede.

În iunie 2015, *The Telegraph* a publicat un articol cu titlul: „Lumea este lipsită de apărare faţă de următoarea criză financiară, avertizează BIS (Bank of International

Settlements [Banca Reglementărilor Internaţionale] banca centrală a băncilor centrale): factorii de decizie ai politicii monetare nu îşi mai permit să facă faţă următoarei crize, fiind imposibil ca ratele dobânzilor să mai coboare mai jos decât sunt”. 55

Aceste elite au săpat o groapă pe care economia globală nu o poate ocoli. La următoarea recesiune, valuta nu va mai avea nicio valoare. Oamenii nu vor mai putea cumpăra mâncare; răscoalele vor deveni ceva obişnuit peste tot în lume. Datorită dezechilibrelor guvernamentale la scară largă, va fi nevoie să se ridice o poliţie globală care să recâştige controlul.

Cum se vor restabili economiile lumii? O monedă globală va veni în ajutor. Când toţi vor avea aceeaşi monedă, nu va mai exista nevoia de războaie economice. Toţi vor lucra cot-la-cot pentru binele financiar al omenirii. Euro, creat în 1995 şi instituit complet în 1999, ar putea foarte bine să fie moneda globală în jurul căreia să graviteze toate pieţele financiare.

Unii poate simt că adevăratul pericol al unui sistem financiar global este pierderea individualităţii. Bun venit în lumea digitală! Fiecare va primi un cip personal de identificare. Vei fi conectat la baza de date centrală, astfel încât să-ţi poţi accesa oricând sumele personale de care dispui. Poţi monitoriza ce ai, iar guvernul global te va putea monitoriza pe tine. Va veni curând ziua în care nu vei mai putea face tranzacţii pentru afacerea ta sau nu vei mai putea accesa niciun serviciu fără cipul de identificare. Apocalipsa 13: 16 – 17 ne avertizează: „Şi a făcut ca toţi, mici şi mari, bogaţi şi săraci, slobozi şi robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte, şi nimeni să nu poată cumpăra sau vinde fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei sau numărul numelui ei”. În ce altă perioadă din istorie primirea acestui semn ar mai fi părut atât de logică şi de practică?

Al doilea colaps pe care lumea îl va experimenta va fi de natură fizică. Pe coperta unei publicaţii din iulie 2015 a *The New Yorker* era ilustrată coasta de vest a SUA fiind

ruptă de pe hartă. În publicaţie, Kathryn Shulz a scris un articol despre ziua judecăţii intitulat „Cel cu adevărat mare”, în care se prevestea că în orice zi, California ar putea fi lovită de un cutremur de magnitudinea 9.2 pe scara Richter. Chiar dacă un seism de o asemenea magnitudine ar putea distruge multe oraşe, cutremurul în sine nu este cel mai mare pericol. Un seism de acea dimensiune ar putea declanşa un tsunami lung de 1126 km şi înalt de 30 m care ar rade complet zona de NE, inclusiv oraşele Seattle şi Tacoma. Ideea principală a articolului nu este despre „dacă” se va întâmpla, ci despre „când”.56

Există o activitate în creştere pe falia oraşului San Andreas, California. Chiar şi în inima Americii, pe falia pe care se află New Madrid din statul Missouri, se vede o mişcare crescândă. Acestea sunt doar exemple a ce se întâmplă în întreaga lume – tot mai multe cutremure de magnitudini tot mai mari.

Nu cu mult timp în urmă am fost în Filipine, unde am şi mers la dentist. Aşteptam ca procedurile să înceapă când, dintr-odată, toţi oamenii au început să părăsească clădirea. Mă gândeam dacă am spus ceva greşit sau dacă nu cumva au ceva cu oamenii din poporul lui Dumnezeu, când mi s-a spus că era un exerciţiu de evacuare în caz de cutremur. Aşteptarea de a fi loviţi oricând de un dezastru seismic a devenit parte a culturii multor regiuni pasibile de cutremure.

Când ucenicii L-au întrebat pe Iisus de sfârşitul veacului, El nu a început să le zică de luna sângerie, de Shemita sau de cele mai proaspete preziceri referitoare la vremurile din urmă. El le-a zis:

Veţi auzi de războaie şi veşti de războaie: vedeţi să nu vă înspăimântaţi, căci toate aceste lucruri trebuie să se întâmple. Dar sfârşitul tot nu va fi atunci. Un neam se va scula împotriva altui neam, şi o împărăţie împotriva altei împărăţii; şi, pe alocuri, vor fi cutremure de pământ, foamete şi ciume. Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul durerilor.

Matei 24: 6 – 8

Domnul a clarificat pentru noi la ce lucruri anume ar trebui să veghem, dar asta nu ne este îndeajuns. Vrem lucruri bătătoare la ochi – vrem inovaţie – vrem acţiune. Vrem prevestitori şi luni însângerate.

Când Ioel spune: „soar ele se va preface în întuneric, şi luna, în sânge, înainte de a verii ziua Domnului, ziua aceea mare şi înfricoşată” (Ioel 2: 31) vorbeşte despre vremea Necazului cel mare. Nu ştiu voi cum sunteţi, dar eu unul nu plănuiesc să fiu aici când luna se va preface în sânge. Voi puteţi aştepta luna sângerie; eu plănuiesc să fiu răpit. Vrăjmaşul vrea ca noi să ne focalizăm pe cea mai nouă teorie şi să ne lăsăm prinşi în cea mai nouă manie privind vremurile din urmă, pentru că acestea ne distrag de la Biblie. El s-ar bucura mult mai mult ca tu să citeşti „adevărul” altcuiva, decât adevărul lui Dumnezeu.

Cel de-al treilea domeniu în care va exista un colaps este cel politic. Dezechilibrul la nivelul conducerii există peste tot pe pământ. Puterile guvernamentale din multe ţări sunt răsturnate – unele prin alegeri judiciare, altele prin uz de forţă. Pare că lumea tânjeşte după un lider puternic care să stea de partea oamenilor şi să se focalizeze pe alte interese decât cele personale. Peste tot în Orientul Mijlociu – şi azi în Europa şi în Statele Unite – harta politică este în continuă schimbare.

Un rezultat al acestei schimbări este faptul că Israel se izolează tot mai mult. În anul 2016, Naţiunile Unite au adoptat 20 de rezoluţii anti-Israel. Această statistică ar trebui să fie de ajuns ca să aducă claritate referitor la principiile de bază antisemite ale ONU.

Această lume emană un miros de putreziciune şi descompunere, în loc să ne temem de această deteriorare, ar trebui să ne fixăm privirea înspre ceruri. Ne aflăm clar în zilele lui Ezechiel şi ceasul final se apropie cu repeziciune.

Ezechiel 36: întoarcerea în ţară

Acestea sunt zilele lui Ezechiel. Putem vedea profeţiile din Ezechiel 36 – 39: cele care au fost împlinite

deja, cele care se împlinesc acum şi cele care se vor împlini. Întoarcerea evreilor în ţara lor a declanşat această perioadă de bucurie şi de necaz.

După cum am văzut mai devreme, înainte de întoarcerea evreilor, Israel era un pustiu arid. Ţara era moartă pentru că nu rămăsese în mâna proprietarilor ei de drept. Cei câţiva arabi care se aflau în ţara numită eronat Palestina, au lăsat ca regiunea să se transforme în teren mlăştinos şi deşert. Dar apoi au început evreii să se întoarcă, iar cu ei a venit binecuvântarea lui Dumnezeu pentru ţară.

Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: „În ziua când vă voi curăţa de toate nelegiuirile voastre, voi face ca cetăţile voastre să fie locuite, şi dărâmăturile vor fi zidite din nou; ţara pustiită va fi lucrată iarăşi, de unde până aici era pustie în ochii tuturor trecătorilor. Şi se va spune atunci: «Ţara aceasta pustiită a ajuns ca o grădină a Edenului; şi cetăţile acestea dărâmate, care erau pustii şi surpate, sunt întărite şi locuite!» Şi neamurile care vor mai rămâne în jurul vostru vor şti că Eu, Domnul, am zidit din nou ce era surpat şi am sădit, ce era pustiit. Eu, Domnul, am vorbit şi voi şi face” Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: „Iată în ce privinţă Mă voi lăsa înduplecat de casa lui Israel şi iată ce voiface pentru ei: voi înmidţi pe oameni ca pe o turmă de oi. Cetăţile dărâmate se vor umple cu turme de oameni, ca turmele închinate Domnului ca turmele care sunt aduse la Ierusalim în timpul sărbătorilor celor mari. Şi vor şti că Eu sunt Domnul”.

Ezechiel 36: 33 – 38

Întoarcerea evreilor în Israel nu a fost o urmare a Organizaţiei Sioniste Mondiale, a Declaraţiei Balfour, a încheierii Mandatului Britanic sau a recunoaşterii Israelului ca stat de către preşedintele Truman. A fost mâna Domnului. Dumnezeu a promis că se va întâmpla şi şi-a ţinut promisiunea – pur şi simplu. Când Dumnezeu i-a adus înapoi pe evrei, nu i-a lăsat să sufere în mlaştini infestate cu malarie sau să moară de cald în deşert. Promisiunea Lui a fost că „Ţara aceasta pustiită să ajungă

ca o grădină a Edenului”.

Nu cu multă vreme în urmă, am găzduit un tur agricol pentru o familie indoneziană foarte înstărită. Ei au venit ca să afle ce anume a făcut Israelul ca să prospere în felul acesta. În Israel avem roşii care produc o recoltă de 10 ori mai mare decât roşiile normale. Naţiunile Unite, într-un moment de non-negativism, au recunoscut că în Israel există mai multe specii de fructe şi de legume decât în orice altă ţară.

Israel este doar de dimensiunea oraşului New Jersey, dar are cinci zone de climat distincte. Aceste calităţi nu au venit în existenţă când Israel şi-a declarat independenţa în anul 1948; au fost acolo dintotdeauna. Însă, înainte ca Israel să fie declarat stat, acestea nu s-au manifestat şi nici nu au fost folosite cu grijă. Acum, chiar şi deşertul este înfloritor în Israel.

Din nou, acesta nu este un lucru care vine de la om; totul este lucrarea lui Dumnezeu. El face acestea ca să arate Cine este: „Şi vor şti că Eu suntzdomnul”. (Ezechiel 36: 38) întoarcerea evreilor în ţara lor a avut loc fără susţinere internaţională. Nici măcar America nu a ajutat la această repatriere divină. Dumnezeu spune că El o va face astfel încât toţi să ştie că El a împlinit acest lucru.

Până şi înlăturarea ameninţărilor existenţiale regionale s-a făcut fără susţinere internaţională oficială. Permiteţi-mi să dau două exemple. În 1981, francezii erau pe punctul de a vinde irakienilor îndeajuns de mult plutoniu cât să poată fi creată o bombă. De ce au crezut că aceasta ar fi o idee bună nu voi şti niciodată. Irakienii aveau un reactor nuclear care avea să fie „fierbinte”, sau capabil să rafineze materiale nucleare. În timp ce lumea a stat pe loc, Israel nu a ezitat. Am trimis o escadrilă de F-16 într-o misiune care a devenit cunoscută ca Operaţiunea Opera, iar reactorul nuclear a încetat să mai existe, ’17

O scurtă observat ledespreaceleavioaneF-16. Erau achiziţionate recent din SUA. Iniţial, trebuiau să ajungă la guvernul Şahului din Iran. Apoi, Şahul a căzut, în locul lui ridicându-se Khomeini.

Cu siguranţă, Statele Unite nu intenţionau să le trimită noului guvern iranian, aşa că s-au trezit cu o grămadă de F-16 pe care nu şi le doreau. Israel a intervenit spunând: „Ne pare rău că v-aţi pricopsit cu toate aceste avioane. Cum ar fi să vă scăpăm de ele?” Am negociat şi am luat avioanele la jumătate de preţ.58 Ce ziceţi de această afacere în stil evreiesc?

Imaginaţi-vă cum ar fi fost dacă Saddam Hussein ar fi avut arme nucleare când SUA a eliberat Kuweitul în 1991. Imaginaţi-vă cum ar fi dacă ISIS ar dispune de ele astăzi. Cu toate acestea, în loc să mulţumească Israelului, lumea – inclusiv SUA – s-a dezlănţuit împotriva noastră.59 Ni s-au impus anumite sancţiuni; luni întregi America a refuzat să ne vândă piese de schimb pentru avioane. Abia după mulţi ani i s-a mulţumit Israelului pentru riscul pe care şi l-a asumat atunci.60

Cel de-al doilea incident a avut loc în 2007. Israel abia ce a lansat noul satelit Amos, numit după profetul Vechiului Testament. Pe acest satelit era instalată cea mai sofisticată cameră fotografică, având lentile foarte puternice. Scanând regiunea, am descoperit o clădire în deşertul Sirian. Au fost observate multe camioane deplasându-se dinspre portul maritim înspre acea locaţie – multă activitate pentru o clădire aflată în mijlocul pustiei. Când am întrebat ce este, ni s-a spus că este o fermă agricolă.

Aşa că am decis să trimitem câţiva „fermieri” de-ai noştri. Au ajuns noaptea cu un elicopter. „Fermierii” noştri au verificat solul din jurul clădirii şi au dat de uraniu – nu genul obişnuit de fertilizatoare, nici măcar în Orientul Mijlociu. Înainte să acţionăm, am căutat mai multe confirmări. Când liderul programului nuclear sirian a vizitat Europa, noi i-am vizitat camera de hotel. Este uimitor câtă informaţie poate fi extrasă dintr-un laptop şi stocată pe un stick USB! Informaţiile ne-au confirmat suspiciunile. Am cerut ajutorul Satelor Unite şi am fost refuzaţi. Aşa că am acţionat pe cont propriu şi am distrus reactorul nuclear care se construia.61

Din nou, cum ar fi fost dacă pe Bashar al-Assad din Siria ar fi folosifun reactor nuclear? Vă puteţi imagina cum ar fi arătat Orienipţidijlociu astăzi dacă Siria ar fi pus mâna pe o armă nucleară? Dumnezeu a promis că îşi va aduce poporul înapoi în ţară; El este cel care a împlinit acest lucru pentru slava Numelui Său.

Ezechiel 37: Restaurarea poporului în una din zile, profetul Ezechiel a fost teleportat de Duhul Sfânt într-o vale. Privind în jur, a descoperit că era plină de oase. Dumnezeu l-a întrebat: „Vor putea oare oasele acestea să învie?” Simţind că este o întrebare-capcană, Ezechiel a răspuns cu înţelepciune: „Doamne Dumnezeule, Tu ştii”. Apoi Dumnezeu i-a spus lui Ezechiel să profeţească piele, suflare şi viaţă peste acel câmp de oase. Ezechiel a făcut acest lucru şi a început o huruială. Oasele au început să vină împreună. Osul şoldului s-a sudat de osul coapsei. Osul coapsei s-a sudat de osul genunchiului. După ce puzzle-ul gigant a fost complet, s-au format tendoane şi muşchi şi carne, până când valea s-a umplut de trupuri lipsite de viaţă.

Dumnezeu a spus: „Proroceşte şi vorbeşte duhului! Proroceşte, fiul omului, şi zi duhului: Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: «Duhule, vino din cele patru vânturi, suflă peste morţii aceştia ca să învie!»” (Ezechiel 37: 9) Ezechiel a făcut cum i s-a spus, iar viaţa a pătruns în trupurile fără suflare. Acestea s-au ridicat şi erau „o oaste mare, foarte mare la număr”. Apoi, Dumnezeu a făcut o promisiune minunată:

Fiul omului, oasele acestea sunt toată casa lui Israel. Iată că ei zic: „Ni s-au uscat oasele, ni s-a dus nădejdea; suntem pierduţi!” De aceea, proroceşte şi spune-le: „Aşa vorbeşte Domnid Dumnezeu: «Iată, vă voi deschide mormintele, vă voi scoate din mormintele voastre, poporul Meu, şi vă voi aduce iarăşi în ţara lui Israel. Şi veţi şti că Eu sunt Domnul, când vă voi deschide mormintele şi vă voi scoate din mormintele voastre, poporul Meu! Voi pune Duhul Meu în voi, şi veţi trăi; vă voi aşeza iarăşi în ţara voastră, şi veţi şti că Eu, Domnul, am vorbit şi am şi făcut,

zice Domnul.»”.

Ezechiel 37: 11 – 14

„Oasele acestea sunt toată casa lui Israel”, a spus Domnul. Aceste oase restaurate sunt poporul ales de Dumnezeu. Când forţele aliate au deschis uşile lagărelor de concentrare, la sfârşitul celui de-al doilea război mondial, ce au găsit? Oameni care erau doar piele şi os. Abia mai aveau viaţă în ei. „Ni s-au uscat oasele, ni s-a dus nădejdea”, spuneau ei. Când te uitai în ochii supravieţuitorilor nu puteai să mai descoperi nicio fărâmă de nădejde. Au fost jefuiţi de viitor.

Însă exista o nădejde şi un viitor pentru ei, pentru că Dumnezeu nu-şi uită promisiunile. El a spus că leva deschide mormintele; îi va aduce înapoi în ţară. Va turna Duhul Lui peste ei şi le va da viaţă. De ce? Pentru ca ei să ştie că El este Domnul.

„Nu”-ul Dumnezeului nostru este întotdeauna „Nu” şi „Da”-ul Lui întotdeauna „Da”. Dumnezeu îşi va ţine promisiunile, chiar dacă acestea se vor împlini pe o rută ocolitoare. Chiar şi dacă asta înseamnă, de exemplu, că o barcă plină cu supravieţuitori ai Holocaustului este îndepărtată de Ţara Promisă de către britanici şi obligată să acosteze într-o tabără de refugiaţi din Cipru înainte ca aceştia să fie în sfârşit emigraţi. În 1984, evreii etiopieni mureau de foame în Sudan. A fost demarată operaţiunea aeriană de urgenţă, denumită Operaţihnea Moise. În total, un număr de 8.000 de bărbaţi, femei şi copii au fost salvaţi şi duşi în Israel.62 Şapte ani mai târziu, a fost lansată Operaţiunea Solomon, prin care au fost transportaţi alţi 14.500 de evrei etiopieni în Ţara Promisă în mai puţin de 36 de ore.63

Dumnezeu a spus: „Vă voi aduce înapoi”. El continuă să facă asta.

Eu sunt un produs al acestei întoarceri. Sunt un evreu din seminţia lui Iuda. Odată, aflându-mă pe Insula Cebu din Filipine, un grup de tinere păreau să mă examineze. M-am simţit flatat, până când mi-am dat seama că ele doar voiau să ştie cum arată un evreu adevărat.

Apoi, când au auzit că sunt din seminţia lui Iuda, au încetat să mă mai asculte şi au început să mă examineze cu atenţie. Nu eram doar un evreu, ci unul din seminţia lui Iuda! împotriva oricăror condiţii, Dumnezeu şi-a păzit poporul şi l-a adus înapoi în ţară.

Ezechiel 37 s-a împlinit. De la pregătirea ţării, până la instaurarea statului, de la salvarea rămăşiţei de cuptoarele Holocaustului, până la întoarcerea celor din diaspora în ultimii 60 – 70 de ani, am văzut mai multe profeţii împlinite în această generaţie decât în orice altă perioadă istorică de la Iisus încoace. Israel există şi este păzit, sigur şi prosper. În oraşul în care locuiesc, pot să-mi trimit fiul să se joace fără să-mi fie teamă că va fi răpit. Nu pot face acelaşi lucru întamerica. Da, încă suntem sub pericolul exterminării de către naţipnile care ne înconjoară, însă suntem puternici. Şi acum, când cineva ne atacă, suntem în stare să contracarăm.

12.

Zilele din Ezechiel 38 – 39: Ce este şi ce va fi

Pot să vă spun cu certitudine că soarele va răsări şi mâine. Vă pot spune cu certitudine că, dacă îmi voi scăpa o cărămidă pe picior, două lucruri vor avea loc: cărămida va cădea, iar eu voi experimenta durere. Vă pot spune cu certitudine că mii de palestinieni petrec timp astăzi discutând cum ar putea distruge cel mai eficient Israelul. Sunt multe subiecte referitor la care putem adopta o poziţie de certitudine 100%, spunând: „Acest lucru se va întâmpla astfel”.

Corelarea profeţiilor biblice la vremurile de astăzi nu este unul dintre acestea. Nu voi face presupuneri categorice în această carte, declarând că nu există nicio altă opţiune. Şi asta pentru că nu sunt profet; sunt un student al Cuvântului lui Dumnezeu. Corelările din acest capitol sunt făcute de un om care a petrecut ani buni studiind Biblia, rugându-se pe baza Scripturilor şi văzând adevărul pe care Dumnezeu vrea să-l ştim – despre Cine este şi ce plănuieşte pentru ceasul de pe urmă. Dumnezeu mi-a dat de asemenea şi o perspectivă unică în calitate de

evreu care locuieşte în Israel, într-o casă de pe marginea văii Armagheddon.

Poate unii spun că-mi ofer o şansă de scăpare, în cazul în care ceva din ce am scris se dovedeşte a fi inexact. Absolut deloc. Dacă citeşti o carte în care autorul pretinde că are dreptate 100% referitor la perspectiva lui asupra vremurilor din urmă, atunci acesta greşeşte 100% în autoevaluarea lui. Cu această avertizare, permiteţi-mi să vă spun că eu cred cu adevărat că acum trăim zilele din Ezechiel 38.

Siguranţa şi izolarea poporului Israel

Există două locuri asupra cărora trebuie să ne aţintim privirile în ziua de azi – Israel şi Damasc. Din aceste locaţii vom vedea fiind apăsate următoarele butoane declanşatoare. Putem vedea cum Israel se izolează tot mai mult. Acordul cu Iran a lăsat naţiunea pe cont propriu. Naţiunile Unite atacă în mod constant Israelul, învinovăţindu-l de diferite atrocităţi. Antisemitismul este în floare peste tot în lume. Evreii sunt atacaţi în sinagogi, în magazine, acasă, pe străzi, când vizitează morminte şi la bar mitzvah. Aţi auzit despre toate aceste acte de violenţă? Bineînţeles că nu însă dacă un băieţel palestinian este rănit sau omorât, apare peste tot la ştiri.

În iulie 2014, *Newsweek* a publicat un articol scris de Adam Lebor sub titlul „Exod: de ce evreii Europei pleacă din nou”. În el, Lebor enumeră în ordine cronologică toate răscoalele anti-evrei din mai multe locuri de pe continent. Într-un incident din 2014, 400 de protestatari din Sarcelles, o suburbie din nordul Parisului, „au atacat o sinagogă şi afaceri deţinute de evrei strigând «Moarte evreilor!»” în Malmö, Suedia, violenţa faţă de evrei „s-a triplat în anul 2012 faţă de anul 2010”, incluzând bombardarea unui centru comunitar evreiesc. Într-un alt atac oribil din 2012, în Toulouse, Franţa, un om înarmat a intrat într-o şcoală evreiască şi a ucis şapte oameni „inclusiv o profesoară şi trei copii”. 64 Nu este de mirare că atât de mulţi evrei se alătură *aliyah* (imigrarea evreilor)

şi se întorc în Israel.

Ca evenimentele din Ezechiel 39 să aibă loc, lumea are nevoie să fie ori apatică, ori împotrivitoare faţă de naţiunea Israel. La momentul actual, ambele aspecte ale Acestei descrieri există cu siguranţă.

Trebuie, de asemenea, să ne ţinem privirea aţintită asupra Damascului, Siria. Vom discuta în câteva momente despre cum

Damascul va fi distrus şi va fi un catalizator real pentru restul evenimentelor din Ezechiel 38. Nu ar fi greu să ne imaginăm că Damasc s-ar putea să aibă aceeaşi soartă ca oraşul Aleppo. Războiul se va muta în Damasc, pentru că sub oraş este ascuns un depozit mare de arme chimice. În bătălia pentru acele armamente, oraşul va fi devastat.

Bătălia începe

Domnul ne spune că, atunci când Israel se simte în siguranţă şi protejat, alţii vor veni să ia ceea ce el deţine:

Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: „În ziua aceea, multe gânduri îţi vor veni în minte şi vei urzi planuri rele. Vei zice: «Mă voi sui împotriva ţării acesteia deschise, voi năvăli peste oamenii aceştia liniştiţi, care stau fără grijă în locuinţele lor, toţi în locuinţe fără ziduri şi neavând nici zăvoare, nici porţii Mă voi duce să iau pradă şi să mă dedau la jaf, să pun mâna pe aceste dărâmături locuite din nou, pe poporul acesta strâns din mijlocul neamurilor, care dre turme şi moşii şi locuieşte în mijlocul pământului.»”.

Ezechiel 38: 10 – 12

Naţiunea Israel este „poporul acesta strâns” care locuieşte în siguranţă. Dar cine vine să atace? Ezechiel descrie jucătorii foarte clar.

Primul şi cel mai important jucător pe care trebuie să-l identificăm este Gog, din ţinutul Mâgog:

Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: „Fiul omului, întoarce-te cu faţa spre Gog din ţara lui Magog, spre domnul Roşului, Meşecillui şi Tubalului, şi proroceşte împotriva lui! Şi spune: «Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: lată, am necaz pe tine.

Gog, domnul Roşului, Meşecului şi Tubalului! Te voi târî şi-ţi voi pune un cârlig în fălci; te voi scoate, pe tine şi toată oastea ta, cai şi călăreţi, toţi îmbrăcaţi în chip strălucit, ceată mare de popor, care poartă scut şi pavăză şi care toţi mânuiesc sabia.»”.

Ezechiel 38: 1 – 4

În arabă veche, Marele Zid Chinezesc era denumit zidul lui AI Magog. Alţi scriitori din vechime au făcut referire la zid astfel *„Sud Yagog et Magog,* care este zidul de lut sau metereza lui Gog din Magog”.65 De ce a fost construit Marele Zid Chinezesc? Să oprească forţele lui Gog şi Magog, care veneau dintr-o parte a zonei unde astăzi se află Rusia. În timpul cercetărilor mele asupra Bibliei, am descoperit că există multe nume pentru Rusia – Magog, Roş, Meşec, Tubal – şi pentru liderul acesteia – Gog.

Rusia duce dorul zilelor în care era un imperiu major, iar Vladimir Putin vrea să devină noul ţar. Recuperarea fostei importanţe globale a ţării, dacă nu cumva şi a fostei puteri economice, a fost remarcabilă. Puţin a pus stăpânire peste naţiunea lui şi peste regiunile înconjurătoare. Preluarea prin furt a Crimeii şi invazia în Ucraina au fost întâmpinate cu pedepse formale diplomatice, deoarece nu exista nimeni în jur care să i se poată împotrivi. Acum îşi încearcă şansele în Orientul Mijlociu, în decembrie 2016, în Siria a fost dat un ordin de încetare a focului de către Rusia. În trecut, asemenea pacturi erau formulate în Washington, D.C. De data aceasta, SUA nici măcar nu a fost invitată la negocieri. La momentul actual, serviciile secrete israeliene au observat că în Siria sunt mai mulţi ruşi decât arabi.

„Aşteaptă, Amir”, îmi veţi spune, „vrei să spui că Vladimir Putin este Gog?” Nu, dar ar putea fi. Se potriveşte modelului, însă dacă atribuim numele Gog oricărei persoane fără mai multe dovezi înseamnă doar să speculăm.

Rusia va conduce atacul împotriva Israelului. Ceea ce Gog, liderul Rusiei, va crede că este o expresie a puterii lui

mari va fi, de fapt, doar un act al supunerii oarbe faţă de Dumnezeul atotputernic: „Iată, am necaz pe tine, Gog, domnul Roşului, Meşecului şi Tubalului! Te voi târî şi-ţi voi pune un cârlig în falei; te voi scoate”. (Ezechiel 38: 3 – 4) Dumnezeu îl va conduce pe acest lider puternic cu un cârlig în fălci, ca pe un sclav. Chiar şi atunci când ni se pare că răul câştigă, Dumnezeu este în control.

Partenera Rusiei în acest atac va fi Persia – Iranul de azi. Lumea vestică nu prea ştie multe lucruri despre Iran, în afară de faptul că nu are nici cea mai mică idee cum anume gândeşte Iranul. Cu alte cuvinte, Vestul va începe să înţeleagă Iranul doar când va înţelege că nu are cum să îl înţeleagă.

Tratatul nuclear cu Iranul orchestrat de administrarea Barack Obama este un exemplu perfect. Statele Unite au intrat în această înţelegere crezând cu adevărat că sunt şanse ca Iran să-şi onoreze angajamentul. Iran nu a avut nicio astfel de intenţie. În timp ce Vestul se gândea că Iran va înceta vreme de 10 ani să mai încerce să obţină arme nucleare, Iranul se gândea: „Cum putem pune mâna pe ele mâine?” în 10 ani cineva va veni cu alte motive pentru care aceştia ar trebui să nu deţină arme nucleare. Între timp, ei au la îndemână o fereastră de un deceniu în care Vestul nu o să-i urmărească. Ca urmare a înţelegerii referitor la Iran, acestora li s-a permis să-şi păstreze toate facilităţile şi 5.000 de centrifuge – cu ce scop credeţi că vor fi folosite?

Dar nu au fost amplasate structuri de monitorizare? Ba da, dacă le putem numi astfel. Dacă o echipă de monitorizare cere să viziteze un sit nuclear, poate dura până la 24 de zile că echipa să primească acces. Ce credeţi că fac iranienii în această fereastră de timp? Poate au nevoie de aceste trei săptămâni şi jumătate ca să facă curat? Său. Poate vor folosi acest timp ca să ascundă orice dovadă a ceea ce fac cu adevărat?

Dacă o echipă de monitorizare cere o mostră din pământul care înconjoară o facilitate nucleară, cine credeţi că i-o va aduce? „Ei, bine, domnule iranian care te ocupi cu

afaceri nucleare, mostra de pământ pe care mi-ai adus-o conţine un nivel ridicat de nitriţi asemănător cu acela din fertilizatorii din pământul pentru plante. Sunteţi sigur că este luat din jurul facilităţii şi că nu provine dintr-un sac cu pământ pentru plante?” Dacă o echipă de monitorizare face un apel împotriva unui lucru pe care iranienii l-au făcut, durează luni de zile ca acesta să fie analizat.

În acelaşi timp, Iran nu a trebuit să aştepte ridicarea sancţiunilor care i-au fost impuse. Tratatul a acţionat imediat. Şi, ca un bonus, Statele Unite au decis să le transfere miliarde de dolari (să nu spunem că sunt pentru răscumpărare), sumă care guvernul a admis că probabil va fi folosită pentru terorism. Apoi, secretarul de stat, John Kerry, a încercat să ne liniştească. Ca răspuns la politica iraniană de a folosi mantra „Moarte Americii!”, el a zis: „Cred că au o politică de opoziţie faţă de noi şi o mare vrăjmăşie, însă nu am cunoştinţă despre niciun plan specific referitor la faptul că Iran vrea să ne distrugă”. 66

Cred că depinde de felul în care fiecare defineşte termenul „moarte”.

De ce este Iranul este atât de hotărât să pună mâna pe o armă nucleară? îşi doreşte puterea şi avantajul de a face parte din clubul nuclear. În mod surprinzător, cei care ar trebui să se teamă dacă acest lucru va avea loc nu sunt SÜÀ şi Israel, ci Arabia Saudită. Iran urăşte Vestul şi dispreţuieşte Israelul – dar urăşte Arabia Saudită de 10 ori mai mult. Motivul acestei un profunde stă în forma de islam pe care o respectă fiecare. Arabii saudiţi sunt apărătorii islamului sunit, iar iranienii şiiţi îi detestă aşa cum doar un religios fanatic ar putea să deteste pe cineva pe care îl consideră eretic. Asta nu înseamnă că Israel nu mai este vizat: înseamnă doar că prima bombă s-ar putea să nu fie lansată înspre noi.

Oamenii mă întreabă când va ataca Israelul facilităţile nucleare iraniene. Nu ştiu. Nu sunt primul-ministru. Ce ştiu este că atunci când Israel va ataca, s-ar putea ca lumea nici să nu ştie. Există alte modalităţi prin care să distrugi o facilitate nucleară pe lângă bombardarea

acesteia. De ce să trimiţi un F-16 când poţi să trimiţi un virus?

În 2009, pe când programul nuclear al Iranului începea să prindă aripi, o operaţiune a Israelului şi SUA a trimis un USB drive unui angajat din departamentul nuclear naţional. Acest angajat, care era de fapt un agent dublu iranian, a conectat acel drive la computerul său, prin acesta fiind transferat în tot sistemul un virus numit Stuxnet. Acest virus le-a dat centrifugelor comanda de a funcţiona de cinci ori mai repede, în timp ce comunica unităţii principale de control că totul funcţionează perfect. Nu a durat mult până ce centrifugele s-au stricat.67

În 2012, sub pretextul unei înnoiri a software-ului Microsoft, Israel şi SUA a înserat virusul Flame în sistemul computerizat al facilităţilor nucleare iraniene. Acest virus ne-a permis să vedem ce se desfăşura pe monitoarele computerelor lor.68 Cercetând zona, de fiecare dată când dădeam peste informaţii foarte importante, am făcut foarte util butonul de „delete”. Dar nu ne-am oprit acolo. Uneori, în loc să ştergem acea informaţie importantă, doar o schimbăm puţin. Transformăm o informaţie bună în una rea. Când au descoperit în sfârşit că le-am spart sistemul, iranienii nu îşi mai puteau da seama care informaţie era corectă şi care era eronată. Iranul nu trebuie să ajungă să aibă o armă nucleară, iar Israel va face tot ce este nevoie ca să se asigure că acest lucru nu se va întâmpla.

Iran (Persia) i se va alătura Rusiei în atacul împotriva Israelului: „Împreună cu ei voi scoatè pe cei din Persia, Etiopia şi Put, toţi cu scut şi coif: Gomerul cu toate oştile lui, ţara Togarmei, din fundul miazănoapte! cu oştile sale, popoare multe împreună cu tine!” (Ezechiel 38: 5 – 6) Deja am văzut cum Iran şi Rusia S-au aliat în Siria. Când Naţiunile Unite au lansat 59 de torpile peste aerodromul Siriei în urma unui atac teribil cu arme chimice* Rusia şi Iran au stat de partea Siriei în condamnarea faţă de America. Dacă în viitor se va întâmpla ceva împotriva Damascului, cei doi aliaţi vor acţiona împreună până la capăt.

Pentru început, ce are Rusia cu Israelul? Totul se rezumă la gaz. Nu le pasă de conflictul palestinian/israelian sau de ideologii religioase. Vladimir Putin nu a fost niciodată cunoscut pentru altruismul sau credinţa lui. Rusia vrea să fie principalul furnizor de gaz din lume.

Israel a reuşit să stea departe de radarul Rusiei multe decenii, însă ceva s-a schimbat cu patru sau cinci ani în urmă. Israel à descoperit trilioane de metri cubi de gaze naturale pe coasta Mediteranei. Asta ne-a propulsat din a fi în primul rând importatori de energie, în a fi una din principalele preocupări la nivel mondial când vine vorba de energie. Brusc, Puţin a făcut Israelului o vizită de stat.

A venit şi i-a cerut prim-ministrului Netanyahu parteneriat la această rezervă uriaşă de gaze. Netanyahu i-a spus *„Dasvidaniya”* (La revedere! – n.tr.). Puţin nu este genul de om căruia să-i placă să audă „nu” şi, cu primul pretext pe care îl va găsi, se va întoarce să ia ce am refuzat să-i dăm.

Altă naţiune despre care Ezechiel spune că se va alătura atacului este Cuş, cunoscută şi sub denumirea de Etiopia. Etiopia de astăzi nu este aceeaşi Etiopie de atunci. Pe vremea lui Ezechiel, Cuş era o regiune cunoscută şi sub numele de Sudan. Nu este surprinzător să vedem că Sudan face parte din această alianţă, având în vedere în ce fel de relaţii se află astăzi. Aceleaşi afinităţi ideologice şi relaţionale le are şi Put (Libia).

Iran şi Sudan sunt foarte apropiate. Iran dă Sudanului finanţe, iar Sudanul îi permite Iranului să pună la cale acte de terorism cu ajutorul naţiunii lor. De cinci ori în ultimii patru ani, Israel a lovit Sudanul. De fiecare dată pentru că acesta a permis Iranului să facă contrabandă cu arme prin ţara lor continuând spre Sinai şi apoi Gaza. Iran a construit o fabrică în Khartoum, capitala ţării, cu scopul de a construi rachete ca să nu fie nevoiţi să trimită din ale lor palestinienilor. Israel a distrus şi această fabrică. Când Israel are nevoie să atace, nu stă la discuţii. Când trebuie să tragi, tragi. Discutatul vine mai târziu.

Nu cu mult timp în urmă, serviciile secrete israeliene au reuşit să intercepteze câteva convorbiri telefonice sudaneze foarte importante. Au auzit oameni de ştiinţă din Iran şi Coreea de Nord discutând; niciun sudanez nu era implicat în conversaţie. Israel este primul pe lista neagră a Sudanului, iar aceştia ar accepta din start să se alăture alianţei.

O altă naţiune care se va ridica împotriva Israelului va fi Turcia, în Ezechiel, *Gomerul* şi *Togarma* se referă la Turcia. Chiar dacă Israel obişnuia să găsească în această zonă un aliat, situaţia s-a schimbat foarte mult odată cu alegerea lui Recep Tayyip Erdogan ca preşedinte în 2014. El a adus în guvern o mentalitate islamică mult mai radicală.

Numărul moscheilor construite în ultimii doi ani în Turcia este mai mare decât al celor construite în ultimii 70 de ani. Chiar dacă se arată politicos deocamdată, deoarece Israel caută să construiască o conductă de gaz până în Europa prin Turcia, el ar accepta din start să se alăture alianţei care va pune capăt entităţii sioniste/israeliene.

Mai sunt alte câteva naţiuni menţionate în Ezechiel 38:

Seba şi Dedan, negustorii din Tars şi toţi puii lor de lei îţi vor zice: „Vii să iei pradă? Pentru jaf ţi-ai adunat oare mulţimea ta, ca să iei argint şi aur, ca să iei turme şi avuţii şi să faci o pradă mare?”

Ezechiel 38: 13

Aceste naţiuni stau şi se uită, criticând atacul împotriva Israelului, dar nu vor face nimic să se opună.

Seba şi *Dedan* se referă la Arabia Saudită. În timp ce majoritatea naţiunilor se îndepărtează de Israel, saudiţii de fapt devin mai prietenoşi. Această prietenie nu este oficială, dar este bazată pe înţelegerea unei ameninţări împotriva amândurora dacă Iranul ar avea arme nucleare. *„Negustorii din Tars”* este o referinţă la Europa. Tars, cunoscut pentru mulţi ca destinaţia în care Iona căuta să fugă, se află în Spania. După cum demonstrează atitudinea generală a Naţiunii Unite, Europa vorbeşte mult şi face

puţin.

Mulţi oameni vor să ştie; unde apar în Biblie Statele Unite. Unde anume se potriveşte în zilele lui Ezechiel această mare putere? Eu cred că în acest pasaj putem vedea America, identificată în anumite traduceri ca „liderii Tarsului”. Cuvântul tradus drept „lideri”, în ebraică înseamnă „lei tineri”.

Europa este vechea gardă, pe când americanii sunt leii tineri care s-au născut din pântecele lumii vechi. Din nefericire, SUA s-a alăturat strămoşilor ei fiind irelevantă în Orientul Mijlociu. După ce a orchestrat un vot al Naţiunilor Unite împotriva Israelului în anul 2016, condamnând aşezările evreieşti, secretarul de stat John Kerry a făcut această afirmaţie remarcabilă: „Dacă ei aleg un singur stat, atunci Israel poate fi evreu sau democrat. Nu poate fi amândouă”. 69 America s-a separat fundamental de Israel. Au comentat, însă nu au acţionat.

Odată cu noua administraţie, noi, cei din Israel, avem speranţă pentru o îmbunătăţire a relaţiei dintre SUA şi Israel. Donald Trump, a avut câteva cuvinte încurajatoare. Cu toate acestea, istoria şi natura schimbătoare a preşedinţiilor Statelor Unite ne-a determinat să ne păstrăm o atitudine de îndoială, în special când vine vorba de ceva pe termen lung. Chiar şi cu Donald Trump la Casa Albă, dacă vom fi atacaţi, ne aşteptăm să ne ducem luptele militare singuri.

Rusia, Iran, Turcia şi Sudan sunt pregătite să atace Israelul. Ei doar aşteaptă scânteia care să aprindă focul. Nu sunt un profet; doar mă uit la ce spun Scripturile. După cum am menţionat anterior, cred că distrugerea Damascului va fi scânteia. Siria este numitorul comun pentru toate aceste naţiuni. Depozitul secret de arme chimice ascuns sub pământ în Damasc va fi mâna care aprinde chibritul.

Până de curând ar fi fost greu să ne imaginăm toate aceste naţiuni aliindu-se. Principalele personaje, Rusia, Iran şi Turcia nu se suportau între ele. Dintr-odată, sunt prietene. Rusia şi Turcia tocmai au semnat un pact ca să

fie transportat petrol din Rusia în Europa prin Turcia. Acest petrol obişnuia să treacă prin Ucraina, însă acum ruşii simt că acea rută nu mai este de încredere. Aşadar, Turcia are o poziţie avantajoasă, atât Israel, cât şi Rusia căutând să-şi trimită gazul prin ea. De aici se va naşte conflictul dintre Israel şi Rusia. Rusia vrea exclusivitate, în special pe acele pieţe europene pe care Israel vrea să le alimenteze. Rusia are nevoie de câştigurile de pe gaz; este singurul lucru care ar susţine economia lor care suferă. Dacă Israel reprezintă o ameninţare în acest domeniu, Israel trebuie îndepărtat. Nimeni nu a anticipat vreodată acest scenariu. Şi totuşi, Ezechiel 38 a prezentat aceste evenimente din viitor.

Când lupta va începe, ea va deveni un război mondial. Agresorii vor reprezenta trei continente. Chiar dacă nu va afecta atât de mult populaţia cum au făcut-o alte războaie, ea se va întinde pe o zonă vastă. Este interesant să observăm că mare parte din cel de-al Doilea Război Mondial a fost despre distrugerea evreilor în Holocaust. Cel de-al Treilea Război Mondial va fi despre distrugerea evreilor în ţara lor de baştină. Observaţi cât de mult se străduieşte Satana să-i omoare pe evrei!

Am mai menţionat de câteva ori, că eu cred că Damasc va fi scânteia care va duce la explozia acestei mari bătălii împotriva Israelului. Profetul Isaia ne avertizează referitor la distrugerea completă a acestei cetăţi înainte de evenimentele ceasului de pe urmă: „Prorocie împotriva Damascului. «Iată, Damascul nu va mai fi o cetate, ci va ajunge un morman de dărâmături.»” (Isaia 17: 1)

O vedere din aer a acestui oraş dezvăluie un oraş deteriorat tot mai mult în urma războaielor. Însă oraşul este mare; distrugerea lui nu este completă încă. Isaia spune că va deveni „un morman de dărâmături”. Nu trebuie decât să ne uităm la Aleppo ca să înţelegem la ce nivel de devastare se referă Isaia. Când nimicirea Damascului va ajunge ca cea din Aleppo, atunci întreg iadul se va dezlănţui.

13.

Ce urmează?

În acest capitol final, vom răspunde celor două întrebări care par să primeze în mintea majorităţii oamenilor pe măsură ce ne apropiem de ceasul de pe urmă: „Ce urmează?” şi apoi „Şi ce?” Cu alte cuvinte, la ce anume ar trebui să fiu atent şi ce anume înseamnă aceste lucruri pentru mine? Ne-am ocupat de ambele întrebări în mai multe moduri de-a lungul acestei cărţi. Aici voi încerca să vă ofer o prezentare generală a evenimentelor care vor urma. Rugăciunea mea este ca voi să ţineţi minte tema cu care am început cartea: dacă aveţi o relaţie bună cu Dumnezeu, nu aveţi de ce să vă temeţi. În loc de consternare, aceste cuvinte ar trebui să vă aducă un sentiment profund de pace. Dumnezeu este în control, iar dacă Iisus este Domnul şi Mântuitorul vostru, sunteţi în siguranţă în mâna Lui.

Atât de multă confuzie

Dacă sunteţi în căutarea unor date exacte referitoare la lucrurile care urmează, veţi fi puternic dezamăgiţi. Ce putem şti este ordinea evenimentelor. Nu trebuie decât să ne uităm în Biblie şi să o tratăm ca pe Cuvântul literal al lui Dumnezeu. Foarte mulţi creştini devin confuzi referitor la ce urmează, pentru că iau la nimereală pasaje din Scriptură şi le amestecă până când, aşa cum spun prietenii mei din Filipine, devin *„chicken adobo”* (şi miros a durian). Biblia a fost scrisă ca un întreg. Când o interpretăm ca un întreg şi nu ca pe nişte bucăţi de informaţii, atunci cronologia începe să prindă formă.

Acesta este unul dintre motivele pentru care ucenicii nu prea aveau înţelegere când vine vorba de cele două veniri ale lui Mesia. Ei credeau că aceste evenimente se vor întâmpla simultan: Iisus va intra călare în Ierusalim atât în calitate de Mesia, cât şi în calitate de Rege. Însă când Iisus a vorbit despre aceste două veniri, a dat de înţeles că vor exista două împliniri distincte: una când a venit ca Mesia pe pământ, iar cealaltă când se va întoarce în calitate de Rege al regilor în timpul necazului lui Iacov

(Necazului cel mare).

Însă nu doar Iisus a vorbit despre cele două veniri a lui Hristos. Vechiul Testament transmite clar faptul că prima venire a lui Iisus drept Mesia va include suferinţă, moarte şi înviere. Întoarcerea Lui va însemna salvare pentru poporul Său, Israel, după ce acesta va trece printr-o perioadă dificilă de necaz şi suferinţă.

În mod interesant, Talmudul spune că, prima dată când Mesia va veni, va intra călare pe un măgăruş, însă oamenii nu vor fi pregătiţi să-L primească. A doua oară va veni călare pe un cal şi atunci oamenii vor fi pregătiţi. Când Iisus a intrat în Ierusalim pe un măgăruş, El nu celebra. Nu era nimic euforic. El a înţeles că copiii Lui, care-L aşteptau cu nerăbdare pe Mesia, L-au ratat pe Mesia care umbla printre ei. El a venit la „ai Săi, şi ai Săi nu L-au primit”. (Ioan 1: 11) Când. Se va întoarce călare pe un cal, toţi credincioşii îl vor vedea aşa cum este cu adevărat.

Apoi am văzut cerul deschis, şi iată că s-a arătat un cal albi cel ce stătea pe el se cheamă „Cel credincios” şi „Cel adevărat”, şi El judecă şi se luptă cu dreptate. Ochii Lui erau ca para focului; capiul îl avea încununat cu multe cununi împărăteşti şi purta un nume scris pe care nimeni nu-l ştie, decât numai El singur. Era îmbrăcat cu o haină înmuiată în sânge. Numele Lui este: „Cuvântul lui Dumnezeu”. Oştile din cer îl urmau călare pe cai albi, îmbrăcate cu în subţire, alb şi curat. Din gura Lui ieşea o sabie ascuţită, ca să lovească neamurile cu ea, pe care le va cârmui cu un toiag de fier. Şi va călca cu picioarele teascul vinului mâniei aprinse a atotputernicului Dumnezeu. Pe haină şi pe coapsă avea scris numele acesta: „ÎMPĂRATUL ÎMPĂRAŢILOR ŞI DOMNUL DOMNILOR”.

Apocalipsa 19: 11 – 16

Putem să-i învinuim pe ucenici pentru că au înţeles greşit cele două veniri ale lui Mesia? Nu, ei nu deţineau toate informaţiile. Noi deţinem toate informaţiile, deci noi nu avem scuze. Trebuie să ne asigurăm că folosim

informaţiile cum se cuvine, ca întreg, deoarece, dacă doctrine majore din Biblie, precum prima şi cea de-a doua venire ale lui Hristos au putut fi interpretate greşit de cei care îi erau cei mai apropiaţi, şi noi, cu siguranţă, putem cădea în groapa interpretării şi înţelegerii greşite. Pe măsură ce spun aceste lucruri, vă rog să vă amintiţi că nu sunt un profet; eu doar studiez Biblia.

Cronologia

Profeţiile din Ezechiel 36 şi majoritatea celor din Ezechiel 37 s-au împlinit. În Ezechiel 36, Dumnezeu a promis că va restaura ţara lui Israel. A făcut acest lucru. De la sfârşitul secolului al 19-lea, de când evreii au început să se restabilească şi până azi, ţara a fost transformată dintr-un ţinut deşertic arid şi mlăştinos, într-o ţară luxuriantă, prosperă şi bogată. Prin binecuvântările lui Dumnezeu şi prin munca asiduă a oamenilor, Israel a redevenit o naţiune puternică, independentă care se autosusţine.

Nu doar că Dumnezeu a promis că va restaura ţara, dar şi-a dat şi cuvântul că Şi va aduce poporul înapoi. În Ezechiel 37, Dumnezeu îi arată profetului o viziune a unei văi pline de oase uscate fiind renăscute şi revitalizate. Exact acest lucru s-a întâmplat pe măsură ce evreii care erau împrăştiaţi peste tot în lume s-au întors în Ţara Promisă. Dumnezeu S-a folosit până şi de ororile Holocaustului ca să împingă comunitatea internaţională să îşi dea consimţământul pentru o ţară a evreilor, ilustrând perfect felul în care El dă frumuseţe în loc de cenuşă.

Satana a atacat imediat. Amintiţi-vă, înainte ca diavolul să fie legat şi aruncat în fântâna Adâncului, tot Israelul va fi mântuit (vezi Romani 11: 26). Ultimul lucru pe care şi-l doreşte este ca poporul lui Dumnezeu să aibă o naţiune unită şi o identitate completă. Aşa că, de cum a fost declarată independenţa în anul 1948, toate ţările vecine – cele cu graniţă comună cu Israelul – şi-au îndreptat în întregime forţele militare împotriva ţării nou fondate. Deloc surprinzător, acest asalt se potriveşte perfect în profeţiile biblice. Psalmistul Asaf a scris:

Dumnezeule, nu tăcea! Nu tăcea şi nu Te odihni, Dumnezeule! Căci iată că vrăjmaşii Tăi se frământă, şi cei ce Te urăsc înalţă capul. Fac planuri pline de vicleşug împotriva poporului Tău şi se sfătuiesc împotriva celor ocrotiţi de Tine. „Veniţi”, Zic ei, „să-i nimicim din mijlocul neamurilor, ca să nu se mai pomenească numele lui Israel!” Se strâng toţi cu o inimă, fac un legământ împotriva Ta: corturile lui Edom şi ismailiţii, Moabul şi hagareniţii, Ghebal, Amon, Amalec, filistenii cu locuitorii Tirului. Asiriaşe uneşte şi ea cu ei şi îşi împrumută braţul ei copiilor lui Lot.

Psalmul 83: 1 – 8

Dumnezeu a răspuns rugăciunii lui Asaf şi a răspuns rugăciunilor israelienilor în 1948. Nu exista nicio şansă ca armata acestei noi naţiuni să poată învinge coaliţia statelor înconjurătoare, însă Dumnezeu putea face asta, şi a făcut-o. Această bătălie pentru independenţă nu a fost câştigată datorită acţiunii de pe câmpul de luptă, ci în ciuda acesteia.

Încă de atunci, naţiunile direct învecinate au fost învinse din nou şi din nou, de fiecare dată când atacau Israelul: Criza Suezeului (1956), Războiul de Şase Zile (1967), Războiul de Uzură (1967 – 70), Războiul de Yom Kippur (1973) şi Războaiele din Liban (1982, 2006). Pe lângă aceste războaie, au existat bătălii constante cu palestinienii în intifade (1987 – 93, 2000 – 05) şi în conflictele din Gaza (2008 – 09, 2012, 2014). Naţiunea Israel nu a avut parte de mulţi ani de pace, dar, prin tot ce a trecut, lui Dumnezeu i-a păsat de poporul Lui.

Nu doar că Israel a supravieţuit acestor atacuri, dar unele din ţările vecine i-au devenit prieteni. S-au format noi relaţii, atât cu Iordania, cât şi cu Egipt, lucru care se potriveşte la rândul lui profeţiilor biblice. Apocalipsa 12 indică faptul că rămăşiţa evreilor va fugi în Iordania în timpul Necazului. Isaia vorbeşte despre un drum între Israel şi Egipt. Domnul va conduce Egiptul la pocăinţă, iar pe acest drum vor veni din sud şi din nord la Ierusalim cei care se închină adevăratului Dumnezeu *în aceeaşi vreme,*

va fi un drum care va duce din Egipt în Asiria: asirienii se vor duce în Egipt, şi egiptenii, în Asiria, şi egiptenii împreună cu asirienii vor sluji Domnului. Tot în vremea aceea, Israel va fi al treilea, unit cu Egiptul şi cu Asiria, ca o binecuvântare în mijlocul pământului. Domnul oştirilor îi va binecuvânta şi va zice: „Binecuvântat să fie Egiptul, poporul Meu, şi Asiria, lucrarea mâinilor Mele, şi Israel, moştenirea Mea!»

Isaia 19: 23 – 25

Acum, că naţiunile direct învecinate au fost înfrânte sau au devenit amicale, este timpul ca cele mai îndepărtate să atace. Acestea sunt naţiunile de dincolo de graniţele Israelului – iar acesta va fi următorul eveniment major din cronologie. După cum am văzut, fitilul va fi aprins în Damasc: „Prorocie împotriva Damascului. «Iată, Damascul nu va mai fi o cetate, ci va ajunge un morman de dărâmături.»” (Isaia 17: 1) Devastarea nu a avut încă loc, însă se apropie. Faptul că Siria a devenit un loc principal pentru violenţă şi are atenţia mondială nu este o coincidenţă.

Focurile din Damasc vor fi o lumină care va atrage naţiunile. Unele dintre ţările care au fost implicate în conflictul sirian se vor uita mai la sud şi îşi vor aţinti privirea asupra Israelului. Noi, israelienii care, pentru primii 30 de ani de viaţă nu ştiam dacă vom supravieţui până săptămâna viitoare, avem astăzi mai multă siguranţă şi confort decât am avut oricând altcândva. Avem gaz, petrol şi arme de tot felul (dacă v-aş spune despre ele, probabil ar trebui să vă ucid). La momentul potrivit, Dumnezeu va fluiera şi aceste năţiuni, în special Rusia, vor veni.

Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: „În ziua aceea, multe gânduri îţi vor veni în minte şi vei urzi planuri rele. Vei zice: «Mă voi sui împotriva ţării acesteia deschise, voi năvăli peste oamenii aceştia liniştiţi, care stau fără grijă în locuinţele lor, toţi în locuinţe fără ziduri şi neavând nici zăvoare, nici porţii Mă voi duce să iau pradă şi să mă dedau la jaf, săpun mâna pe aceste dărâmături locuite din

nou, pe poporul acesta strâns din mijlocul neamurilor, care are turme şi moşii şi locuieşte în mijlocul pământului”.

Ezechiel 38: 10 – 12

După cum Ezechiel a prezis, aceste naţiuni vor veni să fure şi să prădeze. Până acum cinci ani, din Israel nu prea aveai ce să furi în afară de falafel şi hummus. Dar acum există petrol şi gaz, şi încă în cantităţi mari. Rusia va veni cu Turcia, Iran şi Sudan. Din nou, Dumnezeu va lupta pentru Israel, iar alianţa rusească va fi distrusă în Israel – dar nu înainte să aibă loc o bătălie îngrozitoare şi multă vărsare de sânge. În timpul acestei bătălii, la un moment dat, se vor lăsa la o parte armele obişnuite, fiind înlocuite cu cele nucleare. Faptul că le vor lua şapte luni să îngroape până la ultimul os şi şapte ani să ardă armele pare să indice faptul că se vor confrunta şi cu radiaţie:

Atunci locuitorii cetăţilor lui Israel vor ieşi, vor arde şi vor da pradă flăcărilor armele, pavezele şi scuturile, arcurile şi săgeţile, lăncile şi suliţele; şi şapte ani vor face focul cu ele. Şapte luni îi va îngropa casa lui Israel, ca să cureţe ţara.

Ezechiel 39: 9, 12

La scurtă vreme după această bătălie, Anticristul se va ridica din Europa şi va promite pacea. După toate cele întâmplate în Israel, lumea îşi va dori cu ardoare acest mesaj. Anticrist va aduce naţiunile lumii împreună. Apoi, la jumătatea celor şapte ani ai Necazului, îşi va arăta adevărata faţă. Acesta este începutul necazului lui Iacov, când mânia lui Dumnezeu va începe să fie turnată în lume. Necazul va culmina cu adunarea armatelor la Armagheddon şi cu o campanie a ultimului război care gravitează în jurul Ierusalimului şi al lui Anticrist. Dumnezeu va avea victoria şi va deschide calea înspre Mileniu.

Pacea, nu aşa cum o dă lumea

Nu trebuie ca vreunul dintre aceste lucruri vă înspăimânte, decât dacă plănuiţi să fiţi încă aici în timpul acestor evenimente. Cât despre mine, plănuiesc să fiu plecat deja de multă vreme pe când mânia lui Dumnezeu

va lovi omenirea. Dacă îl ai pe Iisus Hristos ca Domn şi Mântuitor, atunci înseamnă că pe când aceste lucruri vor avea loc, deja ai fost răpit. Chiar azi, Duhul Sfânt îl întârzie pe Anticrist: „Şi acum ştiţi bine ce-l opreşte ca să nu se descopere decât la vremea lui. Căci taina fărădelegii a şi început să lucreze; trebuie numai ca cel ce o opreşte acum să fie luat din drumul ei”. (2 Tesaloniceni 2: 6 – 7) Duhul Sfânt – cel care opreşte taina fărădelegii – Se retrage, Biserica se retrage împreună cu El, pentru că nu poate exista Biserică fără Duhul Sfânt. Planul lui Dumnezeu nu este doar biblic, este şi logic. De ce ajungem să fim confuzi referitor la Scripturi? Dumnezeu nu a fost confuz când le-a scris.

În timp ce judecata va avea loc pe pământ, noi vom celebra ceremonia de nuntă a lui Hristos cu Mireasa Lui, Biserica. La sfârşitul Necazului, când Iisus va veni a doua oară, noi ne vom întoarce împreună cu El. Acest eveniment va introduce domnia de 1.000 de ani a lui Hristos care se va încheia cu învingerea militară a lui Satana. Judecata finală a lui Dumnezeu împotriva tuturor duhurilor şi a oamenilor care L-au respins pe El va fi pusă în aplicare şi va fi urmată de crearea unui cer nou şi a unui pământ nou.

Aleluia, nu suntem rânduiţi mâniei lui Dumnezeu! Vom fi luaţi când aceasta va fi pe punctul să izbucnească; ne vom întoarce când se va apropia de încheiere.

Este vremea să ne pregătim

Când m-am căsătorit cu frumoasa mea soţie, ea nu s-a trezit în dimineaţa nunţii cotrobăind să-şi găsească ceva cu ce să se îmbrace, trecându-şi degetele prin păr şi alergând să ajungă la ceremonie. Săptămâni – chiar luni au fost necesare ca să pregătim nunta. Apoi, în ziua nunţii, a petrecut ore în şir pregătindu-se ca să fie înfăţişată mirelui! ei. Mă simt onorat şi binecuvântat de fiecare dată când mă gândesc la cât de mult efort a depus chiar şi numai să arate cât mai bine pentru mine.

Nunta Bisericii cu Mântuitorul nostru se apropie. Trebuie să ne pregătim încă de pe acum.

Şi am auzit, ca un glas de gloată multă, ca vuietul

unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice, care zicea: „Aleluia!

Domnul Dumnezeul nostru cel atotputernic a început să împărăţească. Să ne bucurăm, să ne înveselim şi să-l dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soţia Lui s-a pregătit şi i s-a dat să se îmbrace cu în subţire, strălucitor şi curat” (Inul subţire sunt faptele neprihănite ale sfinţilor.)

Apocalipsa 19: 6 – 8

Această nuntă este punctul culminant al planului măreţ de mântuire al lui Dumnezeu. Ceea ce a început în Geneza se va sfârşi în Apocalipsa, şi de la început până la sfârşit, totul este despre Iisus. Dumnezeu a creat omenirea, omenirea a căzut, Dumnezeu a promis un Mântuitor, Mântuitorul a venit, a murit şi a înviat, ca omenirea să poată fi împăcată cu Dumnezeu şi să petreacă o veşnicie cu El. Mântuitorul a plecat să pregătească un loc pentru Mireasa Lui, apoi îşi va chema Mireasa la El, Mântuitorul. Se va căsători cu Mireasa Lui şi vor trăi fericiţi până la „adânci bătrâneţi” şi toată veşnicia. Este un sfârşit de poveste real.

După cum putem vedea, uitându-ne la lumea din jurul nostru, este foarte posibil ca timpul nostru pe pământ să fie scurt. De aceea, este timpul să începem să ne pregătim. Pavel scrie:

Şi aceasta cu atât mai mult, cu cât ştiţi în ce împrejurări ne aflăm: este ceasul să vă treziţi în sfârşit din somn; căci acum mântuirea este mai aproape de noi decât atunci când am crezut. Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua. Să ne dezbrăcăm, dar, de faptele întunericului şi să ne îmbrăcăm cu armele luminii. Să trăim frumos, ca în timpul zilei, nu în chefuri şi în beţii; nu în curvii şi în fapte de ruşine; nu în certuri şi în pizmă; ci îmbrăcaţi-vă în Domnul Iisus Hristos şi nu purtaţi grijă de firea pământească, pentru ca să-i treziţi poftele.

Romani 13: 11 – 14

Acum este vremea să ne trezim din somnul nostru spiritual. Prea mulţi creştini patinează prin viaţă, neluând

prea în serios mântuirea. Ei o văd doar ca pe o binecuvântare şi ratează faptul că este în acelaşi timp şi o responsabilitate.

Şi bisericile dorm. Au devenit confortabile. Pastorii predică mesaje menite să gâdile urechile şi să umple coşurile de colectă. Prea puţini predică pe marginea profeţiilor biblice, pentru că le aduc confuzie şi disconfort. Şi, în puţinele dăţi în care vorbesc despre vremurile din urmă, le fac să pară ceva senzaţional sau fictiv. Bisericile noastre, împreună cu cei care le frecventează, trebuie să înveţe şi să răspândească adevărul; nu avem timp să ne înşelăm singuri. Aşa cum a scris Pavel, mântuirea noastră de aceste trupuri se apropie. Noaptea aproape s-a încheiat, iar ziua noastră cu Dumnezeu este pe cale să înceapă.

Sunteţi pregătiţi? îl cunoaşteţi pe Iisus, cunoaşteţi suferinţele Lui şi puterea învierii Lui? Aţi primit darul fără de plată al mântuirii? Nu ne costă nimic să avem pacea perfectă a lui Dumnezeu şi promisiunea veşniciei împreună cu El – însă trebuie să dăm totul de bunăvoie. În epistola către Efeseni citim: „Căci prin har aţi fost mântuiţi, prin credinţă. Şi aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni”. (Efeseni 2: 8 – 9) Nu există nicio balanţă mare, cerească, pe care să fie contrabalansate faptele voastre bune şi cele rele. Dacă încercaţi să vă dovediţi vrednici înaintea lui Dumnezeu sau să vă câştigaţi mântuirea, opriţi-vă. Nu veţi putea face niciodată îndeajuns de mult cât să puteţi plăti pentru păcatele voastre. Partea frumoasă este că nu trebuie să o faceţi; preţul deja a fost plătit. Petrii scrie: „Hristos, de asemenea, a suferit o dată pentru păcate, El, cel Neprihănit, pentru cei nelegiuiţi, ca să ne aducă la Dumnezeu. El a fost omorât în trup, dar a fost înviat în duh”. (1 Petru 3: 18)

Mântuirea este la distanţă de o acceptare a lui Iisus ca Domn şi Mântuitor de către voi. Hotărâţi-vă să vă încredeţi în El să vă ierte păcatele şi să vă împace cu Dumnezeu. Faceţi-L Domnul – un cuvânt care înseamnă *„Stăpân”* – vostru. Apoi, angajamentul vostru trebuie să fie

să faceţi din Iisus centrul vieţii voastre şi să-L urmaţi pentru restul zilelor. Când veţi face asta, El nu vă va promite că totul va fi roz cât timp mai aveţi de trăit pe pământ. De fapt, vă promite chiar opusul. Vor veni vremuri grele. Dar în toate, El va fi acolo, dându-vă pace şi bucurie şi înconjurându-vă cu o dragoste nesfârşită. Când viaţa voastră se va fi terminat – sau când timpul Bisericii pe acest pământ se va fi încheiat – veţi fi cu Dumnezeu pe vecie.

Celor care aţi intrat în acest legământ al mântuirii, vă adresez aceeaşi întrebare: Sunteţi pregătiţi? Urmaţi călăuzirea Duhului Sfânt în fiecare zi? în Galateni citim: „Dacă trăim prin Duhul, să şi umblăm prin Duhul”. (Galateni 5: 25) Duhul Sfânt ne-a dat o viaţă nouă, iar noi trebuie să ne luptăm să urmăm călăuzirea Lui zi de zi. Asta înseamnă să căutăm zilnic să cunoaştem voia Lui, dăruindu-ne în fiecare zi Lui şi fiind atenţi la oportunităţile pe care ni le dă ca să împărtăşim adevărul despre Hristos şi să fim parteneri împreună cu El. Înseamnă să trăim aşa cum ne-a chemat Dumnezeu să trăim – nu în căile vechi ale păcatului şi automulţumirii, ci în căile noi ale Duhului (vezi Galateni 5: 16 – 26).

Vă citiţi Biblia? Dumnezeu ne-a dat Cuvântul Său cu un motiv. Dacă vă deschideţi Biblia doar duminica la biserică, rataţi unul dintre cele mai mari daruri pe care Dumnezeu le are pentru voi. Nu puteţi fi pregătiţi să împărtăşiţi adevărul Scripturii dacă nu ştiţi voi înşivă Scripturile. Şi, fiţi siguri, timpul petrecut în Cuvântul lui Dumnezeu anulează mare parte din teama şi îndoiala cu care se confruntă mulţi creştini. Frica nu este o moştenire a copiilor Lui.

Vă rugaţi zilnic? Sub vechiul legământ, oamenii trebuiau să meargă la preoţi ca să comunice cu Dumnezeu. Dar acum toţi credincioşii sunt preoţi, avem acces direct la Dumnezeul Creator: „Să ne apropiem, dar, cu deplină încredere de scaunul Harului, ca să căpătăm îndurare şi să găsim Har, pentru ca să fim ajutaţi la vreme de nevoie”. (Evrei 4: 16) Ideea de a ne apropia mai mult de tronul lui

Dumnezeu i-ar fi şocat pe israeliţii din Vechiul Testament. Totuşi, pentru noi poate deveni un lucru obişnuit. Noi nu ştim cum este să nu poţi să te rogi. Nu trebuie să ne pierdem niciodată uimirea referitor la faptul că putem vorbi direct cu Dumnezeu şi să ştim că Lui chiar îi pasă de ce îi spunem. Profiţi de oportunităţile pe care le ai de a vorbi cu Dumnezeu? Prin rugăciune vei găsi puterea necesară să-l slujeşti Domnului. Prin rugăciune vei găsi pace în mijlocul greutăţilor vieţii.

Vă interesaţi de planurile Tatălui? Ne aflăm pe acest pământ cu o misiune. Aceasta nu este să ne adunăm bogăţii sau să vedem toată lumea sau să trăim confortabil şi fericiţi. Suntem aici să-L slujim pe Dumnezeu. Nu este nimic greşit dacă, în timp ce îl slujim, El ne binecuvântează cu bogăţii şi fericire. Însă aceste lucruri sunt doar sosul, nu sunt mâncarea în sine. Pavel scrie: „Căci noi suntem lucrarea Lui şi am fost zidiţi în Hristos Iisus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele”. (Efeseni 2: 10) Dumnezeu are o listă de „fapte bune” pregătite pentru fiecare dintre noi, pe care să le împlinim în această viaţă, inclusiv vieţi pe care vrea să le atingem, sacrificii pe care vrea să le facem, adevăruri pe care vrea să le spunem, binecuvântări pe care vrea să le oferim. Fiecare avem o misiune personală şi unică de la Dumnezeu; de aceea suntem aici. La locul de muncă, dacă o persoană se focalizează doar pe avantaje şi nu pe slujbă, va fi concediată. Să ne focalizăm pe slujba pe care ne-a dat-o Dumnezeu, în special pe măsură ce timpul se scurge tot mai mult.

Vă încredeţi în Dumnezeu în vremurile bune şi în cele rele? Pe măsură ce vremea întoarcerii lui Hristos se apropie, înainte să devină mai bine pentru creştini, va deveni mai greu. Indiferent de ce se va întâmpla în vieţile noastre, fie credinţa noastră ne aduce persecuţie, fie vom suferi pentru că trăim într-o lume decăzută, trebuie să ne păstrăm ochii aţintiţi asupra lui Dumnezeu. El ne va duce de mână prin situaţiile grele şi ne va creşte în vremurile

dificile.

Ba mai mult, ne bucurăm chiar şi în necazurile noastre; căci ştim că necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruinţă în încercare, iar biruinţa aceasta aduce nădejdea. Însă nădejdea aceasta nu înşală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt care ne-a fost dat.

Romani 5: 3 – 5

Toţi vom suferi în diferite perioade din viaţă; haideţi să alegem să creştem în urma acestor suferinţe. Când vedem că lumea în jurul nostru se degradează tot mai mult, trebuie să ne amintim că Dumnezeu are un plan pentru noi, care presupune binecuvântare, nu mânie.

Când îi slujiţi, vă supuneţi Lui? După cum am menţionat anterior, avem nevoie să stăm în Cuvântul lui Dumnezeu. Dar există şi un timp în care trebuie să lucrăm. După ce israeliţii au învins Ierihonul, au trecut la cetatea Ai. Când au atacat, au fost bătuţi rapid. Armata a fugit înapoi în tabără, iar naţiunea a intrat într-o stare de panică naţională. Chiar şi Iosua a fost copleşit. S-a înfăţişat înaintea Chivotului Legământului şi s-a rugat, căutând înţelepciunea lui Dumnezeu referitor la ce s-a întâmplat. Răspunsul lui Dumnezeu este pe cât de frumos, pe atât de surprinzător: „Domnul a zis lui Iosua: «Scoală-te! Pentru ce stai culcat astfel pe faţa ta? Israel a păcătuit.»” (Iosua 7: 10 – 11) Unde altundeva îi spune Dumnezeu unui om: „Hei, nu te mai ruga, ci fă ceva!”? Un om pe nume Acân a furat unele dintre lucrurile frumoase din Ierihon, care se presupunea că trebuiau arse ca o jertfă înaintea lui Dumnezeu.

În tabără cineva păcătuise şi Iosua nu avea cum să rezolve această problemă stând pe genunchi. Eclesiastul 3 ne spune că este un timp anume pentru orice lucru. Este un timp pentru cititul Bibliei şi un timp în care să ne rugăm. Şi mai este un timp în care să luăm tot ce am învăţat din Cuvânt şi pe genunchi şi să ducem în lume, să punem în aplicare. Creştinilor, noi nu trebuie să ne izolăm atât de mult încât lumina noastră să fie ascunsă sub un

obroc şi să devenim irelevanţi în lume.

În cele din urmă, susţineţi Israelul? Promisiunea pe care Dumnezeu i-a făcut-o lui Avraam de a-i binecuvânta pe cei care-l binecuvântează şi de a-i blestema pe cei care-l blestemă este una veşnică. Ea nu s-a oprit la exilul Israelului, nici la primul legământ şi nici la împrăştierea evreilor în primul secol. Cel puţin, Biserica trebuie să se roage zilnic pentru Israel. Creştinii ar trebui să caute şi modalităţi de a-şi spori sprijinul faţă de Israel şi mai mult, încurajând guvernul ţării să susţină naţiunea financiar sau să aleagă să susţină ei personal lucrări care se focalizează pe evrei. Dumnezeu vede, ştie, şi a promis că va binecuvânta.

Shalom

Scopul meu în scrierea acestei cărţi nu este să stârnesc teamă, ci să aduc pace. Teama vine din ceea ce nu cunoaştem. Pacea vine din înţelegerea planului lui Dumnezeu şi din înţelegerea faptului că El are toate lucrurile sub control. Mă rog să terminaţi de citit această carte cu un „Aleluia!” pe buze.

Ne aflăm în ceasul de pe urmă. Numărătoarea inversă se apropie de zero. În timp ce timpul lumii se scurge, limbile ceasului nostru se mişcă în direcţia opusă. Apostolul Ioan a scris: „Cine are pe Fiul are viaţa; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viaţa. V-am scris aceste lucruri ca să ştiţi că voi care credeţi în Numele Fiului lui Dumnezeu aveţi viaţa veşnică”. (1 Ioan 5: 12 – 13)

Dacă Iisus Hristos este Domnul şi Mântuitorul vostru, aveţi viaţa veşnică. „Aveţi” este un verb la prezent, însemnând că aveţi acum. Viaţa veşnică nu este ceva ce. Aşteptaţi, nu este ceva ce veţi primi când viaţa aceasta se va fi terminat. Viaţa voastră veşnică este o realitate chiar astăzi, când citiţi aceste cuvinte. Nu contează ce se întâmplă în zilele pe care le mai aveţi de trăit pe pământ, aveţi asigurarea unei vieţi veşnice cu Hristos.

Vă las cu acele cuvinte ale lui Iisus cu care am început cartea:

Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă

lumea.

Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte. Aţi auzit că v-am spus: „Mă duc, şi Mă voi întoarce la voi”. Dacă M-aţi iubi, v-aţi fi bucurat că v-am zis: „Mă duc la Tatăl”; căci Tatăl este mai mare decât Mine. Şi v-am spus aceste lucruri acum, înainte ca să se întâmple, pentru ca atunci când se vor întâmpla, să credeţi.

Ioan 14: 27 – 29

Despre autor

Amir Tsarfati s-a născut în Israel, unde a trăit mare parte din viaţa lui. După ce şi-a încheiat serviciul militar obligatoriu în Forţele de Apărare Israeliene, a continuat ca maior în rezerva IDE în ultimii 20 de ani, Amir a fost ghid turistic în Israel, fiind principalul ghid turistic al *Sar El Tours* (2004 – 2010) şi CEO al *Sar El Tours and Conferences* (2010 – 2012). În anul 2001, a devenit fondator şi preşedinte al lucrării Behold Israel – o organizaţie non-profit care oferă la nivel global acces în timp real la surse sigure de ştiri şi informaţii despre Israel din contextul puternic al istoriei şi profeţiilor biblice. Amir este căsătorit cu Miriam şi au împreună patru copii, cel mai mare dintre ei începându-şi deja serviciul militar obligatoriu în IDE Casa lui Amir dă în valea Megiddo, Armagheddon, lucru care îi aminteşte constant de chemarea pe care Dumnezeu i-a dat-o de a aduce învăţături pe marginea planurilor lui Dumnezeu din Biblie referitor la vremurile din urmă.

Notiţe

Capitolul 1: înainte să ne uităm în viitor, să privim în trecut

Ed Hindson, *15 Future Events That Will Shake the World* (Eugene, Ore.: Harvest House, 2014), ediţie Kindle, introducere.

Capitolul 3: Să înţelegem profeţiile: Două câte două

Andrew Walker, „Why Use Negative Interest Rates?” Ştirile BBC, 15 februarie 2016, http://www.bbe.com/news/business-32284393.

Thomas C. Frohlich, Alexander Kent şi Sam Stebbins, „Seven Countries Ne-ar Bankrupte, „, USA Today, 8 august 2015,https://www.usatoday. Com/story/money/business/2015/08/05/24 – 7-wall-st-countries-nearbancrupte,/31164239/.

Capitolul 5: Israel continuă să fie poporul ales de Dumnezeu

Center for Reformând Theology and Apologetics, „Westminster Shorter Catechism with Proof Texts”, CRTA, accesat în 29 ianuarie 2018, http://www.Reformând.org/documents/wse/index.html? top = http%3A%2F%2 Fwww.Reformând. Org%2 Fdocuments %2FWSC.html.

Commission for Religious Relations with the Jews, „The Gifts and the Calling of God Are Irrevocable” (Rom 11: 29): o reflexie asupra întrebărilor teologice asupra relaţiilor dintre evrei şi catolici, cu ocazia celei de-a 50-a aniversări a „Nostra Actate” (NO.4), Libreria Editrice Vaticana (Vatican Publishing House), 10 decembrie 2015,http://www.Vatican.va/roman curia/pontifical councils/chrstuni/relations-jews-docs/ re pe chrstuni doc 20151210 ebraismo-nostra-aetate en.html.

Capitolul 6: înşelăciunea naţiunilor

Ilan Evyatar, „Israels Economy: Reasons to be Cheerfuland Some for Concern”, Jerusalem Post, *TI* aprilie 2016, http://www.post.com/opinion/ israels-economyreasons-to-be-cheerful-and-some-for-concern-452550.

„Ancient Jewish History: The Bar-Kokhba Revolt (132 – 135 ce)”, Jewish Virtual Library, accesat în 12 februarie 2018, http; //www.jewishvirtuallibrary. Org/the-bar-kokhba-revolt-132 – 135-ce.

Mark Twain, *Inocenţi în străinătate* (Salt Lake City: Project Gutenberg.

2006), ediţie Kindle, capitolul 47.

Mitchel Bard, „PreState Israel: The Arabs în Palestine”, Jewish Virtual Library, accesat în 12 februarie 2018, www.jewishvirtuallibrary.org/the-arabsin-palestine.

Bernard Gwertzman, revizuire a *From Time Immemorial: The Origins of the Arab-Jewish Conflict over Palestine,* de Joan Peters, „Arabs against Jews”, New York Times, 12 mai 1984, www.nytimes.com/1984/05/12/books/booksof-the-times-arabs-against-jews.html

Joan Peters, *From Time Immemorial: The Origins of the Arab-Jewish Conflict over Palestine* (New York: Harper & Row, 1984).

Zuheir Mohsen, citat în „Wij zijri alleen Palestijn om politieke reden” de James Dorsey, Trouw, 31 martie 1977.

Bard, „PreState Israel: The Arabs în Palestine”.

Fred J. Khouri, *The Arab-Israeli Dilema* (Syracuse: Syracuse UP, 1986), 9.

Sharif Hussein, Al-Qibla, 23 martie 1918, citat în *Battleground: Fact and Fantasy în Palestine* de Samuel Katz, (New York: Bantam Books, 1977), 128.

„Selected Quotes from Golda Meir”, Golda Meir Center for Political Leadership, accesat în 19 februarie 2018, http://insudenver.edu/golda/ goldameir/goldaquotes/.

2 Alexander Zvielli şi Calev Ben-David, „Abba Eban, Father of Israeli Diplomacy, Dies at 87”, Jerusalem Post, 18 noiembrie 2002, repostat de *Facts of Israel,* accesat în 19 februarie 2018, http://www.factsofisrael.com/blog/ archives/000491.html

3 Donald Grey Bamhouse, *Genesis: A Devoţional Exposition,* vol. 1 şi 2 (Grand Rapids: Zondervan, 1973), citat în „Genesis 12 – Gods Call of Abram; Abram în Egypt” de David Guzik, Enduring Word Bible Commentary, accesat în 12 februarie 2018, https://enduringword.com/commentary/genesis-12/.

Capitolul 7: Răpirea: Marea taină

Charles Caldwell Ryrie, *Basic Theology: A Popular Sistematic Guide to Understanding Biblical Truth* (Chicago: Moody, 1999), 462.

Ryan Jones, „Netanyahu to Hold Official Bible Studies”, Israel Today, 11 decembrie 2011, http://www.israeltoday.co.il/Newsitem/tablă/178/nici/23040

/ Defaultaspx

Robert Andrews, *Famous Lines: A Columbia Dictionary of Familiar Quotations* (New York: Columbia UP, 1997), 256.

Capitolul 8: Răpirea: Marea adunare

Arnold G. Fruchtenbaum, *The Footsteps of Messiah,* ed. Rev. (Tustin, Calif.: Ariel Ministries, 2003), 151, citat în „14.7. The Church and the Book of Revelation Commentary-A Testimony of Jesus Christ”, Bible Study Tools, accesat în 19 februarie 2018, www.biblestudytools.com/comentaries/ revelation/related-topics/the-church-and-the-book-of-revelation.html

Capitolul, 9: Anticrist: Omul fărădelegii

United Nations Framework Convention on Climate Change, „A Summary of the Kyōto Protocol”, Naţiunile Unite, 29 noiembrie 2007, http://unfecc.int/kyoto protocol/background/items/2879.php. Vezi şi „Kyōto Protocol Fast Facts”, CNN, 24 martie 2017, http://www.cnn.com/2013/07/26/ world/kyoto-protocol-fast-facts/index.html.

Madison Park, „Obama: No Greater Threat to Future than Climate Change”, CNN, 21 ianuarie 2015, http://www.cnn.com/2015/01/21 /us/climatechange-us-obama/.

Pope Francis, „Encyclical Letter Lăudato Şi of the Holy Father Francis on care for Our Common Home”, Libreria Editrice Vaticana (Vatican Publishing House), 24 mai 2015, http://w2. Vatican.va/content/francesco/en/encyclicals/ documents/papa-francesco 20150524 enciclica-laudato-şi.html.

Bradford Richardson, „Pope Francis Calls Climate Change a Sin”, Washington Times, 1 septembrie 2016, http://www.Washingtontimes.com/ news/2016/sep/l/pope-francis-calls-climate-change-sin/.

Capitolul 10: Anticrist: Derularea covorului roşu

„Real Politics, at Last?”, Economist, 28 octombrie 2004, http://www.Economist.com/node/3332056 print? Story ID-3332056.

4 Bruno Waterfield, „EU Elections 2014: Why Planet EU Is Stranger than Fiction”, Telegraph, 13 mai 2014, http://www.telegraph.co.uk/news/worldnews/ Europe/eu/10823.000/EU-elecţions-2014-Why-Planet-EU-is-stranger-thanfiction.html.

Council for Cultural Co-operation, „Europe: Many Tongues, One Voice”, Council of Europe, 1992, Pinterest, 3 decembrie 2016, www.pinterest.com/ pin/375135843946147782.

Becket Adams, „Double-Take: EU Tolerance Poster Includes the Cross, the Star of David, And… Wait, What Is That?” Theblaze, 19 octombrie 2012, http://www.theblaze.com/news/2Q12/10/19/double-take-eu-tolerance-posterincludes-the-cross-the-star-of-david-and-wait-what-is-that

Michael Wintle, *Europa and the Bull, Europe, and European Studies: Visual Images as Historical Source Material* (Amsterdam: Vossiuspers UvA, 2004), 22.

The Editors of Encyclopædia Britannica, „Europa”, Encyclopædia Britannica, 22 februarie 2016, https://www.britannica.com/topic/Europa-Greekmythology.

Tracy L. Schmidt, ed., *Standard Catalog of World Paper Money, General Issues,* 1368 – 1960, (Blue Ash, Ohio: F + W Media, Inc., 2016), 562.

„Europa Series of Euro Banknotes”, European Central Bank, 19 februarie 2018, http://www.ecb. Europa.eu/euro/banknotes/Europa/html/index. en.html.

5 John Macarthur, The Macarthur Bible Commentary (Nashville: Thomas Nelson Inc., 2005), 1997.

6 New World Encyclopedia contribuitors, „Albert Speer”, New World Encyclopedia, 24 februarie 2016, http://www.newworidencyclopedia. Org/p/ index.php? title = Albert Speer & oldid = 994184.

7 „The Mysterious World and History of the Knights Templar”, Beyond Science, 25 iulie 25, 2017, http://www.beyondsciencety.com/2017/Q7/25/themysterious-worid-and-history-of-the-knights-templar/.

Anne Gilmour-Bryson, *The Trial of the Templars in the*

Papal State and the Abruzzi (Vatican City, Biblioteca Apostolica Vaticana, 1982), 15.

Nash Jenkins, „Hundreds Gather for Unveiling of Satanic Statuie în Detroit”, Time, 27 iulie 2015, time.com/3972713/detroit-satanic-statuebaphomet/.

Isabel Hernandez, „Meet the Man Who Started the Illuminaţi”, National Geographic History, iulie/august 2016,https://www.naţionalgeographic. Com/archaeology-and-history/magazine/2016/07 – 08 / prof. îl cadamweishauptilluminaţi-secret-society/.

Ibid.

The Editors of Encyclopædia Britannica, „Illuminaţi”, Encyclopædia Britannica, 20 septembrie 2017, https://www.britannica.com/topic/illuminatidesignaţionrefl 250318.

Ibid.

Ibid.

The Editors of Encyclopædia Britannica, „Freemasonry”, Encyclopædia Britannica, 8 iunie 2017, http://www.britannica.com/topic/order-of-Freemasons.

Juan Carlos Ocaña, „The Origins 1919 – 1939”, *The History of the European Union: Theeuropean* Citizenship, 12 februarie 2018, http://www.historiasiglo20. Org/Europe/anteceden.htm.

8 Juan Carlos Ocaña, „Chronology”, *The History of the European Union: The European Citizenship,* 12 februarie 2018, http://www.historiasiglo20.org/ Europe/cronologia.htm.

EUR-Lex, „Treaty Establishing the European Coal and Steel Community, ECSC Treaty”, EUR-Lex: Access to European Union Law, 15 octombrie 2010, http://eur-lex. Europa.eu/legal-content/EN/TXT/? un = urâserv%3 Axy0022.

EUR-Lex, „Treaty of Rome (EEC)”, EUR-Lex: Access to European Union Law, 14 martie 2017, http://eur-lex. Europa.eu/legal-content/EN/ TXT/? un = urâserv%3 Axy0023.

Juan Carlos Ocaña, „The Single European Act and the

Road toward the Treaty of the European Union (1986 – 1992)”, *The History of the European Union: The European Citizenship,* 12 februarie 2018, http://www.historiasiglo20.org/ Europe/acta.htm.

Juan Carlos Ocaña, „The Treaty of Maastricht (1992)”, *The History of the European Union: The European Citizenship,* 12 februarie 12 2018, http://www.Historiasiglo20.org/Europe/maastricht.htm.

9 Juan Carlos Ocaña, „The Treaty of Amsterdam (1997)”, *The History of the European Union: The European Citizenship,* 12 februarie 2018, http://www.Historiasiglo20.org/Europe/Amsterdam.htm.

„The Lisbon Treaty: A Brief Guide”, European Union External Action, 22 aprilie 2010, https://ceas. Europa.eu/sites/ceas/files/eu lisbon treaty guide 22 04 2010.pdf

10 Ben Chu, „Brexit to Result in a Sharp Slowdown în UK Economic Growth, OECD Predicts”, Independent, 28 noiembrie 2017, http://www.Independent.co.uk/news/business/news/brexit-oecd-economic-forecast-parisgdp-eu-european-union-a8079586.html.

Capitolul 11: Zilele din Ezechiel 36 – 37: Ce a fost şi ce este

Peter Spence, „The World Is Defenceless against the Next Financial Crisis, Warns BIS”, Telegraph, 28 iunie 2015, http://www.telegraph.co.uk/finance/ economics/11704051/The-worid-is-defenseless-against-the-next-financialerisis-wams – BIS.html.

Kathryn Schulz, „The Really Big One”, New Yorker, 20 iulie 2015, http://www.newyorker.com/magazine/2015/07/20/the-really-big-one.

Dario Leone, „Operation Opera: How 8 Israeli F-16 s Destroyed an Iraqi Nuclear Plant 33 Years Ago Today”, Aviaţionist, 7 iulie 2014, https://theaviaţionist.com/2014/06/07/operaţion-opera-explained/.

11 Gili Cohen, „For Sale: 40 Israeli F-16 Fighter Jets with History”, Haaretz, 27 decembrie 2016, http://www.haaretz.com/israel-news/securityaviation/. Premium. MAGAZINE-for-sale-40-israeli-f-16-fighter-jets-withhistory-l.5478910.

59. UNSER, „Resolution 487: Iraq-Israel”, United Nations Security Council Resolutions, 19 iunie 1981, http://unser.com/en/resolutions/487.

„Cheney to Israel: Thanks for Destroying Iraqi Reactor; Will U.S. Take 10 Years to Accept Israeli Stance on Peace?”, Center for Security Policy, 30 octombrie 1991, http://www.centerforsecuritypolicy.org/1991/10/30/cheney-to-israelthanks-for-destroying-iraqi-reactor-willus-take-10-yearstoacceptisraelistanceonpeace-2/.

60 David Makovsky, „The Silent Strike”, New Yorker, 17 septembrie 2012, http://www.newyorker.com/magazine/2012/09/17/the-silent-strike.

„Operation Moses-Aliyah of Etiopian Jewry (1984)”, Ministry of Aliyah and Integration, accesat în 19 februarie 2018, http://www.moia.gov.il/English/Feelingisrael/Aboutisrael/Pages/mivizamoshe.aspx.

Joel Brinkley, „Etiopian Jews and Israelis Exult as Airlift Is Completed”, New York Times, 26 mai 1991,http://www.nytimes.com/1991/05/26/world/ etiopian-jews-and-israelis-exult-as-airlift-is-completed.html.

Capitolul 12: Zilele din Ezechiel 38 – 39: Ce este şi ce va fi

Adam Lebor, „Exodus: Europe’s Jews Are Fleeing Orice Again”, Newsweek, 29 iulie 2014, http://www.newsweek.com/2014/08/Q8/exodus-whyeuropes-jews-are-fleeing-once-again-261854.html.

Joseph Benson, „Ezekiel 38”, Commentary of the Old and New Testaments (New York: T. Carlton & J. Porter, 1857), Bible Hub, accesat în 19 februarie 2018, http://www.biblehub.com/comentaries/benson/ezekiel/38.htm.

Robin Wright, „Death to America! and the Iran Deal”, New Yorker, 30 iulie 2015, http://www.newyorker.com/news/news-desk/death-to-americaand-the-iran-deal.

Michael B. Kelley, „The Stuxnet Virus at Iran’s Nuclear Facility Was Planted by an Iranian Double Agent”, Business Insider, 13 aprilie 2012, http://www.businessinsider.com/stuxnet-virus-planted-by-iranian-doubleagent-2012 – 4.

Ellen Nakashima, Greg Miller şi Julie Tate, „U.S., Israel Developed Flame Computer Virus to Slow Iranian Nuclear Efforts, Officials Say”, Washington Post, 19 iunie 2012, http://www.Washingtonpost.com/world/naţional-security/us-israel-developed-computer-virus-to-slow-iranian-nuclear-efforts-officialssay/2012/06/19/GTQA6 xbpov story.html? utm term =. C0 a25 a55 a7 ba.

68 Michael Warren, „Kerry Scolds: În One-State Solution, Israel Can Either Be Jewish or Democratic. It Cannot Be Both”, Weekly Standard, 28 decembrie 2016, http://www.weeklystandard.com/michaèl-warren/kerry-scolds-in-onestate-solution-israel-can-either-be-iewish-or-democratic-it-cannot-be-both.